

Kasr-ı Arifan®

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

Ahmet Mahmut ÜNLÜ (Cübbeli Ahmet Hoca)
RAMAZAN-I ŞERİF'İN SON ONU,
KADİR GECESİ VE RAMAZAN-I ŞERİF'E VEDA

06

Mehmet PAKSU
PEYGAMBERİMİZİN
HAYÂSİ

12

Mehmet TALÛ
ZEKAT,
MUKEM BİR FARİZATTIR

16

18

Ali EREN
"BEN HANEFÎYİM" DİYE DİYE
HAZRETİ ÖMER'E DİL UZATMAK...

28

M

evla Teala'nın cennetin kapılarını ardına kadar açtığı, cehennem kapılarını sımsıkı kapadığı ve şeytanları da zincirlediği rahmet ve mağfiret ayı olan Ramazanı şerif ayının, yavaş yavaş sonuna doğru geliyoruz. Rabbim bu mübarek ayda yaptığımız tüm amel ve ibadetlerimizi ehzeni kabul ile, makbul eylesin.

Nasıl ki bir işçi, bir ay çalışıp ay sonunda maaşını alıyorsa, tabiri caizse inşaallah Ramazan ayında yapılan ibadetlerin karşılığı olan ücretler, mükafatlar da Bayramda alınacak. Tabi ücret deyince hemen aklımıza para pul gelmesin. Verilecek bu ücret maddi değil, manevidir. Verecek olan da sevgili Allah'ımızdır. Peki nedir bu ücret? Rabbimizin bizleri mağfiret buyurmasıdır. Cennemden azad edip Cennetle, Cemaliyle müşerref kılmasıdır. İşte o zaman bayram, bayram olur. Yoksa şu mübarek ayda affolunamazsak, cehennemden kurtulamazsak bayram yapmanın ne manası var.

Cüneydi Bağdâdî Hazretleri, bir bayram günü mürîdânî ile birlikte namazlarını kılmışlar ve camiden çıkıyorlarken, bakmışlar ki insanlar gül cümbüş bir halde kahkahalar atıyorlar. Bağırıyorlar, çağırıyorlar, nara atıyorlar sanki Ramazan ayının gidişine seviniyorlar gibi bir halleri var. Sanki "koskoca Ramazan ayında gündüz oruç tut, gece teravih namazı kıl, gece sahura kalk neredeyse canımız çıktı. Oh be, Ramazan ayı bitti, artık ibadet etmekten de kurtulduk." dercesine, hareket eden bu topluluğu görünce, Cüneydi Bağdâdî Hazretleri üzüntüyle:

Arkadaşlar gelin bunların haline ağlayalım, dedi.

Niçin? dediklerinde:

Acaba tuttuğumuz oruçlar, verdiğimiz zekatlar, fitreler kabul mü? Kıldığımız

namazlar, okuduğumuz hatimler mukabeleler makbul mü? Yaptığımız ibadetler ve taatler Allah katında mükafata layık mı? On bir ayın sultanı mübarek Ramazan ayı gidiyor acaba bizden razı mı?.. Yani bu konularda hiç bir garantimiz yok iken, böylesine kahkahalar atmak, eğlenmeler etmek uygun değil demek istiyor.

Pehlüldane Hazretleri de: "Bayram süslü elbiseler giyenlere, güzel yemekler yiyenlere değil, cehennemden kurtulanlara bayramdır." demiştir.

Enes b. Malik (Radıyallahü anh)'dan rivayet edildiğine göre bir defasında Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) minbere çıkarken birinci basamağa çıktığında "Amin" buyurdu. Ardından ikinci basamağa çıktıkları zaman yine "Amin"

buyurdu. Ve üçüncü basamağa çıktığında yine "Amin" buyurdu. Böyle bir durumla ilk defa karşılaşan Sahabe-i kiram bunu merak ettiler ve sebebini Efendimizden sordular "Ya Resülellah! Minbere çıkarken üç kere "Amin" buyurdunuz bunun hikmeti nedir?" bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Cebrail (Aleyhisselam)'ın geldiğini ve her basamağa çıktığında dua ettiğini, Kendisinden Amin dediğini söyledi. İşte Cebrail (Aleyhisselam)'ın ettiği dualardan bir tanesi de şöyledir: "Kim Ramazan ayına yetişir de günahlarını affettiremezse Allah'ın rahmetinden uzak olsun."

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bu duaya da "Amin" buyurduğuna göre, bu aya ulaşan tüm müminler Allahın rahmetinden istifade edecek ve affolunacaklar diye düşünüyorum.

Ayrıca Efendimizin beyanına göre, Allah-u Tela Hazretleri Ramazan ayındaki her iftar saatinde bir milyon kimseyi af etti. Son iftar saatinde bir o kadar daha af var. Yani bu aydaki rahmet ve mağfiretten mahrum olmak için ya kafir olmak lazım, ya da son derece günahata inatçı olmak lazım. Yoksa biraz gayret eden her mümin Allahın izniyle bu aftan istifade edecektir.

Yine bir Hadisi şerifte Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurmuştur ki: "Ramazan bayramı günü, insanlar namazgaha çıktıkları zaman Allah (Celle celalühü) onların hallerine bakar ve şöyle buyurur. "Ey Kullarım! Benim için oruç tuttunuz ve Benim için namaz kıldınız. Şimdi günahlarınız bağışlanmış olarak evlerinize dönünüz."

Hâsılı kelam ifade etmek ve dikkatinizi çekmek istediğim şey şudur: Kesin olarak itikad ediyoruz ki bu mübarek ayda hepimiz bağışlandık ve affolunduk. Yani buraya kadar her şey güzel. Bir ay boyunca oruçla namazla Kuranla büyük bir manevi kazanç elde ettik, yaptığımız bu ibadetlerle tabiri caizse manevi bahçemizi fevkalade güzelleştirdik. İçinde güller laleler menekşeler olan rengarenk hoş kokulu çiçeklerin bulunduğu, cennet misali bir bostana dönüştürdük. Şayet ramazan ayı bitince ibadetleri gevşetirsek, Kur'an-ı kerimi bir daha okumamacasına rafa kaldırıp tozlanmaya terk edersek, günahlara dalıp gafletle hareket edersek, cennet misali olan manevi bahçemizi mahvetmiş, yalçın kayalıklara dönüştürmüş oluruz, hafazanallah!..

Ramazan ayında kazandığımız ibadet alışkanlığımızı bundan böyle de devam ettirmemiz niyazıyla, şimdiden Kadir Geceniz ve Ramazan-ı şerif Bayramınız mübarek olsun.

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

Ramazan-ı Şerif'in Son Onu,
Kadir Gecesi ve Ramazan-ı Şerif'e Veda

MEHMET TALU

Zekat
Muhkem Bir Farizadır

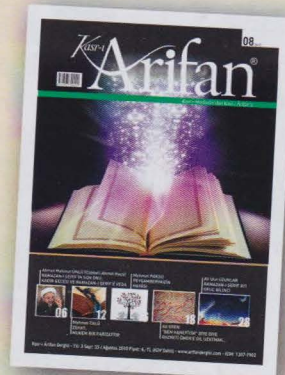
SALİH MEMİŞOĞLU

Büyü ve
Ayetlerin Büyüler Üzerindeki Tesirleri

YAVUZ BAHADIROĞLU

Kalıcı Hedef Belirleme ve
Fatih Örneği

Eylül 2010

Yıl 3 Sayı 35

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi

Barış Sezek

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa Özşimşekler

Genel Koordinatör
Fatih Araz

Arifan

16

MEHMET PAKSU

Peygamberimizin Hayâsı

18

ALİ EREN

Ben Hanefîyim” diye diye”
...Hazreti Ömer’e dil uzatmak

22

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

İnsanın Kullanma Kılavuzu

26

ADEM ŞENER

Ramazan-ı Şerif Bayramı

28

ALİ ULVİ UZUNLAR

Ramazan-ı Şerif Ayı
Oruç Bilinci

34

FIKİH KÖŞESİ

Fıkhi Suallerinize Cevaplar

38

BİR VELİ

Muhammed Bahauddin
Şah-ı Nakşibend

40

KISSADAN HİSSE

Bir Abidin Pişmanlığı ve
Şarkıcı Kadının Tövbesi

48

Dualar ve Zikirler

Arapça Dualar

56

HİKMET KÖŞESİ

Mevlana'dan Esintiler

60

ÖMER ÇELİK
RÖPORTAJ

İHH GENEL BAŞKANI
SAYIN BÜLENT YILDIRIM İLE
SÖYLEŞİ

Görsel Tasarım
Mustafa Odabaşı

Muhasebe Müdürü
Mustafa Yartaşı

Temsilci Sorumlusu
Gökhan Yıldırım

Abone Dağıtım
Murat Erdoğan

Adres

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 0212 521 93 92

Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Türmatsan 2010

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)

60,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)

60 Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Bank Asya (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR830020800022023097800001

EUR IBAN: TR290020800022023097800003

USD IBAN: TR560020800022023097800002

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden 22-2309780-1 Nolu
Bank Asya hesabına hiç bir kesinti olmadan
abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

RAMAZAN-I ŞERİF'İN SON ONU, KADİR GECESİ VE RAMAZAN-I ŞERİF'E VEDA

Allâh-u Te'âlâ'ya Zât'ının yüceliğine ve saltanatının azametine yaraşır şekilde hamdeder, kulu ve **Rasûlü** olan **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e, Ehl-i Beyt'ine, eshâbına, ve cezâ gününe kadar ihsan üzere (iyilikte) onlara uyanlara **Allâh-u Te'âlâ**'nın ilminin ihâta ettikleri dolusunca salât-ü selâm ederim!

Ramazan-ı Şerif'in son onuna girdiğimiz şu günlerde Kadir Gecesi'ni aramak üzere çok gayretli olmamız lazımdır, zira Kadir Gecesi'nin hayrından mahrum olanların bütün hayırlardan mahrum olacağı hadîs-i şeriflerde bildirilmiştir. Bu yüzden **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Ramazan-ı Şerif'in son on gecesini daima mes-citte itikaf üzere geçirmiştir.

Hazret-i Âişe (Radiyallâhu Anhâ) buyurdu ki: "Ramazan-ı Şerif'in son on günü girince **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) yatağa yanaşmaz, gecesini ibadetle ihya eder, ailesini uyandırır ve başka zamanlarda gayret göstermediği kadar son on günde ibadete çalışırdı. İlk yirmi gün bazen uyur bazen namaz kılardı, son on gün oldu-

ğunda ise iyice ibadete girişirdi. İki ezan arasında yıkanırdı ve iftarı sahur yapardı.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Allâh-u Te'âlâ** kendisini vefat ettirinceye kadar ramazanın son on gününü itikafta geçirirdi." (Buhârî, no:2024, el-İ'tikâf, 4/271; Müslim, no:1153, 1174; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 6/146; İbni Ebî Âsım, Ebû Dâvûd, no:2466; İbni Mâce, no:1769; İbni Receb, Letâifü'l-me'ârif, sh:343, 348)

Bu rivayetlerle ilgili bazı malumat verelim:

1) Ulemadan bazısı Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in bu gecelerde hiç uyumadığını söylemişlerse de, Ehl-i Beyt imamlarından bir kısmı bunu gecenin yarısını ihya ile tefsir ederek: "Gecenin yarısını ihya eden muhakkak gecenin tümünü ihya etmiş olur" demişlerdir.

Âişe (Radiyallahu Anhâ)'nın: "Ben **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in bir geceyi (hiç uyumadan) sabaha kadar ibadetle geçirdiğini bilmiyorum" (Müslim, no:746) şeklindeki beyanı da bu görüşü desteklemektedir. Buna göre en mübarek gecelerde bile az da olsa bir miktar uyuduğu anlaşılmaktadır.

2) “Ailesini uyandırması” namaza gücü yeten küçük büyük herkesi gece namazına kaldırması olarak izah edilmiştir.

3) “Yatağına yanaşmaması” ise îtikafa girdiği için hanımlarından uzak durması anlamına gelmektedir.

4) “İki ezan arasında yıkanması” son on gecenin her birinde akşamla yatsı arasında gusül alması ile izah edilmiştir ki, bu yüzden İbni Cerîr (Radiyallâhu Anh) selef-i sâlihînin son on gecenin her birinde gusül almayı müstehap saydıklarını nakletmiştir.

Temîm-i Dârî (Radiyallâhu Anh) bin dirheme çok kıymetli bir hulle satın almıştı ki onu sadece Kadir Gecesi olması umulan gecelerde giyerdi.

Hammâd ibni Seleme'nin beyanına göre; Sâbit el-Bünânî ve Humejd et-Tavîl gibi büyükler (Radiyallâhu Anhüm) Kadir Gecesi'ni aradıkları bu on gecede en güzel elbiselerini giyerler, koku sürünürler ve mescidlerde buhur yakarlardı.

Bu rivayetlerden anlaşıldığı üzere; Kadir Gecesi olması umulan gecelerde, temizlik, süslenmek, koku sürmek ve güzel elbise giymek, bir de o elbiseyi o geceye mahsus olarak kullanıp sair zamanlarda giyinmemek müstehaptır.

Tabi ki zahiren süslenmek gerektiği gibi, tevbe ve inabe ile kalbi günah kirlerinden temizleyerek iç âlemin tezyîni de zarûrîdir. Zira bâtın harapken zahirin ziyetlenmesi Mevlâ Te'âlâ'nın huzurunda hiçbir şey ifade etmez.

Nitekim Mevlâ Te'âlâ: “Ey Âdemoğulları! Gerçekten Biz size avret yerlerinizi örtecek bir elbise, bir de süs elbisesi indirdik; takva elbisesi ise işte sana bu daha iyidir” (Â'râf Sûresi:26) kavli-i şerîfiyle bu hakîkati açıklamıştır.

Büyükler ne güzel söylemişlerdir:

“Eğer bir kişi takva elbisesini giyinmediyse, Çıplağa dönmüştür o, ne kadar da giyinse.”

5) “İftarı sahur yapması” kendisine mahsus olan savm-ı visâlden bahsetmektedir. Zira Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kendisine verilen manevî güçten dolayı bazen birkaç gün iftarsız sahorsuz orucu birbirine eklerdi. Ama ümmetini bundan nehyetti ve Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfinde kendisine: “Ama sen visâl yapıyorsun yâ Rasûlellah!” diye soran zâta: “Hanginiz benim gibisiniz, ben gecelediğimde şüphesiz ki Rabbim beni yediriyor ve içiriyor” diye cevap buyurdu. (Buhârî, no:1965; Müslim, no:1103; Muvattâ, 1/301)

Evet! Bizler iftarı vaktinde yapma faziletine devam etmeliyiz. Ancak Kadir Gecesi olması umulan mübarek gecelerde hurma gibi, süt gibi çabuk yenen ve tok tutan yiyeceklerle çabucak iftar etmeli ve yemek sofralarında uzunca oturarak mübarek saatleri zayi etmemeliyiz.

Nitekim Zirr ibni Hubeyş (Radiyallâhu Anh) yirmi yedinci gece hakkında: “İçinizden yemeği geciktirmeye

gücü yeten varsa, bunu yapsın ve iftarı suyla karışık süt-le yapsın” buyurmuştur.

Bu hususta Ali (Radiyâllâhu Anh)ın: “Bir kişi Kadir Gecesi(nin girişi)ne yerken rastlarsa, bu ona ölünceye kadar kendisinden ayrılmayacak bir dert bırakır” buyurduğu rivayet edilmiştir. (Ebu's-Şeyh el-İsbahânî, Ebû Mûsâ el-Medînî, İbni Receb, Letâifü'l-me'ârif, sh:346)

6) “İtikaf yapması”na gelince; malum olduğu üzere Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) her sene Ramazan-ı Şerif'te on gün îtikaf yapardı ki bunun hikmeti dünya işlerini tamamıyla keserek aklını fikrini Rabbinin münâcâtına, zikir ve duasına ayırmaktı.

Bu yüzden İmâm-ı Ahmed (Rahimehullâh) îtikafta bulunan kimsenin ilim öğretmek ve Kur'ân okutmak dahi olsa, insanlarla karışıp görüşmesinin müstehap olmadığını, bilakis kendisi için efdal olanın, tek başına kalıp ibadetle meşgul olması olduğunu açıklamıştır. Ama bu, cemaatsiz, ıssız sessiz, cuma ve bayram kılınmayan mescidlerde îtikaf yapılmasının faziletli olacağı anlamına gelmez. Zira cuma ve cemaatten ayıran halvetler dînimizce yasaklanmıştır.

Bu yüzden İbni Abbâs (Radiyâllâhu Anhümâ)ya, sıralı oruç tutan ve geceleri ibadetle ihya eden ama cumaya ve cemaate katılmayan kişinin durumu sorulduğunda: “O cehennemdedir” diye cevap buyurmuştur. (İbni Receb, Letâifü'l-me'ârif, sh:343-346)

Biz yeri gelmişken îtikafın fazileti ile ilgili hadîs-i şerîf ve rivayetleri de burada nakledelim. İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edildiğine göre, îtikaf eden hakkında Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: “İtikaf günahları hapseder (sahibini bütün şerlerden ve günahlardan korur) ve ona (îtikafa girene) bütün iyilikleri işleyen gibi sevaplar yazılır.” (İbni Mâce, Sıyam:67, no:1781)

Hadîs-i şerîften maksat, yalnız îtikaf süresince değil de, bu süreden sonra da günah işlemeye mani olması şeklinde de değerlendirilebilir. Çünkü makbul bir îtikaf sayesinde Allâh-u Te'âlâ'nın îtikaf sahibini günahlardan koruması mümkündür.

Hadîs-i şerîfin ikinci cümlesine göre, îtikaf edip bu esnada günah işlemekten kendisini tutan bir mümin tüm iyilikleri işlemiş gibi sevap kazanır.

Bir kere İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in mescidinde îtikaftaydı. Bir adam kendisine gelerek ihtiyacını arzetti. O da onun işini görmek için kalkıp onunla beraber giderken Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kabri-i şerîfini göstererek: “Şu kabri-i şerîfin sâhibi (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğunu işittim” dedi: “Her kim bir kardeşinin ihtiyacı için yürürse o, kendisi için on sene îtikaf etmesinden hayırlıdır. Her kim de Allâh-u Te'âlâ'nın rızası için bir gün îtikaf ederse Allâh-u Te'âlâ onunla cehennem arasına üç hendek koyar ki her bir hendek doğu ile batı arasından daha

uzaktır.” (Heysemî, Mecmâ'u'z-zevâid:8/195, Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr:1/485)

Ali (Radiyallâhu Anh)ın oğlu **Hüseyin** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edildiğine göre **Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **“Her kim Ramazan’da on gün îtikaf yaparsa iki hac ve iki ömre yapmış gibi olur.”** (Taberânî el-Mu’cemu'l-kebîr, no:2888; Heysemî, Mecmâ'u'z-zevâid, no:5025; 3/404; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr:1/486)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan gelen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **“Her kim imanla ve ihlasla îtikaf yaparsa, kendisi için geçmiş günahları bağışlanır”** buyurmuştur. (Ali el-Müttakî, Kenzû'l-ummâl, no:24007, 8/530)

İmâm-ı Beyhakî’nin, **Hasen** (Radiyallâhu Anhümâ) dan rivayetine göre: **“İtikaf edene her gün bir hac sevabı vardır.”** (Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr:1/486)

TEK GECELER

Geçmiş ve gelecek tüm günahları bağışlanmış olan ve peygamberlerin bile şefaatsizi bulunan **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) gibi bir zâtın dahi, kendisine kavuşma uğrunda gecelerce evine uğramadığı, hanımlarının yanına gitmediği ve hasırını Mescid-i Nebevî’sine serdiği Kadir Gecesi’nin bulunma ihtimali en kuvvetli olan geceler hiç şüphesiz ki son on gecelerin tekleridir.

Nitekim **Âişe** (Radiyallahu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **“Kadir Gecesi’ni Ramazan’ın son onundan teklerde arayın”** (Buhârî, Salâtü't-terâvih:4, no:1913, 2/710) buyurmuştur. Özellikle de son yedi gecenin teklerini ihyadan kimsenin aciz kalmaması **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) tarafından tenbih edilmiştir. (Müslim, Sıyam, no:1165)

YİRMİ DÖRDÜNCÜ GECE

Vâsile ibni Eska' (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen: **“Kur’ân(-ı Kerîm) Ramazan’ın yirmi dördünde indirilmiştir.”** (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:16984, 28/191; İbni Cerîr, 3/187; İbni Ebî Hâtim, no:1649, 1/310; Taberânî, el-Mu’cemu'l-kebîr, no:185; 22/75; el-Mu’cemu'l-evsat, no:3740; Beyhakî, Şu’abu'l-îmân, no:224; Muhammed ibni Nasr, İsbahânî; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr, 2/231) hadîs-i şerifinden dolayı sahâbe-i kirâm ve selef-i sâlihîn yirmi dördüncü geceyi ihyaya çok önem vermişlerdir.

Nitekim **Enes ibni Malik** (Radiyallahu Anh) yirmi dördüncü gece olduğunda gusûl abdesti alır, güzel kokular sürer ve güzel elbise giyerdi. Sabahladığında onları katlar, bir daha sene o geceye kadar giymezdi. (İbni Receb, Letâifü'l-me’ârif, sh:346)

YİRMİ YEDİNCİ GECE VE GÜNÜ

Asr-ı saâdetten günümüze kadar bütün ümmetin, câmilerde kalabalık cemaatlarla bu geceyi ihyada ittifak etmeleri, hiç şüphesiz ki Kadir Gecesi olarak en ümitli gecenin bu gece olduğunun delilidir. Nitekim **İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **“Kadir Gecesi’ni yirmi yedinci gecede arayın.”** (Abd ibni Humeyd, no:791, Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:4808, 8/426, Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr, 15/558)

Mu’âviye ibni Ebî Süfyan (Radiyallahu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **“Kadir Gecesi yirmi yedinci gecedir”** (Muhammed ibni Nasr, sh:106, İbni Cerîr, Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr, 15/558)

Diğer bütün rivayetlerde **“Arayın”** ifadesine yer ve-

rilirken, burada kesin ifade kullanılması dikkat çekicidir. Bu yüzden **Ömer, Huzeyfe** ve daha birçok sahâbe (*Radiyallâhu Anhüm*) Kadir Gecesi'nin yirmi yedinci gece olduğunda hiç şüphe etmezlerdi. (*İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, 2/512, 3/74*)

İbni Abbâs (*Radiyallâhu Anhümâ*)dan rivayete göre: Bir adam **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e gelerek: "Yâ **Rasûlellah!** Ben çok yaşlı biriyim, gece namazına kalkmak bana çok ağır geliyor, bana bir geceyi emret de, ola ki **Allâh** beni onda Kadir Gecesi'ne muvaffak kılar" dediğinde **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): "**Sen yediye sarılı!**" (*Muhammed ibni Nasr, Kıyâmu'l-leyl, sh:107; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 1/240, Taberânî el-Mu'cemu'l-kebîr, no:11836, 11/311, Beyhakî, Şu'abu'l-îmân, no:3414; 5/272; es-Sünenül-kübârâ, 4/312, 313*) buyurarak yirmi yedinci geceyi ihya etmesini kendisine emretmiştir.

Bu hadîs-i şerîften de anlaşıldığına göre; hastalık gibi meşrû bir mazeret yüzünden mübarek geceleri ihya edemeyenler mahrum edilmeyeceklerdir.

Nitekim **İmâm-ı Cüveybir** (*Radiyallâhu Anh*) **Dahhâk** (*Radiyallâhu Anh*): "Hayızlı, nifaslı, yolcu ve (hastalığından dolayı) uyuyan kişinin Kadir Gecesi'nden nasibi var mıdır? diye sorduğunda, o: "**Evet! Allâh-u Te'âlâ kimin (müsait zamanlarında yapmış olduğu) amellerini kabul etmişse, elbette ona Kadir Gecesi'nden nasibi verecektir**" buyurarak, meselenin, çok ibadete değil de, makbûliyete dayandığını ve itibarın beden amelinden çok kalbin takvâ ve niyetine bağlı olduğunu ifade etmiştir. Nitekim nice namaz kılan mahrûm, nice uyuyan da merhûm vardır. Evet, biri uyurken kalbi zâkir, diğeri de kılarken kalbi fâcirdir. Bu yüzden büyükler:

"Şüphesiz ki kaderler yardım edince,

Uyuyanı kılana ilhak ederler" demişlerdir.

Şu bilinmelidir ki; Kadir Gecesi'nin günü de gecesi kadar değerlidir. Nitekim **Âmir ve Hasen ibni Hurr** (*Radiyallâhu Anhümâ*): "**Kadir Günündeki amel gecesindeki amel gibidir. Zira günü gecesi gibi, gecesi de günü gibidir**" demişlerdir. (*İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, 2/515, 14/23, 24*)

Onların bu rivayeti **Enes ibn-i Mâlik** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen şu hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) tarafından açıkça bildirilmiştir: "**Dört gece vardır ki geceleri günleri gibi, günleri de geceleri gibi (faziletli)dir. Allâh-u Te'âlâ bunlarda yapılan yeminleri doğru çıkarır** (ism-i şerîfi adına and verilerek yapılan duaları kabul eder), **canları** (cehennemden) **âzâd eder ve bol mükâfatlar ihsan eder.** (Bunlar da:) **Kadir Gecesi ve sabahı, Şa'bânın yarı (on beşinci) gecesi ve sabahı, Arefe gecesi ve sabahı, Cuma gecesi ve sabahıdır.**" (*Hâfiz Ebû Nu'aym, Ahmed ibn-i Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvân, sh:51, Necmüddîn el-Ğayfî, Kitâb-u Leyleti'n-nısf-i min şa'bân, Şihâbüddîn, Ahmed el-Kalyôbî, Nebzetün Azbetü'l-menhel*

fî zikri leyleti nisfi şa'bâne'l-mufaddal, Süleymaniye Kütüphanesi, Re'îsü'l-küttâb Mustafa Efendi, kayıt no:1166, varak:191,221)

YİRMİ DOKUZUNCU GECE

Ebû Hureyre (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "**Yirmi dokuzuncu gece olunca Allâh-u Te'âlâ onda ayın tamamında âzât ettiklerinin tümü kadar âzatta bulunur.**" (*İsbahânî, et-Terğîb; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr, 2/226; Münzirî, et-Terğîb, 2/98*)

İşte bu hadîs-i şerîf son on gecenin tek geceleri arasından, yirmi dokuzuncu geceye özel bir önem atfetmiştir ki bu da, bizim o gecede genel beraata kavuşmak için gayret sarfetmemizi gerektirmektedir.

SON GECE

Bu mübarek gece de Kadir Gecesi olarak aranıp ihya edilmesi müstehap olan gecelerdendir. Nitekim **Mu'âviye** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "**Kadir Gecesi'ni Ramazan'ın son gecesinde arayın.**" (*Muhammed ibni Nasr, sh:106; İbni Cerîr; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr:15/559*)

Ayın yirmi dokuz çekmesi durumunda son gece yirmi dokuzuncu gece olacağından zaten Kadir Gecesi'nin arandığı tek gecelerdendir. Ama otuz çekmesi halinde tek gecelerden olmasa da ayın tamamında cehennemden azat edilen milyonlarca günahkârın toplamı kadar genel bir afv-u mağfiret tecellî edeceğinden dolayı son gecenin tam bir huşû ve huzur içerisinde geçirilmesi kuvvetle müstehaptır.

Nitekim **Hasen** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "**Şüphesiz ki Azîz ve Celîl olan Allâh'ın, Ramazan'ın her gecesinde ateşten altıyüz bin âzatlısı vardır. Son gece olduğunda ise geçmişler sayısınca âzatta bulunur.**" (*Beyhakî, Şu'abu'l-îmân, no:3332, 5/220-221; Münzirî, et-Terğîb, 2/104; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr, 1/446; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:23719, 8/479*)

Ebû Hureyre (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte de **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): "**Ramazan-ı Şerif'in son gecesinde (oruç tutan kullar) affolunurlar**" buyurduğu zaman: "Yâ **Rasûlellah!** O gece Kadir Gecesi midir?" diye sorulunca **Efendimiz** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): "**Hayır! Lâkin çalışan kişiye ücreti işini bitirdiği zaman verilir**" buyurdu. (*Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:7148, 7767-7770, 7775, 7904; Bezzâr, no:963, 1/458; Beyhakî, Şu'abu'l-îmân, no:3330, 3331, 5/219-220; Tahâvî, Şer-*

hu Müşkili'l-âsâr, 4/142; Heysemî, Mecma'u'z-zevâid, no:4778, 3/341)

İşte son gece tecellî edecek olan bu mağfiretin ve cehennemden âzâdın bolluğundan dolayıdır ki **Ebû Hurreyre** (Radiyallâhu Anh) hadisinde: **“Ramazan ayının başı, büyük bir rahmettir, ortası tam bir mağfirettir, sonu ise cehennemden âzâttır”** (İbnü Ebi'd-dünya, Fedâil-ü şehri Ramazan, no:37, sh:57; Fedâilü'l-evkat, no:37, sh: 146-148, Şu'abu'l-îmân, no:3336, 5/223-224; Ebu'l-Leys es-Semerkindî, Tenbîhü'l-ğâfilîn, sh:265-266, Abdülkâdir-i Geylânî, el-Ğunye, 2/9) buyrulmuştur.

RAMAZAN-I ŞERİF'İN VEDASI

Câbir (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **“Ramazan'ın son gecesi olduğu zaman gökler, yerler ve melekler Ümmet-i Muhammed'in musîbeti için ağlar.”**

O zaman: “Ey **Allâh**'ın **Rasûlü**! O hangi musîbettir?” denilince **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **“Ramazan'ın gidişidir, zira şüphesiz ki onda dualar makbuldür, sadakalar makbuldür, sevaplar katlanmıştır, azap ise uzaklaştırılmıştır”** buyurdu. (Hayâtü'l-kulûb, Osman el-Hobevî, Dürratü'n-nâsihîn, sh:12)

Mükellef olmadıkları için Ramazan-ı Şerif'e hiç ihtiyaçları olmayan gökler ve yerler bizim adımıza ağlarken, bu mübarek aya son derece muhtaç olan bizler şu veda anında ne kadar üzümlü ağlasak yeridir.

Tabî ki burada başka bir önemli mesele üzerinde durulmalıdır ki o da, oruçlarımızın, terâvîhlerimizin, fitrelerimiz ve diğer salih amellerimizin kabul olunup olunmadığını bilmememizdir.

Zira bu hususta kimsenin bir garantisi bulunmamaktadır. Bundan dolayı **Ali** (Radiyallâhu Anh)ın, Ramazan-ı Şerif ayının son gecesinde: **“Ah keşke bilseydim kabul olunmuş kimse hangisidir ki onu tebrik edelim, reddolunan da kimdir ki ona taziyede bulunalım!”** dediği rivayet olunmuştur. (Yusuf Hattâr Muhammed, en-Nefahâtü'n-nûrâniyye, sh:197)

İbni Mes'ûd (Radiyallâhu Anh)ın da şöyle dediği rivayet olunmuştur: **“Ey makbûl kişi! Sana mübarek olsun! Ey merdûd kişi! Senin de musîbetini Allâh-u Te'âlâ telafi etsin.”** (Yusuf Hattâr Muhammed, en-Nefahâtü'n-nûrâniyye, sh:197)

İşte bu noktada mübarek Ramazan-ı Şerif ayına veda ederken, bir yandan Ramazan-ı Şerif ayımızın kabulü için duaya başlayalım ve bunu senenin yarısına kadar sürdürürelim. Kalan yarısında da bir dahaki Ramazan-ı Şerif'e kavuşma duasına başlayalım.

Nitekim **İsbahânî** (Radiyallâhu Anh) **Mu'allâ ibni Fadl** (Radiyallâhu Anh)ın şöyle buyurduğunu nakletmiştir: **“Selef-i sâlihîn, kendilerini Ramazan-ı Şerif**

ayına ulaştırması için Allâh-u Te'âlâ'ya altı ay dua ederlerdi. Ona kavuştuktan sonra da kendilerinden kabul buyurması için yine altı ay Allâh-u Te'âlâ'ya duada bulunurlardı.” (Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr, 2/228)

Bu rivayetten de anlaşıldığı üzere; geçmiş büyüklerin ömürleri boyunca tüm seneleri Ramazan-ı Şerif ile ilgili dualarla geçmiştir.

Biz de burada siz okularımıza ve şefaathimiz olan Ramazan-ı Şerif ayımıza **Abdülkâdir-i Geylânî** (Kud-dise Sirruhu) gibi büyüklerin selamları ile veda edelim:

Selam sana! Ey sıyâm (oruç) ayı!

Selam olsun sana! Ey kıyâm (terâvîh ve teheccüd) ayı!

Selam üzerine olsun! Ey îmân ayı!

Sana selam olsun! Ey Kur'ân ayı!

Selam sana! Ey nurlar ayı!

Selam olsun sana! Ey mağfiret ve ğufrân (bolca bağışlanma) ayı!

Selam üzerine olsun! Ey derecelere erişip derekelerden kurtuluş ayı!

Sana selam olsun! Ey tevbe ve ibadet edenlerin ayı!

Selam sana! Ey âriflerin ayı!

Selam olsun sana! Ey ibadette gayretli olanların ayı!

Selam üzerine olsun! Ey emân (ve güvence) ayı! Sen günahkârlar için bir engelleme, takva sahipleri içinse enîs ve yoldaş idin.

Selam o yanan kandillere ve parlayan çırağlara!

Selam o uykusuz gözlere ve onlardan akan yaşlara!

Selam o hoş kokan mihraplara!

Selam o gözpınarlarını çatlatırcasına dökülen gözyaşlarına!

Selam o yanık kalplerden yükselen nefeslere!

Ey **Allâh**! Bizleri oruçlarını ve namazlarını kabul buyurduğun, günahlarını sevaplarıyla değiştirdiğin, rahmetinle cennetlerine girdirdiğin ve yine rahmetinle derecelerini yükselttiğin kimselerden eyle! Ey acıyanların en merhametlisi! (Dualarımızı kabul eyle.) Âmîn! Yâ Mücîbe's-sâilîn! (Abdülkâdir-i Geylânî, el-Ğunye li tâlibî tarîkı'l-Hakk'ı Azze ve Celle, 2/27)

Bu yazımızın nihâyetine erdiğimiz şu noktada **Cenâb-ı Mevlâ**'dan siz okularımız için gafletsiz ve isyansız geçirecek hayırlı uzun ömürler ve sâlih ameller niyaz eder, Kâdir Gecenizi tebrik edip, hayırlarından mahrum olmanız için dua eder ve Ramazan-ı Şerif Bayramı'nı dostların bayramı gibi idrak etmeniz temennisiyle hepinize hayırlı bayramlar dilerim.

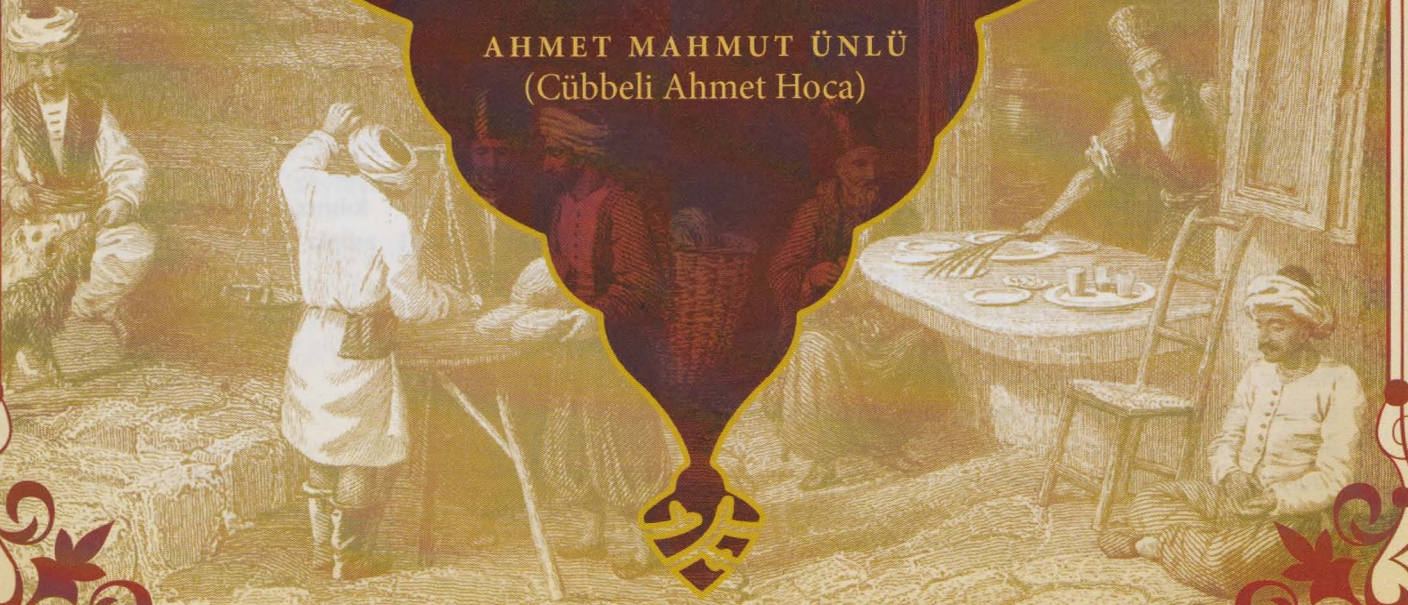
Fitir bayramınız mübarek olsun! Bayramınız dostların bayramına ilhâk olsun! **Alvarlı Muhammed Lutfî Efe** (Kuddise Sirruhu)nun: **“Mevlâ bizi affede, bayram o bayram ola”** sözleri, cümlemiz hakkında vâki ve müyesser olsun! “Âmîn” diyen kuluna **Rahmân Te'âlâ** rahmetiyle muamele buyursun. “Âmîn!”

11 AYIN SULTANI RAMAZAN

Bin aydan hayırlı olan Kadir Gecenizi tebrik eder, bu mübarek gecenin günahlarımıza keffaret, bela ve musibetlerin kalkmasına vesile-i rahmet, rızıklarımıza bereket olmasını Cenab-ı Mevla'dan niyaz ederim.

Siz Arifan okurlarının Ramazan-ı Şerif Bayramını tebrik eder, hakiki bayramlara ulaşmak temennisiyle, hepinize dareyn saadeti dilerim.

AHMET MAHMUT ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

ZEKÂT

MUHKEM BİR FARİZADIR

Soru: Zekâtın, dinimizdeki yerini ve farz kılınmasını izah eder misiniz?

Cevab: Bismillâhırahmanırahim.

Zekât, ibadetlerin en büyüklerinden ve İslâm'ın beş temel şartından biridir. Zekât, ALLAH Teâlâ'nın Müslüman zenginlere seneden seneye mallarının kırkta birini Müslüman fakirlere vermelerini emrettiği yıllık mali bir ibadettir. Namaz, bedenen yapıldığı gibi, zekât da mal ile yapılan bir ibadettir ve adeta namazın ikiz kardeşi gibidir. Kur'an-ı Kerim'de tam seksen iki yerde namaz ile zekât beraber zikredilmişlerdir. Bunun sebebi, namazla zekât arasında kuvvetli bir bağın oluşudur. Namaz, İslâm'ın direğidir. Namazı terkedenden dininin direğini yıkmış olur. Zekât ise Ebu Derda (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin ifadesiyle:

“İslâm'ın köprüsüdür.”¹ Bu köprüden geçmeyen kurtuluşa eremez. Toplum hayatının huzur ve saadeti için çok büyük önem taşımaktadır.

Zekât hicretin ikinci yılında Ramazan orucundan evvel farz kılınmıştır. Zarurat-ı diniyyeden sayılan muhkem bir farizadır. Farziyeti: Kitap, sünnet ve icma-ı ümmetle sabittir. Bu hususta Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

«Namazı dosdoğru kılınız, zekâtı veriniz ve Resûlullah'a itaat ediniz ki ilahi rahmete kavuşturulasınız.»²

Abdullah b. Ömer (Radiyallahü anhüma)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurdu:

1) Taberanî, el-Mu>cemu>l-Evsat, No: 8932; 9/432; Beyhekî, Şuabu>l-İman, No:2752, 3/20

2) Nûr Sûresi: 56

«İslâm beş temel esas üzerine kurulmuştur: ALLAH Teâlâ'dan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in ALLAH Teâlâ'nın Resûlü olduğuna şehadet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, hacc etmek ve Ramazan orucunu tutmak.»³

Ayrıca Cibril hadis-i şerifi diye bilinen hadis-i şerifte de Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurdu:

“İslâm, ALLAH Teâlâ'dan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in ALLAH Teâlâ'nın Resûlü olduğuna şehadet etmen, namazı dosdoğru kılman, zekatı vermen, Ramazan orucunu tutman, yoluna güç yetirebilirsen Kâ'be'yi ziyaret etmen, hac yapmandır.”⁴

Görüldüğü üzere her iki hadis-i şerifte: **“Zekât”** ibadeti İslâm'ın beş temel esası arasında zikredilmiştir. Hakiki Müslüman olabilmek için işbu beş temel esası yapmak zorundadır.

Talha b. Ubeydullah (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre: Necd ahalisinden saçı darmadağınık, fakir bir kimse Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimize geldi. Uzaktan sesini karmakarışık duyuyor, fakat ne söylediğini anlamıyorduk. Nihayet yaklaştı. Meğer İslâm'ın ne olduğunu soruyormuş. Bu suale karşı Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

- **Bir gün bir gece içinde beş vakit namaz.”** buyurdu. O zat:

- Üzerimde bu namazlardan başkası da olacak mı? diye sordu.

- **Hayır, meğer ki kendiliğinden kılasın.** buyurdu. Ondandır Resûlullah

(Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

- **Bir de Ramazan orucu,** buyurdu. O zat:

- Üzerimde bundan başkası da olacak mı? diye sordu. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz de:

- **Hayır, meğer ki kendiliğinden tutasın,** cevabını verdi. Talha dedi ki: Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz, zekâtı da ona söyledi. O zat yine:

- Üzerimde bundan başkası da olacak mı? diye sordu. Yine Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

- **Hayır, Meğer ki kendiliğinden veresin,** cevabını verdi. Bunun üzerine o Necdî fakir zat:

- **VALLAHİ!** Bundan ne fazla, ne de eksik bir şey yapacak değilim, diyerek arkasını dönüp gitti. Bunu duyunca Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

- **Eğer doğru söylüyorsa, felah buldu gitti,** buyurdu.⁵

Abdullah b. Abbas (Radiyallahü anhüma)'dan rivayet edildiğine göre Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz, Muaz b. Cebel ((Radiyallahü anh)'ı Yemen'e vali olarak gönderirken kendisine:

“Ey Muaz! Sen kitab ehli olan bir kavim üzerine vali gidiyorsun. Onları davet edeceğin ilk şey: ALLAH Teâlâ'ya ibadet etmek olsun. Onlar ALLAH Teâlâ'yı tanıdıkları zaman, ALLAH Teâlâ'nın onlara gündüz ve geceleri içinde beş vakit namaz farz kılmış olduğunu haber ver. Onlar bu namazları ifa ettikleri zaman da ALLAH Teâlâ'nın onlara mallarından alınarak fakirlere verilecek olan bir zekâtı farz kıldığını onlara haber ver. Ve sen, insanların mallarının en iyilerini almaktan da sakın.”⁶

Ebu Ümame (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

“Rabbimize ibadet ediniz! Beş vakit namazınızı kılınız! Ramazan ayındaki orucunuzu tutunuz! Beytinizi yani Kâ'be'yi haccediniz! Mallarınızın zekâtını gönül hoşluğu ile veriniz ki Rabbinizin cennetine giresiniz.”⁷ Buyurdu.

Süveyd b. Hacir (Radiyallahü anh) dayısından naklen şöyle anlatıyor: Arafat ile Müzdelife arasında Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizle karşılaştım. Devesinin yularına yapışarak ricada buldum:

- Ya Resûlellah! Beni Cennete yaklaştıracak ve de Cehennemden uzaklaştıracak ameller nelerdir? Bana öğretir misiniz? Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurdu:

“ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki, sen meseleyi özetleyerek sordun. Fakat büyük bir gerçekten, kelimelerle izahı uzun bir hakikatten söz ederek cevap istedin. O halde iyi dinle! Beş vakit namazı kıl, farz olduğunda zekatı ver. Kâbeyi hac et ve bir de insanların sana yapmalarını sevip istediklerini onlara da yap, insanların sana karşı yapmalarını istemediklerini de onlara yapma! Öğreneceğini öğrendin. Artık devenin yularını bırak bakalım!”⁸

Diğer yandan da asırlar boyunca bütün müçtehitler de zekâtın farz olduğu hususunda icma etmişlerdir.

Binaenaleyh zekâtın farz oluşunu inkâr eden kişi kâfir ve mürted olur. Eğer bu kişi İslâm ülkesinde, Müslümanlar arasında ise kendisine mürtedlerle ilgili hüküm uygulanır. Üç kere tevbeye çağrılır, eğer tevbe ederse kurtulur, tevbe etmezse öldürülür. İslâm'a yeni girmesi sebebiyle yahut şehirlerden uzakta çöl v.s. gibi yerlerde yetişmesi sebebiyle zekâtın farz olduğunu bilmediği için farz olduğunu inkâr eden kimseye farz olduğu öğretilir, kâfir olduğuna hükmedilemez. Çünkü bu kişi mazurdur.

Zekâtı verenler dünyada ödenmesi gereken bir borçtan, ahirette ise azabtan kurtularak sevaba nail

3) Buhari, İman:1,2, Tefsir; Sure:2; Müslim, İman:19-22; Tirmizi, İman:3; Nesai, İman: 13

4) Müslim, İmân: 40, 1/37, Buhârî, İman:37

5) Buhari, Savm: 1, No: 1792, 2/669

6) Buhari, Zekat: 40,63, Megazi: 60, Tevhid: 1; Müslim, İman: 29,31; Ebu Davud, Zekat: 5; Tirmizi, Zekat: 6; Nesai, Zekat: 46; İbn-i Mace, Zekat:1; A. b. Hanbel, 1/233; Darimi, Zekat: 1,9.

7) Ahmed b. Hanbel, No:21757, 5/262

8) Taberani, el-Mu>cemü>l-Kebir, No:7284, 8/27

olurlar. Maalesef günümüz Müslümanlarının en çok unuttuğu ibadetlerden biri de zekâttır. Unutulan bir farzın yaşatılmasına Yüce Rabbimiz, elbette büyük sevaplar ikram ve ihsan edecektir.

Zekâtı vermeyenler ise büyük bir günah işlemiş olurlar. Zekât, malın temizliği için ALLAH adına fakirlere verilmesi gereken kısımdır. Zekâtı verilmeyen mal kirli kabul edilir. Bu konuda ayet-i kerime ve hadis-i şeriflerde çok çarpıcı örnekler bulunuyor. Zekât borcunu ödemeyenler hakkında Cenab-ı Hak şöyle buyurdu:

«Altını ve gümüşü yıgıp-biriktirip de onları ALLAH Teâlâ'nın yolunda harcamayanlar, mallarından zekât, hayır ve hasenat hakkını ödemeyenler... yok mu? İşte bunlara pek acıklı, elem verici bir azabı müjdele! O gün ki bu paralar, üzerlerinde yakılacak cehennem ateşinin içinde kızdırılacak da, bunlarla o kimselerin alınları, yanları ve sırtları bunlarla dağlanacak. Onlara denilir ki: İşte bu, kendiniz için toplayıp biriktirdiğiniz servettir! Artık saklayıp yıgmakta olduğunuz şeylerin azabını haydi tadın bakalım!»⁹

Ebu Hureyre (Radyallahü anh)'dan rivayete göre Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurdu:

“Sahibi, kendisindeki zekât hakkını vermediği zaman deve, kıyamet günü en kuvvetli haliyle sahibinin üzerine gelir ve onu tabanlarıyla çığner. Koyun da kendisindeki zekât hakkını vermediği zaman en kuvvetli ve besili haliyle sahibi üzerine gelir ve tırnaklarıyla onu çığner, boynuzlarıyla da ona vurur.” Hz.Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz devamla buyurdu: **“Bu hayvanların haklarından birisi de su başlarında sütlerinin sağılması ve oradakilere sadaka edilmesidir.”**

Yine Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz devamla şöyle buyurdu: **“Sakin sizden hiçbiriniz kıyamet günü zekâtını vermediği davranını omuzunda bağırir halde taşıyıp gelmesin ve yardım isteyerek: Ya Muhammed! demesin. O zaman ben ona: Ben senin için hiçbir şey yapmaya malik değilim; ben ilahi emirleri tebliğ etmişimdir derim. Yine sizden hiçbiriniz zekâtını vermediği devesini böğürür halde omuzu üzerinde taşıyarak gelmesin ve: Ya Muhammed! demesin. Ben ona: Ben senin lehine hiçbir şeye malik olamıyorum;**

ben ALLAH Teâlâ'nın emir ve nehiyelerini tebliğ etmişimdir, derim.”¹⁰

Ebu Hureyre (Radyallahü anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurdu:

“Kim ki, ALLAH kendisine mal verir de o malın zekâtını vermezse, kıyamet gününde zekâtı verilmeyen mal, sahibi için çok zehirli erkek bir yılan suretine konulur. Bu yılanın iki gözü üstünde iki nokta vardır. Bu azgın yılan kıyamet gününde mal sahibinin boynuna gerdanlık yapılır. Sonra yılan ağız ile sahibinin çenesini iki tarafından yakalar. Sonra: Ben senin dünyada çok sevdiğin malınım; ben senin hazinenim, der”¹¹ Ebu Hureyre (Radyallahü anh) dedi ki: Bundan sonra Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şu ayet-i kerimeyi okudu:

“ALLAH Teâlâ'nın, fadlından kendilerine verdiğini harcamakta cimrilik edenler, sakın bunun kendileri için bir hayır olduğunu sanmasınlar! Bilakis bu, onlar için bir şerrdir. Onların cimrilik ettikleri şey, kıyamet günü boyunlarına dolanacaktır. Göklerin ve yerin mirası ALLAH Teâlâ'nındır. ALLAH ne yaparsanız hakkıyla haberdardır.”¹²

Bu ahiretteki cezadır. Dünyada ise: Zekâtları, İslâm devleti tarafından zorla alınır, ayrıca cezalandırılırlar. Bu ceza: Zekâtı kendisinden zorla almak, tazir etmek ve zorla malının yarısını almaktır. Çünkü Behz b. Hakim (Radyallahü anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Sevabını ALLAH Teâlâ'dan isteyerek malının zekâtını ödeyene mükafatı verilir. Zekâtını vermeyenin zekâtını ve devesinin yarısını, Rabbimiz ALLAH Teâlâ'nın bir alacağı olarak alırız. Zekâtтан hiçbir şey Muhammed'in âline helal değildir.”¹³

İnkâr sebebiyle zekâtı ödemeyen topluluklara karşı savaş açılır. Nitekim ilk halife Hz.Ebu Bekir (Radyallahü anh)'ın zekât vermek istemeyenlere karşı tutumu bu şekilde olmuştur. Ebu Hüreyre (Radyallahü anh) dedi ki: Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin vefatı üzerine, yerine Hz. Ebu Bekir (Radyallahü anh) halife seçilip de Araplardan kimileri dinden dönünce, Hz.

10) Buhari, Zekat: 3.

11) Buhari, Zekat: 3

12) Al-i İmran Sûresi: 180

13) Ebu Davud, Zekat:4, No:1575, 1/494

9) Tevbe Sûresi: 34-35

Ebu Bekir (Radiyallahü anh) bunlara karşı savaş açtı. Bunun üzerine Hz. Ömer (Radiyallahü anh), Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

“Ben insanlarla ALLAH Teâlâ’dan başka ilah yoktur deyinceye kadar savaşmakla emrolundum. Kim kelime-i tevhidi söylese, İslâm’ın hakkı olan haklar, cezalar hariç mal ve canını benden korumuş olur. Gerçek hesabını görmek ise ALLAH Teâlâ’ya kalmıştır.” Buyurmuşken, şimdi sen onlarla nasıl savaş edersin? diye karşı çıktı. Hz. Ebu Bekir (Radiyallahü anh):

“ALLAH Teâlâ’ya yemin ederim ki, namazla zekatın arasını ayıranla mutlaka savaşırım. Çünkü zekat malın hakkıdır. ALLAH Teâlâ’ya yemin ederim ki, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz verdikleri bir deve yularını bile bana vermektan kaçınırlarsa, sırf bu sebepten dolayı onlarla savaşırım.” cevabını verdi. Bunun üzerine Hz.Ömer (Radiyallahü anh) şöyle dedi:

- Yemin ederim ki, zekat vermek istemeyenlerle savaş konusunda ALLAH Teâlâ’nın, Hz. Ebu Bekir (Radiyallahü anh)’ın kalbine tam bir kararlılık vermiş olduğunu gördüm ve doğrunun bu olduğunu anladım.¹⁴

Hz. Ebu Bekir (Radiyallahü anh), zekat vermeyi reddedenlerle savaşmaya karar verirken Abdullah b. Ömer (Radiyallahü anhüma)’dan rivayet edilen şu hadis-i şerifi kendisine delil edinmişti:

“Ben ALLAH Teâlâ’dan başka bir ilah bulunmadığına, Muhammed’in ALLAH Teâlâ’nın

Resûlü olduğuna şahadet edip, dosdoğru namazı kılincaya ve zekatı hakkıyla verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıkları takdirde kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. İslâm’ın gerektirdiği haklar ise bunların dışındadır. Onların gizli hallerinin hesabı ALLAH Teâlâ’ya aittir.”¹⁵

Her iki hadis-i şerifte geçen **İslâm’ın gerektirdiği haklar** şunlardır: Haksız olarak birisini öldürenin öldürülmesi yani kısas, el kesenin elinin kesilmesi, evliyen zina edenin recmedilmesi, nisap miktarında mal çalanın elinin kesilmesi.

“Onların gizli hallerinin hesabı ALLAH Teâlâ’ya aittir.” cümlesinden maksat mahlukatın gizli işledikleri, küfre kadar tüm masiyetlerinin cezasının ise ALLAH Teâlâ’ya ait olduğunu ifade etmektedir

Namazın kılınması ve zekâtın verilmesi şahadet kelimesinin hemen peşinden getirilmiştir. Bunun hikmeti, bu iki ibadetin yüceliğinin ve önemli vazifeler olduğunun beyanıdır.

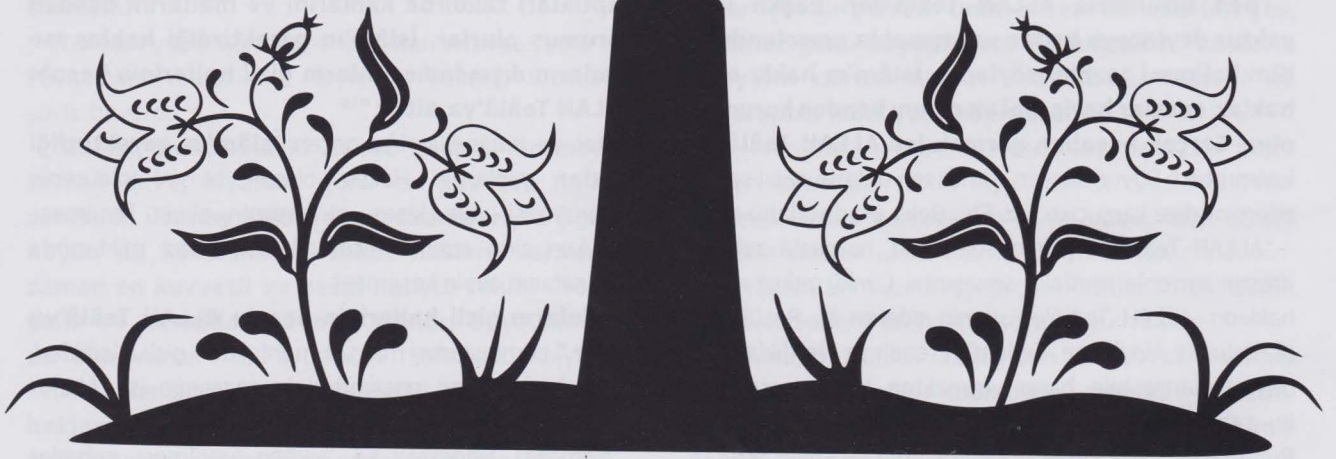
Sahabe (Radiyallahü anh), zekât vermeyenlerle savaşılması gerektiği hususunda ittifak etmişlerdir. Buna binaen alimler ittifakla şöyle demişlerdir: “Bir kimse veya bir topluluk eğer zekâti ödemezler ve devlete karşı savaş açarlarsa onlarla savaşmak devlete vaciptir. Eğer zekâtın farz olduğunu bilmemektan yahut cimrilikten ötürü ödemezlerse kâfir olmaz, günahkar olurlar.

14) Buhârî, Zekat:1, 40; Müslim, İman:32; Ebu Davud, Zekat:1, Tirmizi:İman 1; Nesâî, Zekat:3

15) Buhârî, İman:17, 28; Müslim, İman:32, 36; Ebu Davud, Cihad:95

PEYGAMBERİMİZİN HAYÂSİ

Haya, hoş gitmeyen yahut terk edilmesi yapılmasından daha uygun olan, bir şeyin yapılması esnasında yüzünde beliren ince kızarma hali olarak tanımlanır. Utanma, sıkılma manalarına da gelen hayâ, en geniş şekliyle İslam ahlakında yerini bulmuştu.

Bu ahlak en mükemmel haliyle yine Peygamberimizde görülmektedir. Peygamberimiz her türlü temiz huyda olduğu gibi, hayâ bakımından da insanların en üstünü ve en utangacı idi. Peygamberimiz son derece hayâ sahibiydi. Görülmesi ve açılması ayıp sayılan şeylere karşı gözü kapalı, âdeta yumuktu. Bu hususta da insanların en edeplisiydi.

Ebu Said el-Hudri, Peygamberimizin fevkalade hayâ sahibi olduğunu ifade ederek şöyle demektedir:

«Peygamber (a.s.m.) öyle bir hayâ ve edep sahibiydi ki, kimseye hoşlanmadığı şeyle hitap etmezdi.»

Peygamberimizin hayâ ve edebinin üstünlüğü, o zamanlar Arabistan ve diğer ülkelerle kıyas edilirse daha açık bir şekilde görülebilir. Çünkü o devirde insanlığın hayâ ve edep adına hiçbir şeyden haberi yoktu.

Araplar herkesin gözü önünde çıplak olarak yıkanır. Hatta bazen Kâbe'yi bile çırılçıplak tavaf ederlerdi. Utanmak ve ayıp diye bir şey bilmiyorlardı.

İşte Peygamberimiz, yaratılışı gereği Arapların bu çir-

kin halinden tiksindir, rahatsızlık duyardı. İslam'ı insanlara duyurmaya başladıktan sonra sahabilerine her fırsatta edep ve hayâ dersi veriyordu. Cahiliyeden kalma âdetleri temelinden kaldırıyor; yerine Allah'ın razı olduğu en güzel ahlak kurallarını yerleştiriyordu.

Abdullah bin Mesud'un rivayetine göre, bir gün Resul-i Ekrem Efendimiz, sahabilere şu tavsiyede bulundu:

«Yüce Allah'tan hakkıyla, gerçek hayâ ile hayâ ediniz» buyurunca, sahabiler:

«Ya Resulallah, Allah'a hamd olsun, biz Allah'tan hayâ edip utanıyoruz» dediler.

Bunun üzerine Hz. Peygamber (a.s.m.) şu tavsiyede bulunur:

«Haya etmek böyle değildir. Allah'tan hakkıyla hayâ etmek, başı ve başın taşıdığı organları, karnı ve karnının içine doldurduğu organları, haramdan korumak, ölümü ve toprak altında çürümeyi hatırdan tutmaktır. Ahireti isteyen kişi de dünyanın ziynetini bırakır. İşte, kim böyle yaparsa, Allah'tan gerçek manada hayâ etmiş olur.»

Peygamberimizden hayâ dersi alan sahabiler o derece yücelmişlerdi ki, onların her hareket ve davranışlarında edep ve hayanın bir yönünü görmek mümkündü.

Yaratılışları icabı her türlü kusur ve hatadan uzak bulunan, çirkin ve kötü şeylere yanaşmayan meleklerin bile haya edip utandıkları Hz. Osman, bu bakımdan bir sembol haline gelmişti. Bazı zamanlar Peygamberimiz onun hayâsını açıkça takdir ve methederdi.

Peygamber Efendimiz insanların kusurlarını görmez, bazen görmezden gelir, çok zaman gözünü çevirir, kusurunu görse de yüzüne vurmaz, o kişiyle arasındaki saygı ve sevgi perdesini yırtmazdı.

Ancak bazı kusurlar vardı ki, o kusuru o insanın düzeltilmesi gerekirdi. Çünkü o kişi o kusurun ya farkında değildir veya o davranışın bir ayıp ve kusur olduğunu bilmemektedir.

Bir de kusur düzeltirken karşı taraf mahcup edilmemesi, herkesin içinde onun yanlışları, eksik yanları, ayıp ve eksikleri yüzüne vurulur şeklinde söylenmemelidir.

İşte Sevgili Peygamberimiz bütün bunlara dikkat eder, ona göre insanlara davranırdı.

Peygamberimize yıllarca hizmet etmiş ve onun terbiyesi altında yetişmiş olan özel talebesi Enes bin Mâlik anlatıyor:

«Peygamber Efendimiz bir adamın elbisesinde sarı bir leke gördü. Fakat adama bir şey söylemedi. Adamcağız kalkıp gittikten sonra sahabilere:

«Ona söyleyin de o lekeyi temizlesin» buyurdu.

Çünkü Peygamber Efendimiz hoşlanmadığı herhangi bir şeyi bir kimsede gördüğü zaman, yüz yüze ona söylemeye yüzü tutmazdı.»

Bir başka seferinde benzer bir olayda Peygamberimi-

zin tavrını yine Hz. Enes'ten dinleyelim:

«Bir gün Peygamberimizin huzuruna bir adam geldi. Sarı renkli bir koku sürünmüştü. Süründüğü koku rahatsız edici bir şekilde çevreye dağılıyordu.

Peygamberimiz sevmediği, hoşlanmadığı bir şey görürse, o kişinin yüzüne vurmaz, söylemezdi. O adamı üzüp hatırını kırmazdı. Bu sebepten, o adam dışarı çıkınca yakınlarına şöyle buyurdu.

«Keşke şu adama sarı renkli kokuyu sürünmemesini söyleseydiniz de yüzündekini yıkasaydı.»

Peygamberimizin hayâsı başkalarının kusur ve ayıplarını hatırlatmaya ve söylemeye meydan vermezdi. Söylenmesi gerekse dahi, doğrudan değil de, dolaylı olarak uyarıda bulunurdu.

Aynı şekilde birisinden kötü bir şey duyduğu, hoşuna gitmeyen bir söz işittiği zaman da benzer biçimde davranır, o adamın yüzüne vurmazdı.

«Falanca adam niçin böyle konuşuyor?» demez, «Bazı kimseler niçin böyle konuşuyorlar?» derdi.

Bu konuyla ilgili bir başka halini Hazret-i Aişe annemiz anlatıyor:

Peygamberimize, bir kimsenin hoş olmayan bir şeyi yaptığı bildirilince, «Neden falan kimse böyle diyor, böyle yapıyor?» demez, genel anlamda «Niçin böyle yapıyorlar ve diyorlar?» şeklinde konuşurdu.

Böylece, o kimseyi yaptığı işten veya söylediği çirkin bir sözden alıkoyar, fakat o adamın ismini vermezdi.

Yine Hz. Aişe validemizin ifadelerine göre, Peygamberimiz edebe aykırı bir söz söylemez, böyle bir söz söylemeye kesinlikle teşebbüs bile etmezdi. Çarşı ve pazarda herkesi rahatsız edecek şekilde yüksek sesle konuşmazdı. Kötülüğe aynı ile karşılık vermez, aksine, hoşgörülü davranır veya affederdi. Hoşlanmayacağı bir şeyi söylemek zorunda kalsa bile dolaylı olarak söylerdi. Hayâsının fazlalığından dolayı hiç kimsenin yüzüne dik ve sabit bir şekilde bakıp kalmazdı.

Kurre bin İyas anlatıyor:

«Peygamberimizle beraberdik. Huzurunda hayâdan bahsedildi. Sordular:

«Ya Resulallah, hayâ dinden midir?»

Peygamberimiz şöyle buyurdu:

«Evet, hatta o, dinin tamamıdır.»

Sonra şöyle buyurdular:

«Hayâ, haramdan sakınmak, sükût etmek, suskun olmaktır. Dil sessizliği, yoksa kalp sessizliği değil. İffet imandandır. Bunlar ahirette sevabı artırır, dünyalığı ise azaltır. Ama ahiretten arttırdıkları dünyalıktan azalttıklarından daha fazladır. Cimrilik, becerihsizlik ve yaramaz söz nifaktandır. Bunlar da dünyadan olan şeyleri artırır ve ahiretten olan şeyleri azaltırlar. Ahiretten azalttığı şeyler ise dünyadan arttırdığından daha çoktur.»

“BEN HANEFİYİM” DİYE DİYE HAZRETİ ÖMER'E DİL UZATMAK...

Peygamberimiz'in müşriklerle yaptığı üç mühim harpten birisi Uhud Harbi'dir. Bu harp, Medine dışında, şehre yakın Uhud Dağı eteğinde yapıldı. Yazar Mustafa İslamoğlu, Uhud Harb'i öncesini **Üç Muhammed** isimli eserinde şöyle anlatıyor:

“Hz. Peygamber düşmanı içeride karşılayıp savunma savaşı yapmak niyetindedir. Fakat, savaş konseyinde bulunan tüm gençler, düşmanla şehir dışında karşılaşarak meydan savaşı yapılmasında ısrar ederler. Hz. Peygamber, kendi görüşünün tersi olmasına rağmen çoğunluğun bu ısrarını geri çevirmez ve hazırlık emrini verir. Hatta tam savaşa çıkılacakken, bazıları yaptıklarının stratejik açıdan yanlış olduğunu düşünerek, Hz. Peygamber'e kendi görüşünü uygulamasını teklif ederler. Fakat

bu kez de o, “Bir peygamber giydiği zırhı çıkarmaz” diyerek orduya hareket emrini verir.”

Bir-iki yanlış yok sayarsak, yazarın bu yazdıkları doğru.

Önce şu iki yanlışla işaret edip esas konumuza devam edelim:

a- Düşmanla şehir dışında karşılaşarak meydan savaşı vermek isteyen gençler, yüz yüze savaşmak için can atan heyecanlı genç sahâbîler olup yazarın yazdığı gibi savaş konseyinde bulunan kimseler değillerdi.

b- Yine o gençler, yazarın yazdığı gibi, tam savaşa çıkılacakken yaptıklarının yanlış olduğunu düşünerek kendiliklerinden gelip Peygamberimiz'e kendi görüşünü uygulamasını teklif etmediler. Resûlullah'a karşı nasıl tavır takılacağını daha iyi bilen bazı ileri seviyedeki sahâbîler,

o gençlere: **“Resûlullah’a karşı yanlış yaptınız. Ona, Yâ Resûlallah! Siz nasıl münasip görüyorsanız öyle yapınız demeliydiniz. Resûlullah’tan özür dileyin ve madem şehir içinde müdafaada kalmamızı uygun görüyorsunuz, öyle yapınız deyin”** diye uyarılmışlar, onlar da bu teklifle Peygamberimiz’e gelmişler, fakat Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) de bu sefer **“Bir peygamber giydiği zırhı çıkarmaz”** buyurmuştur.

Bu iki yanlış böylece düzeltilmiş olalım.

Bu yanlışlar gerçi insanın itikadını bozacak ve imandan çıkaracak yanlışlar değil. Böyle yanlışlar sadece bunu yazanın iyi bir siyer bilgisine sahip olmadığını gösterir ve yazar için bir ayıp sayılır. Çünkü, insan iyi bilmediği konulara girmemelidir. Girmesi ayıptır.

Yanlış mı söylüyorum değerli okuyucular! Bilmediği bir meseleyi ele alarak okuyucusuna yanlış-yunluş bilgiler aktarmak bir yazar için ayıp sayılmaz mı?

Ama gelin görün ki, İslamoğlu bilmediği ko-nulara sık sık girmekte ve maalesef sık sık da gülünç duruma düşmektedir.

Oysa, bir kimse eğer yazar olacağı gelmişse, anlatacağı hadiseyi önce bir güzel öğrenmeli değil midir?

Ancak, böyle hatalar İslamoğlu’nun kitaplarında sıradan şeyler. Onun için, onun bütün yanlışları üzerine durmuyoruz bile. Yukarıda işaret ettiğimiz gibi şöyle bir işaret edip geçiyoruz. Çünkü, nasıl olsa bu yanlışların ayıbı bize değil yazarına ait olur.

Ârifan’da Ali Eren’in âcizâne şimdiye kadar kaleme aldığı makaleleri takip edenler, İslamoğlu’nun yukarıda bahsettiğim gibi yanlışları şöyle dursun, daha ağır ve kabul edilmesi mümkün olmayan, bile bile ve ısrarla yaptığı yanlışlarını bilirler. Şimdiye kadar fark etmemiş olanlardan ricamız ise, bundan sonraki yazılarımızın takip edilmesidir. Takip ederlerse, bir kitabın yanlışlarla nasıl doldurulduğu ve okuyuculara nasıl yanlış bilgiler aktarıldığını göreceklidir...

Bu girişten sonra gelelim Uhud Harbi meselesine...

Uhud’da önce İslam ordusu gâlip durumdayken, Peygamberimiz’in önceden verdiği tenbihin tutulmaması sonucu bir bozgun yaşanmıştı. Bundan sonrasını Mustafa İslamoğlu şöyle yazıyor:

“Uhud Savaşı’nın bilinen safahatının ardından, Müslüman ordusu bozulunca savaş alanını ilk terk edip uzaklaşanlar, savaş konseyinde düşmanla yüzyüze karşılaşma konusunda en çok ısrarcı olanlardır. Bunlardan biri olan Hz. Ömer...” (Üç Mu-

ammed, sa: 232) Hazreti Ömer’e nasıl dil uzatıldığını görüyorsunuz değil mi? Öyleyse, yazımızın başlığının bir defa daha okunmasının tam zamanı...

Değerli okuyucular! Önce bir kâideyi ortaya koyalım:

Bir kimse, Hanefî mezhebinden ise Hazreti Ömer (Radiyallâhü anh) hakkında böyle bir ifade kullanamaz; kullanmış ise o zaman da o kimse Hanefî mezhebinden değildir. Çünkü bu ifade Mâtürîdî mezhebine aykırı olup, Hanefîler de itikadda Mâtürîdî mezhebine mensupturlar.

Oysa, Hazreti Ömer (Radiyallâhü anh) hakkında bu ifadeyi kullanan zat kendisinin Hanefî mezhebinden olduğunu söylüyor.

Bi kere, yazarın ne demek istedi gayet açık. **“Hazreti Ömer savaştan önce, düşmanla yüzyüze karşılaşmakta kendisi ısrar ettiği halde, ordu bozulunca savaş alanından kaçan da yine kendisi oldu”** demek istiyor.

Peşinen, iftiranın bu kadarına da pes doğrusu diyelim...

Çünkü bu, yukarıda bahsettiğim türden basit bir yanlış değil, bir hâdiseyi istismar ederek yapılan açık bir iftiradır.

Savaştan önce düşmanla yüz yüze karşılaşmak isteyenlerin, cihad aşkıyla yanıp tutuşan heyecanlı genç sahâbîler olduğunu söylemiştik. Onların içinde Hazreti Ömer yoktu; bu

bir.

İkincisi: Hazreti Ömer (Radiyallâhü anh) asla savaş alanından kaçmamıştır...

Zaten siyer kitapları Bay İslamoğlu’nu yalanlıyor!

Siyer kitapları, Hazreti Ömer’in savaş meydanından kaçması şöyle dursun, Uhud’da Peygamberimiz’in yanından ayrılmayan 15 sahâbî içinde Hazreti Ömer’in ismini de zikrederler.

Her biri ayrı asırlarda yazılan bu kitapların yazarları, ruhlar âleminde haberleşip de böyle bir yalan yazmakta anlaştılar mı yani!...

Ve onların topu yanlış ve yalan yazdı da sadece İslamoğlu mu doğru yazıyor?

İslam ehli sünnet mezheplerine mensup olan âlimler içinde, Hazreti Ömer hakkında İslamoğlu’nun kullandığı ifadeyi kaleme alan hiçbir siyer âlimi bulunamaz. Ama Şîîlerde bulunur. Onlar amansız bir Hazreti Ömer düşmanı oldukları için uydurmayacakları yalan yoktur.

Zaten acem (İran) yalanı meşhurdur ya. Dedelerimiz, akıl almaz yalan uyduranlara, **“Senin söylediğin acem yalanını geçti”** demezler miydi?

Değerli okuyucular! Sayın İslamoğlu, Hazreti Ömer'in savaş meydanından kaçtığını yazmakta yalnız değil. Şiî yazar Ali Şeriatî de aynı şeyi yazıyor.

Kimdir Ali Şeriatî?

İslamın 5 şartından biri olan Hac ibâdeti hakkında **“En mantıksız bir eylem”** diyen bir pespâye.

Kâinâtın Efendisi Sevgili Peygamberimiz hakkında, **“O, hayatı boyunca normal bir rûhî yapıya sahip değildi”** diyebilen bir rezildi. Toprağı bol olsun...

Nedense, Hanefî mezhebinden olduğunu söyleyen İslamoğlu, Ali Şeriatî'yi öve öve bitiremiyor.

Yine ne hikmetse, Hanefî olduğunu söyleyen İslamoğlu'nun söylediklerinin birçoğu, Şiîlerin söyledikleriyle paralellik arz ediyor.

Önce Hazreti Ömer (Radiyallâhü anh)'ın kim ve nasıl bir zat olduğunu, sonra da harp meydanından kaçtığı meselesini ele alalım.

Hazreti Ömer (Radiyallâhü anh) kimdir?

1- İslam ehli sünnet itikadına / inancına göre, Âdem (Aleyhisselam)'dan itibaren kıyâmete kadar gelecek olan insanlar içinde, peygamberlerden sonra en üstün birinci insan Hazreti Ebûbekir (Radiyallâhü anh), ikincisi de Hazreti Ömer (Radiyallâhü anh) Efendilerimizdir.

2- Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir meseleyi istişâre edeceği zaman ilk önce bu iki zat ile konuşurdu.

3- Bir yerde oturduklarında, Hazreti Ebûbekir (Radiyallahü anh) Peygamberimiz'in sağında, Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) Efendimiz solunda otururdu.

4- Bu iki zattan başka, ashab-ı kiramdan hiçbir kimse, sohbetleri sırasında Peygamberimiz'in yüzüne rahatça bakamazdı.

5- Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) bir mesele hakkında âyet inmesini arzu etse, inerdi. Onun için Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) **“Allah, hakkı Ömer'in dili üzerine koymuştur”** buyurmuştur.

6- Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) **“Benden sonra peygamber gelecek olsaydı Ömer peygamber olurdu”** buyurmuştur.

7- Hazreti Ebûbekir ve Hazreti Ömer Efendilerimiz, Medine'de Hücre-i Saâdet'te Sevgili Peygamberimiz'le yan yana bulunuyorlar.

Hazreti Ömer Efendimiz'in, Peygamberimiz'in yanına defnedilmesine müsaade eden de bizzat Hazreti Âişe Vâlidemiz'dir.

(Gerçi buna Hazreti Âişe (Radiyallâhü anhâ) Vâledimiz'in izin vermiş olması sadece bizim için mühimdir. Yoksa şiîler ve şiî-severler için bir şey ifade etmez. Çünkü onlar Hazreti Âişe Vâledimiz'i sevmezler.)

8- Her sene milyonlarca Müslüman hacca gidiyor. Peygamberimiz zamanından beri 14 asırdır da devamlı hac yapılıyor. 14 asırdır hacca giden Müslümanların sayısı milyarlara ulaşmıştır. Peygamberimiz'i defalarca ziyaret eden bu milyarlarca hacının, her defasında Hazreti Ebûbekir ve Hazreti Ömer Efendilerimiz'i de ziyaret edip onlara da selam verdiğini ve onların ruhlarına da Fâtihalar okuduğunu düşünelim...

Bu ne büyük saâdettir.

Kısaca hatırlatmaya çalıştığımız Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) işte böyle bir zat.

Ama sen kalk, böyle bir zatın savaş yerini terk ettiğini söyle...

Kitaplarda böyle bir şey olmadığına göre hangi bilgiyle, hani ilimle?

Ehl-i sünnet iseniz, hangi insafla?..

Bi kere Hazreti Ömer, savaş yerini terk etmemiştir. Ama aşağıda anlatacağım küçücük olay olmuştur. İşte İslamoğlu olsun, Ali Şeriatî olsun, bula bula ancak bunu bulabilirler ve istismar edeceklerse ancak bunu istismar edebilirler.

O olay şudur:

Uhud Harbi'nde herkes zırhın giymiş vaziyette...

Peygamberimiz de zırhlı.

Ashab-ı kiramdan Mus'ab ibni Umeyr, zırhlı vaziyetteyken Peygamberimiz'e beniyor.

Müşriklerden İbni Kamie, Mus'ab Hazretleri'ni Resûlullah zannederek hücum edip o şanlı sahâbîyi şehid ediyor. Ondandan sonra **"Muhammed'i öldürdüm"** diye bağıyor. Bunu her iki taraf da duyuyor. Bu haber, Peygamberimiz'i canından çok seven ashabin her birine ayrı ayrı tesir ediyor. Resûlullah sevgisinden deli divane olan ve onun şehid edildiği haberini duyan Hazreti Ömer ve 3-5 arkadaşının, eli kolu düşüyor.

"Resûlullah şehid olduktan sonra daha ne kaldı!" diyerek, oturup kılıçlarını bırakıyorlar.

Onların bu halini gören Enes bin Nadr, (Radiyal-anh) **"Resûlullah şehid diye yaşayalım?"** diyor. Bu söz üzerine kendile-savaşmaya devam ediyorlar.

Bulsalar bulsalar, ancak bunu mar edebilirler. Bundan başka lecekleri hiç bir şey yok. Çünkü Hazreti Ömer'le ilgili mesele budur ve bu da Resûlullah'ı aşî-derece sevmekten ve bu sevgiyle adeta kendinden geçmekten ibârettir.

Nitekim bu halin bir benzeri de Resûlullah Efendimiz'in vefatında olmuş, Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) o zaman da, **"Resûlullah öldü diyenin boynunu vururum"** demişti. Resûlullah'ı o kadar seviyordu ki, ölümü ona yaklaştırmak bile istemiyordu.

O zaman Hazreti Ebûbekir (Radiyallahü anh) **"Yâ Ömer aklını başına al"** diyerek kendisini uyarılmış, bunun üzerine Hz. Ömer de kendine gelmişti.

Değerli okuyucular! Kime **"Aklını başına al"** denilir? Adeta aklı başından gidene...

Peygamberimiz'e olan sevgisinden dolayı Hazreti Ömer'in sanki aklı başından gitmişti.

Bir kimsenin çok sevdiği birisinin vefatı karşısında aklı başından gidecek kadar kendisini kaybetmesi, zaman zaman görülen şeylerdendir. Bunun nasıl olduğunu da ancak o sevgiyi taşıyan bilir.

Tâbînin büyüklerinden Hasan Basrî (Rahmetüllâhi aleyh) Hazretleri'ne, **"Yâ İmam siz ashabi kiram gibisiniz"** dediklerinde, o zat şöyle cevap vermişti:

"Siz ashabi kiramı ne zannediyorsunuz! Siz onları görseydiniz bunlar deli derdiniz; onlar da sizi görselerdi bunlar müslüman değil derlerdi."

İşte ashabi kiramın Peygamber sevgisi böyleydi ve onlar bu sevgiyle adeta deli olmuşlardı...

Onları bir nebze olsun anlayabilmenin yolu, Peygamberimiz'in sözlerine / hadislerine kulak vermek ve kalbinde ashab sevgisi taşımaktır. Bu sevgiyi taşımayanlar, tabii ki ashabin en üstün ikinci şahsiyeti olan adâlet timsali Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) Efendimiz'i de tanıyamayacak hatta ona düşman bile olacaklardır. Bu düşmanlık da şöyle veya böyle sözlerine ve yazılarına aksedecek ve böylece kalplerindeki bu düşmanlık dışarıya vurmuş olacaktır.

Şîîlerde olsun, şîîyyül-meşreb yani şîî-sever olanlarda olsun, Hazreti Ömer'e buğz ve kin had safhadadır.

Meselâ, Hazreti Ömer'i hançerleyip şehid olmasına sebep olan değirmen ustasının kabri Arabistan da olmasına rağmen, İran'da görkemli bir makam kabri vardır ziyaret edilmektedir.

Şîîlerdeki Hazreti Ömer manlığına bir başka

arkadaşım kendisi gör-aynen anlatıyor.

danda, mermere **"İnnemâ mesâcidallâh..."** âyeti ka-**"ya'mürü"** kelimesi bildiğiniz yazılır: Ye, Ayın, Mim, Re.

Ye harfini kaldırırsanız, Ayın, ve Re kalır. Onlar da **"Ömer"** okunur.

Bu üç harf Ömer okunduğu için, şîînin birisi gidip çekiçle o Ayın, Mim ve Re harflerini kırmış.

Hazreti Ömer Efendimiz'e bu derece düşmandırlar.

Onlar neyse ne de, Türkiye'de basılan ve sünnet / ehl-i sünnet Müslümanlara arz edilen **ÜÇ MUHAMMED** isimli eserde, Hazreti Ömer'e iftira edilmesi ne oluyor?..

Böyle yanlışlar acaba bilgi eksikliğinden mi kaynaklanıyor, yoksa bile bile lâdes kabilinden mi?

Yazar İslamoğlu, Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitiremeden ayrılmış olsa da, ondan sonra Ezher Üniversitesi'ne girip orayı da bitiremeden, ikinci sınıftan ileriye devam edemeyip mezun olamadan oradan da gelse de, böyle büyük ve tehlikeli yanlışlara bilgi eksikliğinden düştüğüne şahsen ihtimal vermiyorum.

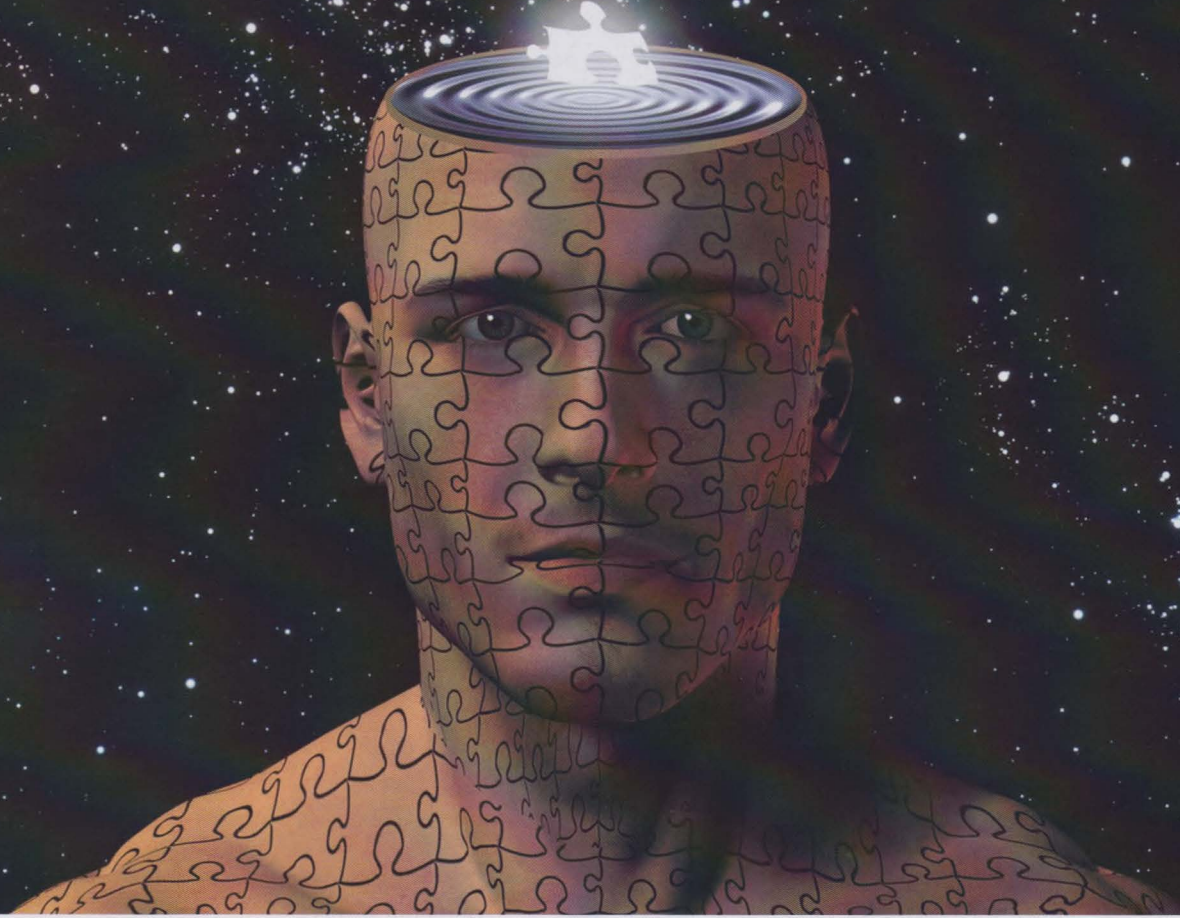
Öte taraftan, yukarıda da işaret ettiğim gibi, sayın yazarın Hazreti Ömer (Radiyallahü anh) hakkındaki tavırları, şîî bir yazar olan Ali Şeriatî'nin tavırlarıyla aynı.

Bu, kesin bir gerçek... O halde? Diyor insan...

İNSANIN KULLANIM KILAVUZU

Bir aleti veya makineyi icad eden onun katalogunu, kullanım kılavuzunu da yapıyor. Basit bir cihazı bile kullanırken kullanım kılavuzuna bakmak icabediyor. Eğer orada yazılanlara uyulur ve ona göre hareket edilirse, o cihazdan istenilen verimi almak mümkün olur. Aksi takdirde cihaz bozulur ve heba olur.

En gelişmiş teknolojinin icad ettiği bir makinenin bile, yanında ilkel kalacağı mükemmel bir varlık olan “insan” denen makineyi yaratan Hz. Allah, tabiri caizse onun kullanma kılavuzunu da göndermiştir, o da Kur’an-ı kerimdir. Kur’an-ı kerim bizlere iki dârin saadet reçetesini sunmakta, dünyada da, ahirette de mutlu olmanın yollarını göstermektedir. Şayet insanoğlu ona uyar, emirlerine riayet edip nehiyelerinden kaçarsa, yaratılış gayesine uygun bir şekilde hareket etmiş olur. Böylece huzur ve saadet ile, emniyet ve güven içerisinde yaşaması müm-

kün olur. Aksi takdirde dünyada da, ahirette de hüsrana uğramak kaçınılmaz hale gelir.

Her eşyanın, her bir aletin yapılmasının bir amacı vardır. En basitinden düşünecek olursak çatalın kaşığıın bile bir yapıma amacı vardır. Eğer bunlar maksadına uygun kullanılmazsa, mesela çatalla bir şey yemek yerine onu kürdan gibi kullanıp dişlerini kurcalarsan veya kaşığı ters tutarak çorbaya daldırırsan, o zaman karnını doyuramaz ve sofradan aç kalkarsın. Dolayısıyla insanoğlunun da yaratılmasının, dünyaya gönderilmesinin bir amacı, gayesi vardır. Eğer insan bu gayeye uygun hareket etmez, aklına estiği gibi davranırsa manevi sofradan aç kalkar, ahirette de hüsrana uğrayanlardan olur.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir Hadisi şeriflerinde: **“Muhakkak Allah-u Teala, bu Kuran sebebiyle bir takım kavimleri yüceltecek, yine bu Kuran sebebiyle bazılarını alçak edecek.”** buyurmuştur.

Kur'an-ı kerim öyle bir kitaptır ki, her kim ona hürmet eder, gereken tazimi gösterip kıymet verirse Mevla Teala o kulunu, o kavmi veya milleti yüceltir, kıymet ve itibar kazandırır. Nitekim tarihte bunun pek çok misallerini görmek mümkündür. Malumunuz olduğu üzere Osmanlı Devleti'nin kurucusu olan Osman Gazi, bir gece misafir olduğu Şeyh Edebali (Kuddise Sirruhu)'nun evinde, Kur'an-ı kerimin bulunduğu bir odada gecelemiş ama Kur'an'a olan saygısından, hürmet ve edebinden dolayı ayağını bile uzatıp yatmamıştı.

Osmangazi, Kayı Boyu Aşiretinin Beyi durumunda iken, Kur'an'a olan saygısı ve hürmeti sebebiyle Allah-u Teala öyle bir devlet nasip etmişti ki, Cihan Devleti durumuna gelmişlerdi. Böylece o şanlı ecdat altı küsür asır, üç kıtada at koşturmuşlar ve dünyaya adalet dağıtmışlardı.

İşte bizim o şanlı ecdadımız Kur'an'a sarıldığı müddetçe Kur'an da onları yükseltmiş, yüceltmış ve dünyada söz sahibi yapmıştır.

Bu konuyla alakalı olarak Hazreti Ömer (Radiyallahü anh)'in çok önemli bir sözü vardır. Buyurmuştur ki: "Biz zelil bir kavim idik. Allah-ü Teâlâ bizi İslâm dini ile aziz eyledi. Eğer izzet ve şerefi, Allah-ü Teâlâ'nın bizi aziz ettiğinden başka yerde ararsak, eskisinden daha zelil ve aşağı oluruz."

İslam'a, Kur'an'a hürmetleri sebebiyle Allah-u Teala onlara öyle itibar ve heybet verdi ki, Hz. Ömer'i uykudayken bile gören başka ülkelerin elçileri korkudan titrerlerdi. Bu meseleyle alakalı olarak anlatılan meşhur bir olay vardır.

Hazreti Ömer (Radiyallahü anh)'a Rum Kayseri bir elçi gönderdi. Tabi elçi, debdebe ve tantana ile geldi. Altından yapılmış üzengiler, gümüşten eğerler, etrafında korumalar ve askerler olduğu halde sanki resmi bir geçit yapıyormuş havası içinde Medine'ye gelen bu elçi, belkide kendisinin bir törenle karşılanacağını zannediyordu. Ama ne tören vardı ne de bir şey. Hatta görünüşe göre onun gelişi kimsenin umurunda bile değildi. Oradan geçen bir nineye sordular.

- Müminlerin emiri Hz. Ömer'in sarayı nerede?

Nene şaşırıldı ve bu şaşkınlıkla cevap verdi:

- Evladım siz hangi saraydan bahsediyorsunuz?! Hz. Ömer şu ilerdeki hurma

ağacının dibinde yatıyordu.

Elçinin bu söze güleceği geldi, kimbilir bu nine belki de bir meczuptur diye düşündü. Çünkü elçiye göre, koskoca İslam halifesi mutlaka bir sarayı olmalıydı, öyle hurma ağacının altında sıradan bir insan gibi Devlet Reisinin yatması mümkün değildi. Fakat soru soruşturma derken ninenin doğru söylediği anlaşıldı. Netice itibarıyla, Rum Kayserinin elçisi biraz sonra hurma ağacının altında kaylûle yapan, uyuyan Hz. Ömer'i görünce, gönlüne bir korku düştü ve adeta sıtmaya tutulmuşçasına zangir zangir titremeye başladı. İster istemez şöyle mırıldandı.

- Ben bu güne kadar nice savaflara katıldım, ormanla-

rın içinden, vahşi hayvanlar arasından geçip hiç korkmadan, tüyüm bile titremeden buralara kadar yol katettim de, şimdi bana ne oluyor ki uyuyan bir insanın karşısında böylesine korkuyor ve titriyorum.

Hz. Ömer (Radiyallahü anh) Kuran'a uyup hakiki manada Mevla Teala'ya teslim olduğu için, Allah'ın heybeti Hz. Ömer'den yansıyordu da onun için Kayserin elçisi tir tir titriyordu. Allah-u Teala Kur'an sebebiyle onları böylesine yüceltmışti. Arabistan yarımadasında bir kabile devleti durumunda iken, İslam'la tanışıp Kur'an'la yol bulunca bir devlet haline gelmişler, hatta kurdukları İslam Devleti öylesine büyümüş ve güçlenmişti ki, o gün için dünyanın süper gücü olan Bizans, Suriye ve Filistin topraklarında müslümanların karşısına çıkaracak ordu bulamaz hale gelmişti.

Evet Kur'an-ı kerime hürmet edeni, tazim edeni Mevla Teala yüceltir, itibar ve kıymet kazandırır. Tabi şunu da yanlış anlamamak lazımdır. "Kur'an'a hürmet etmek" derken, sadece zahiri olarak ona tazim etmekten bahsetmiyoruz. Elbette bu da çok önemlidir ama daha önemlisi ona uymak, emirlerine yapışmak, nehiyelerinden de kaçınmaktır. Şayet insan Kur'an'ı kerimi atlastan kumaşlara sarsa, mis gibi kokan, altın yaldızlı muhafazalar içinde evinin en müstesna yerinde saklasa, her gece yataken ve sabah kalktığında öperek başına koysa, yüzüne gözüne sürse; eğer Kur'ana uymuyor, dediğini yapmıyor, onun ahlakıyla ahlaklanmıyorsa ona gereken hürmeti ve saygıyı göstermiş sayılmaz.

Gerçek manada Kur'an'a hürmet etmek demek, onunla amel etmektir. İşte o zaman Kur'an bizi yüceltir, itibarımızı artırır ve kıymet kazandırır. Yok eğer Kur'an'ı bir kenara bırakır, onu sadece gelinlik kızlarımızın çeyizi veya evlerimizin süs eşyası olarak duvarlarda asılı bir şekilde bırakırsak, ona sadece ölüye okunan kitap gözüyle barksak işte o zaman itibarımızı da, kıymetimizi de kaybeder ve zillete düşenlerden oluruz.

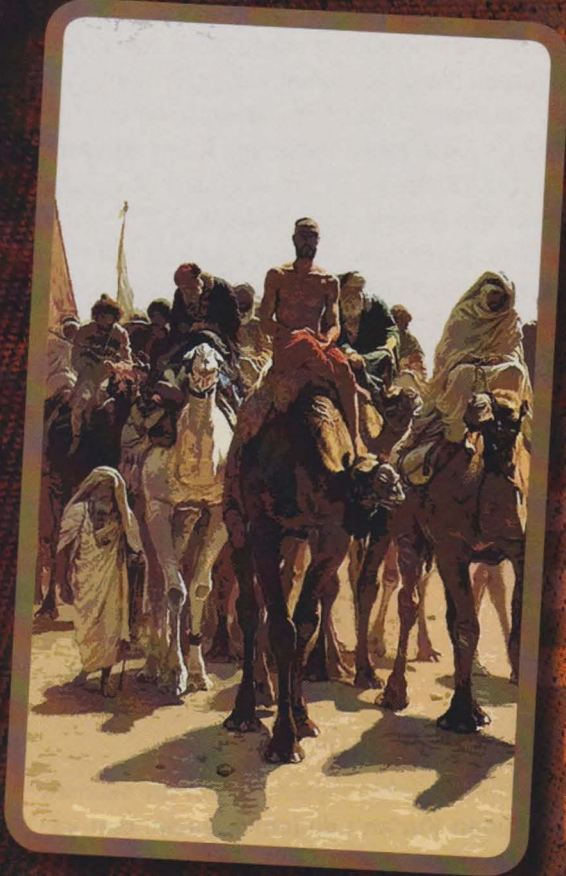
Şunu hatırimızdan çıkarmayalım ki; **Kur'an okumak sünnet, okunan Kur'an'ı dinlemek vacip, onu yaşamak ise farzdır.**

KURAN DÜŞMANI VELİD'İN FECİ AKİBETİ

Geçtiğimiz günlerde gerek televizyon ve gazetelerde, gerekse internet sitelerinde bir haber vardı. Okuduğum bu haber beni son derece hayret ve dehşete düşürmüştü. Haberde şöyle diyordu: "ABD'nin Florida eyaletinde "The Dove World Outreach Center" isimli bir kilise, 11 Eylül saldırılarının yıldönümünde İslam'ı protesto etmek için "Kuran yakma günü" düzenlemeyi planlıyor."

Bu haberi duyunca belki sizde benim gibi hayretler içinde kaldınız ve; "11 Eylül saldırılarıyla Kur'an-ı kerim yakılmasının ne alakası var?" dediniz. Evet hiç bir alakası yok ama eğer bu haberin devamında, bu kilisenin papazı Terry Jones'in İslam'a ağır hakaretler içeren sözlerini

okuyacak olursanız, onların kendilerine göre kurdukları bu alakayı anlayacak ve daha da şaşırıp dehşete düşeceksiniz. Provakatör tıynetli papazın bu konuda yaptığı cahilce ve talihsiz açıklama şöyle:

“İslam’ın şeytanın dini olduğuna inanıyoruz. Milyarlarca insanı cehenneme götüren, insanları kandıran bir din, şiddet içeren bir din. Bu pek çok kez kanıtlandı.”

Şimdi bu papazın söylediği saçma sapan sözlerin neresinden başlamak lazım bilemiyorum ama öncelikle şunu söyleyelim ki, diyalogcuların kulakları çınlasın. Onlar: “Yahudi ve Hristiyanlar’da cennete gidecek” diyedursunlar, bakın bir kilise papazı: “İslâm şeytanın dini, insanları cehenneme götürüyor” diyebiliyor. Yüce dinimiz İslam hakkında, böylesine saçma sapan bir inanca sahip olan kimselerle diyalog mümkün mü?

Neymiş efendim 11 Eylül saldırısının yıldönümünde İslam’ı protesto için Kur’an yakacaklarmış. Yahu 11 Eylül saldırısının müslümanlara karşı düzenlenmiş bir Amerikan oyunu olduğu, bunda İsrailin de parmağı bulunduğu artık herkesçe malum. 4000 yahudinin 11 Eylülde işe gitmediği, İsrail başkanının daha önceden belirlenmiş o günkü gezisini bir gün kala iptal ettiğini duymayan mı kaldı? Bunun bir facia değil, komplo olduğu apaçık meydanda. Zaten daha sonra da 11 Eylülde saldırılan ikiz kuleleri bahane ederek bütün dünyayı ayağa kaldırdılar, İslam dünyasında baskılar başladı, ardından da maalesef Irak ve Afganistan’a saldırıp işgal ettiler.

Ayrıca bu olayı İslam’ın aleyhinde kullanmaktan da geri durmadılar. “İslam şiddet dini, müslümanlar terörist” gibi propagandalar yaparak, dünyada her geçen gün hızla yayılan ve kabul gören İslam Dinine karşı bir nefret ve öfke uyandırmaya çalıştılar. Şimdi de kalkmışlar yine bu olayı bahane ederek Kur’an yakacaklarmış...

Müslümanlara terörist diyenlerin geçmişine kısaca şöyle bir bakarsanız, kimin terörist olduğunu açıkça göreceksiniz. Devletleri kurulalı daha 200 yıl olmuş ama neredeyse 200’e yakın ülkeyle problem yaşamışlar, pek çoğuyla da savaşmışlar. İşte en son Irak işgalinde ve oraya uyguladıkları ambargo sebebiyle 2 milyona yakın insan hayatını kaybetti. 5 milyon çocuk yetim, 1 milyon kadın dul kaldı. Ebu Gureyb cezaevinde ne işkenceler, ne zulümler ne tecavüzler yapıldığını da dünya biliyor.

İsrail’in durumu farklı mı? Daha kurulalı bir asır olmamış ama onlarca devletle problemi var. Bütün komşularıyla kavgalı, Oradoğunun çibanbaşısı. Kanun nizam tanımadan yakıyor yıkıyor, bombalıyor. En son barış gönüllülerine uluslararası sulara Akdeniz korsanı gibi saldırıp, esir olanları bile başından vurdukları hala hafızalarda.

Şimdi insaf ederek söyleyin bakalım kimmiş terörist? Hangi din ortalığı cehenneme çeviriyor, şiddet içeriyor muş?..

Kan bulaştırmadıkları, demokrasi adına haksızca sömürmedikleri hiç bir yer kalmamışken ve ellerinden hala kan damlıyorken, utanmadan “İslam şiddet dini, müslümanlar terörist” diyenlere yuh olsun!

Sana da bir çift sözüm var ey papaz Terry Jones!

Allahın kelamı Kur'an-ı kerimi yakacağına oku! Oku da bir şeyler öğren. İnsan sevgisini, adaleti, hak ve hakikati öğren! Orta çağ Avrupasında, cadı avı yapan kiliseler insanları yakarken, İslam dini efendi, köle ayırt etmeden bütün insanları nasıl kucakladığını öğren. Kur'an-ı yakmak yerine oku! Ateşle oynama, zira ateşle oyun olmaz.

Bu haberi okuduğumda, ne hitmetse Kur'an-ı kerimi parçalayan Velid'in başına gelen feci akıbet hatırıma geldi. Onu sizlerle paylaşmak istedim.

Emevî Halifelerinden Velid bin Yezid, bir gün sarayındaki odasında yalnız başına oturuyorken, kendi kendine düşündü. "Ben millete bu kadar baskı yaptım, zulmettim. Haklıymış, haksızmış dikkate almadan insanların kanına girdim, pek çoklarını mağdur ettim. Nicelerini de kırdım geçirdim. Acaba benim durumum nedir, akıbetim ne olacak?" diyerek, Kur'ân istiharesi yapmaya karar verdi.

Kur'ân'ı kerimi eline aldı ve şöyle rastgele bir sayfa açarak, karşısına gelen bir ayeti okudu. Hikmet-i İlahi o'na şu ayeti celile denk geldi: **"Ve (peygamberler), fetih istediler. Allah'da verdi. Her inatçı zorba da hüsrana uğradı."** (İbrahim Sûresi 15)

Kendisine bu ayeti kerime tevafuk edince, kendini toparlayıp ibret alması gereken Velid tam tersine adeta kudurdu, deliye döndü. Çıldırılmış bir halde elindeki Kur'ân-ı kerimi parça parça ederek hırsıyla yere attı. Ne uzü billah...

Hala hırsını alamamış olan Velid, ağzından adeta salyalar saçarak Kur'ân'a hitaben öfkeyle bağırdı:

- Beni zalimlikle ve inatçı olmakla mı tehdit ediyorsun? Evet, ben zalim ve inatçıyım.

Kıyamet günü Rabbinin huzuruna varınca "Beni parçalayan işte bu adamdı." diye beni şikayet edersin, dedi. (Haşâ ve kellâ)

Bu olaydan kısa bir zaman sonra Kur'ân düşmanı Velid feci bir şekilde öldürüldü.

Başı kesilip gövdesinden ayrılmış halde, mızrağın ucuna takılarak şehrin surlarına asılmış vaziyette bulundu.

Kimin yaptığını kimin ettiğini, ne bir bilen vardı ne de bir gören...

Ee ne demişler:

Hak tokadının sesi sedası olmaz.

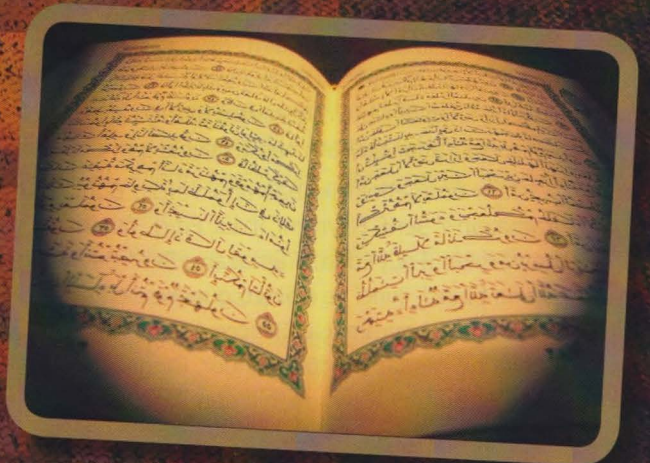
Bir vurdumu devası bulunmaz.

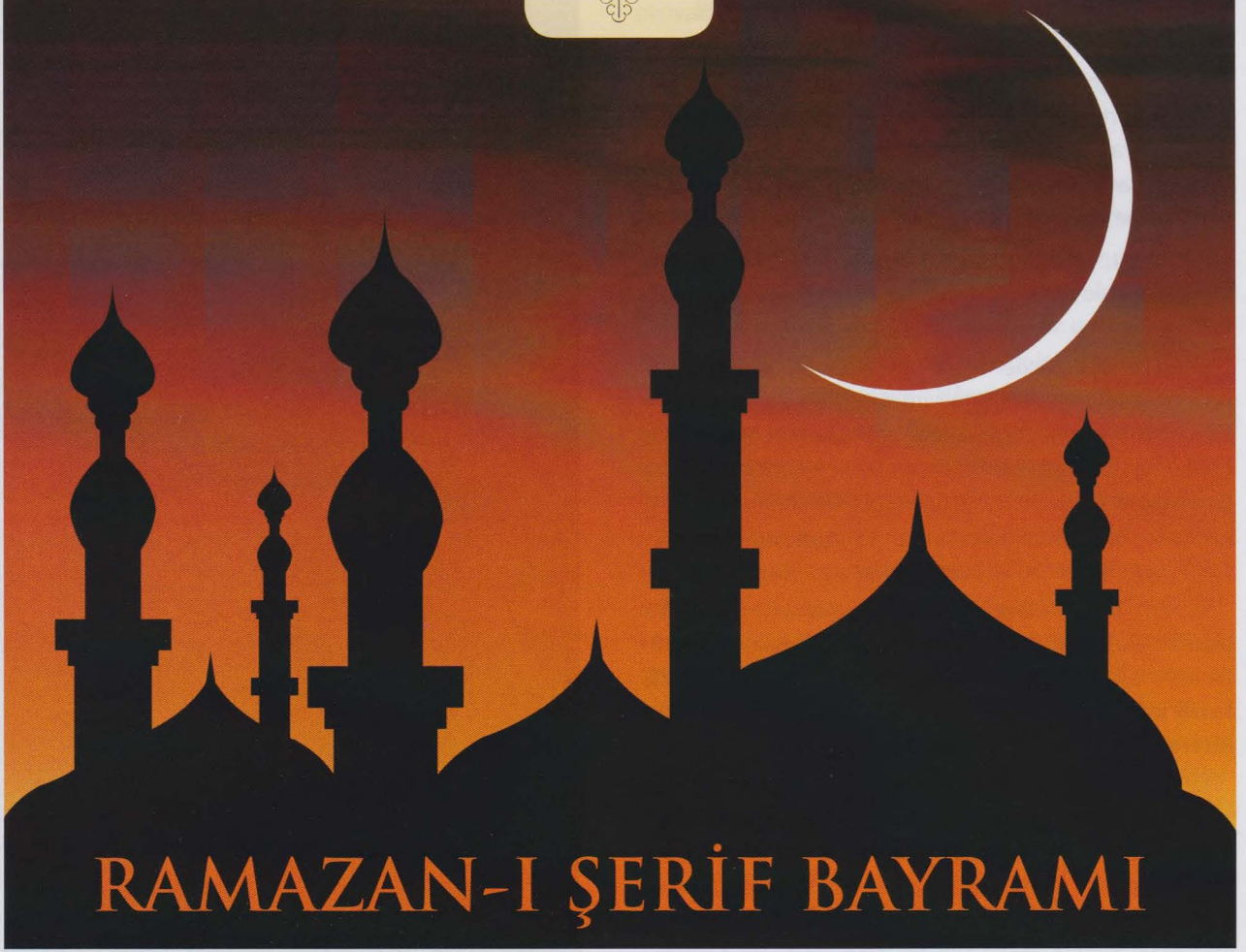
Mevlâ Teâlâ bazen böyle hemen cezalandırır. Bazen de mühlet verir. Yani imhâli vardır. Amma ihmâli yoktur. Nitekim Rabbimiz Kur'an-ı kerim'de şöyle buyuruyor:

"İnkâr edenler sanmasınlar ki, kendilerine mühlet vermemiz onlar için hayırlıdır. Biz onlara ancak günahlarını arttırmaları için fırsat veriyoruz. Onlar için alçaltıcı bir azap vardır. (Ali İmran: 178)

Rabbim cümlemizi İslam'a Kur'an'a hadim eylesin, Kur'an nuruyla bizleri tenvir eylesin. Amin!

Fi Emanillah!

RAMAZAN-I ŞERİF BAYRAMI

R

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın ile...

Bütün toplumlarda, belirli gün ve olayların şerefli ve uğurlu olduklarına inanılarak veya o günleri yad etmek için hep bir arada neşe ve sevinç içinde kutlanan günlere bayram denir. Hemen hemen her ümmetin kendine has bir bayramı vardır. Çünkü belli günlerde eğlenmek, neşelenmek ve süslenmek suretiyle dinlenmek, sıkıntıları atarak rahatlamak, üzüntüleri bırakıp sevinmek ve toplumca hoşça vakit geçirmek de bir ihtiyaçtır.

Bayramın manası ihsan (iyilik) demektir. Bu günlerde Allah-ü Teâlâ kullarına birçok ikramlar verir. Onlardan birisi "Ben sizleri bağışladım" hitabıdır. Bayram namazları vaciptir. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ve Hulefa-i Raşidin, bayram meşru olduğu zamandan vefat edinceye kadar bayram namazını hiç terk etmemişlerdir.

İslam ümmetinin iki bayramı vardır. Bunlardan birisi Ramazan-ı Şerif Bayramı (İ'dül Fıtır), diğeri de Kurban bayramıdır (İ'dül Edha). Ramazan-ı Şerif Bayramı Şevval ayının birinci, ikinci ve üçüncü gününe rastlar ve üç gündür. Kurban bayramı ise Zilhicce ayının 10, 11, 12 ve 13. günlerine rastlar ve dört gündür. Ramazan-ı Şerif Bayramı ile Kurban Bayramı, hicretin ikinci yılından itibaren kutlanmaya başlanmıştır.

Hazreti Enes b. Malik (Radiyallahü anh)'dan rivayet edildiğine göre Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aley-

hi ve Sellem) Medine-i Münevvere'ye geldiğinde baktı ki oranın halkı senede iki günde oynuyorlar. Onlara sordu: **"O iki gün nedir?"** Dediler ki: "Biz cahiliyye döneminde bu iki günde oynuyorduk." Allah Resulü buyurdular ki: **"Muhakkak ki Allah-ü Teâlâ bu iki gününüzü daha hayırlı iki günle değiştirdi. O iki gün Ramazan Bayramı ve Kurban Bayramıdır."**¹

Bayramlar; Müslümanların birbiriyle kaynaştığı küs olanların barıştığı fakir fukara ve yetimlerin sevindirildiği sevinç ve neşe günleridir. Ramazan-ı Şerif gittiği için değil, günahlarımız affolup nimete kavuştuğumuz için bayram yapıyoruz.

Bayram günleri; ana-baba, hoca, akraba, arkadaş ve komşu ziyaretleri yapılır. Salih olan akrabayı ziyaret lâzımdır. Salih arkadaşları ziyaret de çok sevaptır. Bayram öncesi yiyecek, giyecek ve temizlik gibi hazırlıklar yapılır. Bayram günlerinde herkes temiz giyinir. Çocuklara yeni elbiseler alınır. Fakir öksüz ve yetimler sevindirilir. Bayram namazından sonra kabirler ziyaret edilir; geçmişlerin akraba ve din büyüklerinin ruhu için Kur'an-ı Kerim okunur, dua edilir ve sadakalar verilir. Daha sonra da aile büyükleri dost akraba arkadaş ve tanıdıklar ziyaret edilir. Çocuklar babalarının ve aile büyüklerinin; gençler

1) Ebu Davud, Salat: 239; Nesei, İdeyn: 1; Hakim, Müstedrek: 1/294; Ahmed b. Hanbel: 3/103, 178, 235, 250

1. Erken kalkmak,	8. Camiye erken gitmek,	15. Akrabayı ziyaret etmek,
2. Gusül abdesti almak,	9. Giderken tekbir söylemek,	16. Din kardeşlerini ziyaret etmek,
3. Misvak kullanmak,	10. Mü'minlere selam vermek,	17. Ziyarette hediye götürmek,
4. Güzel koku sürünmek,	11. Güler yüzlü olmak,	18. Kabirleri ziyaret etmek,
5. Yeni ve temiz elbise giymek,	12. Müminlerle bayramlaşmak,	19. Misafirlere ikram etmek,
6. Namazdan önce tatlı yemek,	13. Fakirlere sadaka vermek,	20. Çok çok dua ve tevbe etmek.
7. Yüzük takmak,	14. Dargınları barıştırmak,	

de yaşlıların ellerini öperler. Bayram, bir sevinç ve neşe günüdür. Yüce duyguların coştığı, sevgi ve saygı, hislerinin mü'minler arasında alabildiğine canlandığı güzel günlerden biridir. O günde yardımlaşma ve kaynaşma son sınırına varır.

Bayram insanları kaynaştırıp bir araya getiren en güzel vesilelerden biridir. Öyle ki, bayramda şahlanan yardımlaşma ve hediyeleşme ruhu yalnızca hayatta olanlara bağlı kalmaz, dünyadan gidip kabirlerinde bir Fatıha bekleyenlere kadar uzanır. Onların bu dileğini yerine getirmek için mü'minler bayramda kabirleri ziyaret ederler; ruhlarına Kur'an'lar, Fatihalar ve dualar okuyarak onları da sevindirirler. Ramazan-ı Şerif Bayramı'nın mü'minler arasında ayrı bir yeri vardır. Çünkü Ramazan-ı Şerif Bayramı, her gün tutulan orucun iftar vaktindeki sevinci gibi, tutulan bir aylık orucun toplu bir iftar sevincini ifade eder. Bir ay gibi uzun bir süreyle, özellikle Ramazan-ı Şerif'in bu sene gibi yaz mevsimine denk geldiğinde, sıcak günlerde nefislerine oruç tutturan mü'minler, sabır imtihanını vererek manevi sorumluluktan kurtulmanın sevincini Ramazan-ı Şerif Bayramı'nda yaşama imkânına kavuşurlar.

BAYRAM GECELERİNİN İHYASI

Ramazan-ı Şerif Bayramı gecesini ihya etmeye özen göstermelidir. Zira hadis-i şeriflerde şöyle buyrulmaktadır:

Hazreti Ebu Ümame (Radıyallahü anh)'dan rivayet edildiğine göre Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: **"Her kim Ramazan-ı Şerif ve Kurban bayramı gecelerini sadece Allah-ü Teâlâ'dan sevap almayı umarak ihya ederse, kalplerin öldüğü bir günde onun kalbi ölmez."** ²

Hazreti Muaz b. Cebel (Radıyallahü anh)'dan rivayet edildiğine göre Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: **"Beş geceyi ihya edene (ibadet ile geçirene) cennet vacip olur. Bunlar; Terviye (Zilhicce ayının sekizinci) gecesini, Arefe gecesini, Kurban Bayramı gecesini, Ramazan-ı Şerif Bayramı gecesini ve Şaban-ı Şerif ayının on beşinci (Beraat) gecesidir."** ³

2) İbn-i Mace, Sıyam: 68

3) Esbehani

Bayram gecesini namazla, Kur'an-ı Kerim tilaveti ile, salavat-ı şerifelerle ve dualarla ihya etmeye özen göstermeli, özellikle teheccüd namazını o gecede ihmal etmemelidir.

Bayram günlerinde Müslümanların birbirlerini tebrik etmesi görüşüp musafaha yapması ve birbirlerine "Gaferellâhü lenâ ve leküm - Allah (Celle celalühü) bizi ve sizi bağışlasın" yahut: "Tekabbelellâhü Teâlâ minnâ ve minküm - Allah-ü Teâlâ bizden ve sizden kabul buyursun" şeklinde duada bulunması da müstehabdır.

Bayram namazı için camiye giderken bir sükûnet ve vakar içerisinde yaya gidilir. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) camiye yaya olarak giderdi. Evden çıkarken şu duayı okurlardı: "Allâhümme innî haractü ileyke abdizzelil - Ey Allahım! Muhakkak ki ben zelim bir kulun çıkması gibi Sana geliyorum."

Camiye giderken gizli bir şekilde tekbir getirilir. Camiye varınca ise tekbirler kesilir. Camiye giderken başka yoldan gidilir, dönerken de başka yoldan dönülür. (Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e uymak ve kendisi hakkında yerin şahitlerini çoğaltmak için bu şekilde yapılır.)

Bayram namazından önce camide nafil namaz kılmak mekruhtur. Bayram namazından sonra da kılmak mekruhtur. Fakat Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) evine dönünce iki rekat veya dört rekat namaz kıldılar.

Bayram günü özellikle şunlara da dikkat etmelidir:

- Dili ile kötü söz söylememeli,
- Gözü ile harama bakmamalı,
- Kulağı çalgı dinlememeli,
- Eli namahreme uzatmamalı. Her kim namahrem bir kişinin elini tutarsa kıyamet gününde ona ateşten bir levha tutturularak "Ey insanoğlu! Bunu tut. Bu dünyada tuttuğun pamuk ellerin karşılığıdır" denilecektir. Bunda kurtuluş olmayacaktır.
- Ayakları ile eğlence ve isyan yerlerine gidilmemeli,
- Küs ve dargın olanlar barışmalı,
- Mezar ziyaretlerini terk etmemelidir.

Rabbim idrak edecek olduğumuz Ramazan-ı Şerif Bayramı hürmetine bizleri hakiki bayramlara ulaşanlar kullarından eylesin... Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

RAMAZAN-I ŞERİF AYI ORUÇ BİLİNCİ VE İTİKAF

رمضان مبارك

Allah'ın selamı , rahmeti ve bereketi sizlerin ve ümmet-i Muhammed'in üzerine olsun. Ramazan-ı Şerifiniz hayırlı, bereketli ve hepimiz için şefaathçi olsun.Rabbimizin ramazan ayı ikramını en iyi değerlendiren kulları olalım inşallah.

Ramazan-ı şerifi idrak ettiğimiz yaşadığımız , belki de damarlarımızda hissettiğimiz şu günlerde topluma genel olarak bir bakarsak tutanlar açısından orucun mahiyetini kavrama eksikliğinin mevcut olduğunu görebiliriz.Sizden öncekilere farz kılındığı gibi oruç size farz kılındı , umulur ki takva olursunuz ' ayet-i kerimesi orucun bir emir olduğunu bildirmekle beraber , bu ibadetin insanı takvaya ulaştıracağı da kul olarak bize bildirilmiştir.Takva kelimesi Allahtan korkmak sakınmak olarak nitelenmekle beraber biraz daha açarsak sevdiğiniz bir şahsı kırmak istemezsiniz ya, mahcup olmak istemezsiniz.Yani takva sevdiğinizizi üzmemekten korkmak olarak nitelendirilebilir. Allah dostlarından birisi buyuruyor ki: Beş zümreye beş şeyi sordum hepsi de aynı cevabı verdiler:

1. Tabiblere devaların en şifalısını sual ettim: "Açlıktır ve az yemektir" dediler.
2. Hikmet ehillerine: "Allah'a ibadete en fazla yardımcı olan nedir?" diye sual ettim. "Açlıktır ve az yemektir" dediler.
3. Zahidlere "Zühde en fazla kuvvet kazandıran nedir?" diye sual ettim. "Açlıktır ve az yemektir" dediler.

4. Alimlere "İlim hızında en fazla yardımcı şey nedir?" diye sual ettim "Açlıktır ve az yemektir" dediler.
5. Sultanlara "Her vakit dikkatli bulunmanın çaresi ve en güzel en lezzetli taam nedir?" diye sual ettim "Açlıktır ve az yemektir" dediler.

Oruç takva noktasında önemlidir .Çünkü orucu insanın kuvvei şehvaniyyesini kırdığı gibi nefsin heva ve hevesini kırarak bütün azalan günahdan isyandan muhafaza fonksiyonu ile takvaya sebep olacağı gerçektir. Çünkü insanların dünya ile bağlantısı ve çalışması iki şeye münhasırdır: Biri yiyip içmek arzusudur. Diğeri de şehevi arzulardır.. Bu iki arzu da ancak oruç ile men'edilmiş olduğu gibi bazı kalbi hastalıkların tedavisinde de oruç vesile olur. Ve tıbben de midenin düzene girmesine ve rahatlamasına da vesile olduğu malum bir hakikattir.

Oruç emrini yerine getiren bir Müslüman her şeyden önce Yaraticısının emrine uymanın derin hazzını tadar ve huzurunu yaşar. O'nun verdiği nimetlere gün boyu el sürmez; böylece bu nimetleri bulamayanların, yoksulların ve ihtiyaç sahiplerinin durumlarını deneyerek, yaşayarak öğrenir. Ciddi bir sabır sınavından geçen oruçlu kişi, bir yandan fani dünya nimetlerinden bir süre uzak kalmasına karşılık Allah'ın edebî nimetlerinin hak etme fırsatını elde ederken, bir yandan da geçici dünya nimetlerinin paylaşılmasında başkalarının hakkını gözetme melekesi kazanır. Bu tecrübeyi nefsinde yaşayan insan başkalarına

قَالَ

daha çok sevgi ve saygı gösterir. Oruca riya karışmaz, Ebû Hüreyre'in rivâyet ettiği bir hadis-i şerifte bu konu şöyle açıklanır: Hz.Peygamber şöyle buyurmuşlardır: "Allah, orucun dışındaki bütün ibadetlerin ademoğluna ait olduğunu söyler. Oruç sadece benim içindir ve onun karşılığını bizzat ben vereceğim, der. Oruç, kötülüklerden koruyan bir kalkandır. Biriniz oruçlu iken cinsî temasta bulunmasın, kavga etmesin, başka bir şahıs kendisine kötü söz söyleyecek ve onunla dövüşecek olursa, ben oruçluyum desin, Muhamed'i n canını elinde tutan Allah'a and olsun ki oruç tutanın ağzının kokusu, Allah katında miskten daha güzeldir. Oruçlu için iki sevinç (ecir) vardır: Birisi iftar ettiği, diğeri de Rabbine kavuştuğu zaman" (Buhârî, Savm 9; Müslim, Siyam 30).

İşte bu şuurla tutulan orucu uhrevi ve dünyevi kazançlarını toplumumuzda hissettirmek için din görevlilerimiz çok çalışmalı , toplumun her kesimine teravih sohbetleri ile ,cuma sohbetleri ile oruç olayı iyice işlenmelidir.

Türkiyemiz ve İstanbulumuzun bazı bölgelerinde maalesef oruç kavramı unutulmuş , ramazan ayının geldiğinin alameti farikası hissedilemez duruma gelmiştir. Din eğitimi noktasında ki eksikliklerimiz gençlerimize ve çocuklarımıza veremediğimiz ramazan ayı ve oruç bilinci maalesef toplumu bu noktaya sürüklemiştir. Bu konuda tabii ki her müslümana görev düşmekle

beraber yeni nesli biliçlendirmek çok önemlidir.Misalen yaz Kur'an Kursu programı ile görevli hoca efendilerin , çocuklarımıza bu şuuru vermek için çalışmaları çok değerlidir.Ebeveyninde bu noktada evlatlarına ramazan ayı ve oruçla ilgili bilgileri açıkça vermeleri ve oruca teşvik etmeleri,sahur ve iftar heyecanını yaşatmaları çok önemlidir.

Ramazan ayında unutulmuş sünnetlerden biri de itikaf ibadetidir. İ'tikaf; lugaten, bir şeye devam etmek, bir yerde kendini hapsederek durup beklemek manasına gelir. Şer'i ıstılahta ise İ'tikaf cemaatle beş vakit namaz kılınan cami mescid veya bu hükümdeki yerde İ'tikaf niyetiyle (ibadet ve taat kastıyla) bir süre durup oturmaktır. Evlerde yalnız kadınlar itikaf edebilirler. Bu ibadeti ifa eden kimseye de mu'tekif yani İ'tikaf yapan denir.

Peygamber Efendimiz Medine'de ramazan orucunun farz kılınmasından itibaren ömrünün sonuna kadar her ramazan ayının son on gününde itikafa girmiştir. Nitekim Hz. Âişe Validemiz, Peygamber Efendimiz'in itikafa girmesiyle ilgili şöyle demiştir: "Hz. Peygamber vefat edinceye kadar itikafa girer ve derdi ki: "Kadir gecesini ramazanın son on gününde arayın."(**Müslim, İtikaf, 5.**) Hz. Peygamber'den sonra zevceleri de itikafa girdi. Peygamber Efendimiz'e Medine hayatı boyunca on sene müddetle hizmet etme şerefine nail olan ve Peygamber

Efendimiz'den en çok hadis rivayet edenlerden biri olan Enes b. Mâlik ile ashabin en güzel Kur'an okuyanlarından biri olan Übey b. Ka'b ise Peygamber Efendimiz'in itikafı ile ilgili şöyle demişlerdir: "Rasûlullah (s.a.s) ramazanın son on gününde itikafa girerdi; fakat bir sene (seferde olduğu için) itikafa giremedi. Ertesi sene 20 gün itikafa girdi. (Ebû Dâvûd, Savm, 77; Tirmizî, Savm, 79.)"

İtikaf amellerin en değerlilerindedir.. Çünkü itikafa giren kimse geçici bir zaman için de olsa dünya meşgalelerinden uzaklaşır, kendini tamamen Allah'a verir, oruçlu olur. Mescitte namazı beklemekte olduğu için daima namaz kılıyormuş gibi sevap alır. Vaktini ibadet ve tââtla, Allah'ı zikrederek, Kur'an-ı Kerim okuyarak ve benzeri faydalı şeylerle geçirir. Dünya ve ahireti için faydasız şeylerden uzak durur.

Taberani ve Beyhaki rahimehullahın rivayetlerine göre İbn-i Abbas radiyallahü anhüma, Rasûlullah

sallallahü aleyhi vesellem Efendimizin'in Kabri Şeriflerini işaret ederek, demiştir ki:

" Şu kabrin sahibini şöyle derken işittim:

"Kim, Allah'ın rızasını talep ederek bir gün itikafa girerse, Allah Teâlâ onunla ateş arasını doğu ile batı arasındaki mesafeden daha büyük üç hendek ile ayırır."

Muhterem dostlar itikaf ibadeti unutulmuş programa alınmayan bir ibadet ve sünnet olmuştur.Bu konuda tabii ki cematin içinde örnek olan hatta yıllık izinlerini itikafta geçiren kardeşlerimizde vardır.Bu ibadete ehemmiyet veren kardeşlerimiz ahiretlerine ciddi manada uzun vadeli yatırım yapmış olurlar.Rabbim gözümüzü karartıp cesaretle nefsimizi mağlup edip böyle bir ibadeti yapmakta bizleri muvaffak eylesin

Muhterem dostlar bir yandan Ramazan biterken yaz Kur'an Kursları da sona erdi.Çocuklarımız birşeyler öğrenmeye çalıştı.Ancak kış döneminde bu bilgiler tekrar edilmez hiç ailenin gündeminde olmazsa maalesef emekler boşa gidiyor.Bir sonra ki sene çocukların da iştihayı azalıyor.Anne babalar bu konuya çok dikkat ederek kış döneminde kendileri ilgilenebiliyorsa kendileri veya yakın tanıdık abi veya cami Hoca Efendilerinden rica ile tekrar programları yaparlarsa hem emekler zayi olmaz.Hem de öğrencimizde öğrendiği Kur'an-ı Kerim ve temel dini bilgilerden gerekli istifadeyi sağlar.Bu organizasyon yapılırsa göreceksiniz eviniz bereket ve huzurla dolacak.

Muhterem okuyucularımız Ramazan ayının ve Kadir gecesinin cümlemiz için af ve mağfiret vesilesi olmasını ve idrak edeceğimiz Ramazan Bayramının hayırlara vesile olmasını yüce Allahtan niyaz ediyorum.Şimdiden Bayramınızı tebrik ediyorum.Selam ve dua ile ...

BÜYÜ VE

AYETLERİN BÜYÜLER ÜZERİNDEKİ TESİRLERİ

Değerli okuyucularımız , Allahın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun diyerek konumuza başlamak istiyorum. Büyü ve büyüden ve ayetlerin büyüler üzerindeki tesirleri ve zamanlama ve ikrar ile telaffuz edilen büyülerden biraz bahsetmek istiyorum. Belki okumayan kardeşlerimiz olur diye ben yine de büyüden bahsetmek istiyorum. İnançlara bakarak konuşursak doğa üstü güç ve inanç sayılıyor. İslam dinine ve İslam ansiklopedisine bakarsak: bir insanı kendi iradesi dışında istenilen şeyi bir gizem veya bir kuvvet ile ona yaptırmaya yarayan gizli kuvvet.

Latince adına Magicen adı verilir. Osmanlıcada sihir ve çoğu batı coğrafyasında magie adı verilir. . Mesela Avustralya yerlileri dilinde büyüye mana adı verilmiştir. Kızılderililerde büyüye manitu adı verdiler. Hatta onların inançlarına göre insan kafatasına konulan şarap veya suyu bir saat güneşin altına saklayıp karşı tarafı etkilemek için kullanırlardı. Tabii bu güçlerden kurtulmak içinde diğer karşı tarafı etkisiz hale getirmek için aynı kafatasına idrar koyup amavaka adı verilen ağaç yap-

rağının üzerine serper o büyüden kurtulduklarına inanırlardı. İslam dini bunların hepsini ortadan kaldırmıştır ve peygamber efendimize inen muavvizeteynler ve bazı ayetlerle kullarının bu tür şeylerden nasıl korunacağını biz kullarına bildirmiştir. Evet umarım büyüünün manasını biraz anlamış oluruz.

Dönelim konumuza , mesela mekum adı verilen büyü yani uğur getiren büyü zaten dinimizin men ettiği ve kabul etmediği bir inançtır. Eskiden ahırlarda bulunan duvarlarda veya koyunlarda siyah renkli olan hayvanları bulundurmaz onların uğursuzluk getireceğine inanarak yok ederlerdi. Oysa sevgili peygamberimiz karşısında uğursuzluk tan bahsedildiği zaman şöyle derdi : O en güzel iyimserliktir. Uğursuzluk inancı hiçbir zaman müslümanın cesaretini kırmaz, ve onu işinden geri bırakmaz. Ve öyle bir şey olduğu zaman şöyle dua edin derdi : Rab-bim ancak sen ihsan edersin kötülükleri ancak sen yok edersin ve üstün gelmek başarmak ancak senin cema-lindendir. Hatta uğursuzluğa inanmak şirkdir. (Ebu Davud Tıbb). Mesela bazı horozların zamansız ölmesi uğursuzluk sayılıyor, bu tür şeylere inanmak ancak cahil kalmış

toplumların özellikleridir. Mesela çakı büyüğü hiç unutmadığım ve bizzat yaşadığım olayı sizlerle yaşamak isterim. Bir gün bir araştırma yapmak için bir hocaya gittim. Çok iyi çakı büyüğü yapıp karıyı kocadan veya kocayı karıdan yapılan bir büyü işlemi gördüm : İki kadın hoca-nın yanına geldi 2 ağzı bulunan çakıyı ve 2 resmi biri ka-dın biri erkek hocaya verdi bunlar evli bunları birbirinden ayır dedi. Hoca 2 resmi çakıların her birinin ağızlarına taktı siyah bir ipe bağladı ve bir şeyler okudu. Bunları kadına verip mezarlığa gömülmesini söyledi. Bende ona bu işin haram olduğunu bakara suresinin 102. Ayetini n bu konuda çok açık olduğunu söyledim. Ben yaparım başkaları bozsun bana ne dedi. Şimdi o hoca kisvesi altında büyü yapan adama ne demek lazım. Ya ona müracaat eden kadına ne demek lazım. Bu tip büyülerle ilgili apaçık ayetleri inkar edenlerin vay hallerine...

Bu tür büyüler üzerinde tesirleri gizli esrarları olmakla beraber ayetler koruyucu özellikleriyle bezenmiştir. Çünkü Allah kullarının korumasını çeşitli vasıtalarla üzerine almış tır. Mesela sihir veya büyüde yaşanmış ve çalışılmış ayetler ve fayda görülmüş araştırmalar sonucu dikkate alınmış ayetler:

Kalem 51 52

Hud 1 _ 5

Mearic 1 _ 7

Taha 38

Bakara 165

Enfal 63

Kuranda bulunan 6 adet şifa ayeti...

Bunları sabaha karşı abdestli olarak ihlaslı bir şekilde okuyup ve gün ağarmasıyla içilen suyun insanlar üzerindeki şifasına çok kere şahit olduk. Bunlarla ilgi çok araştırma yaptık . Tabii burada ayetlerin büyü üzerindeki tesirleri ve zamanlama çok önemli . Mesela bir araştırmamızdan bahsedeyim , bizim insanlarımız bu tür gizemli esrarlı şeylere yatkındır. Adam karısıyla yaşadığı cinsel ilişki esnasında biraz sıkıntı yaşasa hemen acaba birisi bize büyümü yaptı acaba diyerek hemen hoca. Oysa adamın işinden dolayı nefsi uyanmayabilir , eşinin ilgisizliğinden dolayı nefsi uyanmayabilir, geçirdiği bir hastalıktan dolayı nefsi uyanmayabilir. Kadın acaba kocamın benden başka bir dostumu var aman hemen bir hocaya gideyim doktor aklına gelmez çünkü onun ruhunda hoca veya falcı .. Gider falcı onun gönlünü yapmak için vay be senin kocanın dostu var hem de kocana şunu yapmış bunu yapmış diyerek yalan dolan evet ver 500 milyon çözeyim diyor.. Bir de yanlış ayetler yanlış işlemler bu sefer adamı kendi eliyle bağlıyor.

Çok enteresandır ki insanlar bu konuda hem çok meraklı hem de galip olanın büyüden olduğuna inanırlar. Oysa bilmeleri gerekir ki Allah istemese yaprak kıpırdamaz . Hatta bunu öyle abartmışlar ki büyülerin isimlerini yerlerini nasıl olacağını bile nerdeyse öğrenmişlerdir. Örneğin dil bağlamak. Ofisimize bir gün bir kadın geldi

oğlu Pazar günü evlenmiş Çarşamba günü konuşamaz hale gelmiş. Gereken araştırmalarımızı yaptığımızda şunu öğrendik. Kızın annesi damat fazla konuşuyor diye bir hocaya gitmiş ve benim damadım annesini babasını dinlemesin sadece karısının dediğini yapsın diye mısır çarşısından oğluna eşek dili almış okumuş ve yedirmiş. Sabahleyin bakmışlar oğlanın dili tutulmuş sonra çözdürmek için bir sürü uğraşmışlar. Bu tür sihir ve büyülerden korunmak için şu işlem iyi denenmiş ve başarı elde edilmiştir.

Bir bardak zenzem üzerine 101 sefer El kelim , 41 sefer Ya ALLAH , YA FETTAH , EL AZİM ELKERİM , ER RAHİM , HADİD 1_5 ARASI , LOKMAN SÜRESİ TAMAMI RAHMAN 1 _ 5 ARASI , 1 FATİHA SÜRESİ MERYEM SÜRESİ TAMAMEN OKUNUP içirilirse hem kekeme ve de lisanla ilgili sıkıntıları gideriri inşallah. Ama önce doktora başvurmak kaydıyla... Allah bu tür sıkıntılardan bizleri ve ümmeti Muhammedi korusun..

Büyü sadece dinler arasında değil kabile aralarında da bir gizli esrar olarak kabul edilir.. Büyü yapmak için sihirbazların Allahın yasakladığı bir takım fiiller isteyerek şeytan veya cinlere yaklaşmak istedikleri bilinir. Bilirler ki bu yapılan sihir veya büyü onlar olmadan tesir etmez. Mesela Hristiyan kaynaklarına bakarsak Yuhanna 'nın vahyine göre sapıklık ve küfre destek olan alametleri devreye sokan kafir cinlerdir.

Gelecek yazımızda bu tür konulara daha geniş yer vereceğiz.Allahın selamı rahmeti üzerinize olsun...

KİŞİ EĞER GERÇEKTEN BAĞLI İSE NE YAPMALIYIZ.

101 tane ceviz içi.

101 tane fındık içi.

101 tane kuru üzüm

Bunların üzerine 101 sefer La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin..

3 İhlas 1 Fatiha 1 Ayetel kürsi 101 sefer Ya hayyü Ya kayyüm hepsine aynı anda okuyup onları yarım kilo bala karıştırıp 7 gün yense bi iznillah şifa bulur. BU sadece bir yöntemdir tiptanda vazgeçmemek lazımdır.

FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

SORU: İ'tikaf nedir, kısaca anlatır mısınız?

CEVAP: İ'tikaf lugatta; beklemek, bir şeye devam etmek manasındadır. Şeran İ'tikaf ise; mümeyyiz de olsa bir erkeğin, cemaatle namaz kılınan bir mescitte İ'tikaf niyetiyle durmasıdır. Veya kadının, evinde namaz kıldığı yerde İ'tikaf niyetiyle durmasıdır.

Husûsen Ramazan ayının son on gününde bir Müslüman'ın dışarıyla alakasını keserek, Allah'ın rızasını kazanmak niyetiyle, belli bir adap çerçevesinde bir camide kapanıp vakitlerini ibadetle geçirmesine İ'tikâf denir. İ'tikafa giren kişi gece gündüz camide kalır. Orada yer, içer, yatar sadece abdest bozmak için dışarı çıkar. Bunun dışında caminin dışına çıkamaz. Çıktığında ihtiyacı kadar kalır, daha fazla kalamaz ve tekrar camiye girer.

Evinde İ'tikafa giren kadının durumu da böyledir. Evinin hangi odasında İ'tikafa girdiyse, oradan ancak beşeri ihtiyaçları için çıkabilir.

İ'tikafa Ramazan ayının 20'sinin akşamı güneş batmadan girilir, Ramazanın son günü, güneş battıktan sonra, bayram gecesine geçtiğinde İ'tikaftan çıkılır. Tabi gündüz oruçlu olmak şartı vardır. Oruç tutamayan kimse yani herhangi bir hastalığı sebebiyle oruç tutamıyorsa İ'tikafa giremez.

Ramazan ayından başka bir zamanda ibadet niyeti ile

bir mescitte, bir müddet yapılan İ'tikaf da müstahabtır. Bu İ'tikafın belirli bir vakti yoktur, oruçlu olmak da şart değildir. Hatta mescide giren kimse çıkıncaya kadar İ'tikafa niyet ederse, orada kaldığı sürece İ'tikafta sayılır.

İslam büyüklerinden Atâ (Rahimehullah) demiştir ki: "İ'tikafa girenin hali; çok önemli bir ihtiyacı için, bir büyüğün kapısında oturup da: "İhtiyacım görülmeden bu kapıdan ayrılmam" diyen kimsenin haline benzer."

İ'tikafa giren kimse en büyüğün kapısında oturmuş, ondan yardım talebinde bulunmaktadır. Bu amellerin en şerefliisidir.

SORU: Hemen hemen her Ramazan ayında Arabistan'da hilalin görüldüğüyle alakalı söylentiler çıkıyor. Böyle bir durumda nasıl hareket edelim?

CEVAP: Biz Türkiye olarak hesaba –takvime- göre, hareket ediyoruz. Onlar ru'yetle, hilali görerek yaptıklarını söylüyorlar. Bir Hadisi şerifte Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) "**Hilali görünce oruç tutun, hilali görünce orucu bozun.**" buyurmuştur. Hadis böyledir. Ama İmam-ı Nablûsî gibi birçok alime göre, Hanefi ulemasına göre hesap da muteberdir. Dolayısıyla bizim takvimimiz de muteberdir. Zaten fıkihta, ayın doğuş yerlerine göre,

bazı bölgelerde bir iki gün ihtilaf olabilir. Yani günlerdeki bu gibi oynamaların muteber olduğuna dair bir görüş mevcuttur. Zaten bu konuda bir günlük bir ihtilaf söz konusu oluyor. İki günlük bir fark vuku bulduğuna ben Türkiye’de hiç rastlamadım. Bir keresinde Pakistan’da mı, Hindistan’da mı iki günlük bir fark olmuştu. Ülkemizde bir günden başka bir ihtilaf söz konusu olmadı. Dolayısıyla insan bulunduğu yere uymalıdır. Yani bulunduğu yerdeki Müslümanlar oruca başladığında oruca başlamalı, bayram ettiklerinde de bayram etmelidir. Mesela; Mekke’ye gittiğinde, Mekke bayram ederken o gün orada oruç tutulmaz, sende bayram etmen gerekir. Ama Türkiye’de bayram bir gün sonra yapılacaksa, burada bulunanlar da o zaman buraya uyar ve bir gün sonra bayram eder. Çünkü ulema; “kişinin içinde bulunduğu ortama, yaşadığı topluma riayet etmesi gerektiği” görüşünü benimsemişlerdir.

SORU: Kan vermek orucu bozar mı?

CEVAP: Kan vermenin oruç bozmakla hiç alakası yoktur. Ancak kan aldirmek zafiyete sebebiyet verir de, kişinin başını döndürür, tansiyonunu düşürür ve bünye zayıflığına yol açarak orucunu bozmasına sebep olacak hale gelirse, o zaman mekruhtur. Yoksa “ben kan vermekle hiç etkilenmiyorum, oruç beni zayıf düşürmüyor” diyen için problem yoktur. Kan vermek normalde orucu bozmaz.

SORU: Diş macunu ve fırçasıyla, oruçluysen diş fırçalamak orucu bozar mı?

CEVAP: Diş fırçasına diş macunu sürerek fırçalamaktan sakınmak lazımdır. Eğer içine kaçtırmıyorsa oruç bozulmaz. Ama içine kaçtırmamak hemen hemen mümkün değildir. Hem zaten buna ne lüzum var. Zaten yemek yemiyorsun. Eğer diş fırçalamaktan maksat ağız kokusunu izale etmekse, zaten orucun gayesi ağız kokusudur. Allah katında oruçlunun ağız kokusu misk kokusundan daha hoştur.

Allah-u Teala Musa (Aleyhisselam)’a otuz gün oruç tutmasını emretmişti. Bir ay oruç tamamlanınca ağzında nahoş bir koku peydahlandı. Musa (Aleyhisselam) bu kokuyu gidermek için misvak kullandı ve o koku gitti. Bunun üzerine Mevla Teala Kendi katında oruçlu kimsenin ağzından gelen kokunun, miskten daha güzel olduğunu beyan buyurduktan sonra, Musa (Aleyhisselam)’a on gün daha oruç tutmasını emretti. Nitekim Kurani kerimde: **“Musa’ya otuz gece vade verdik ve ona on gece daha ilâve ettik.”** (Araf Suresi 142) buyurulmaktadır. Böylece kırk gün oruç tutmuş oldu. Yani Musa (Aleyhisselam) tuttuğu oruca on gün daha ilave edince, evvelce ağzındaki o nahoş koku tekrar geri gelmiş oldu.

Hal böyle olunca dişini fırçalamakla ne uğraşıyorsun ki, ağzındaki koku yemek kokusu değil, açlık kokusu. Onda

bir şey yok. Dolayısıyla diş macunu filan kullanmak doğru değildir. Evet orucu bozamaz ama içine kaçarsa oruç bozulur, kaçtırmamak da zor olduğuna göre tedbiri elden bırakmamalı ve bu işlere hiç tevessül etmemelidir.

SORU: Tövbe nasıl edilir? Affolunduğumuzun alameti nedir?

CEVAP: Nasıl tövbe edileceğiyle alakalı olarak “Dualarım” kitabımda pek çok istiğfarlar yazdık. Ramazan-ı şerif kitabımda özel istiğfarlar var. Mesela; Seyyidü’l-İstiğfar, istiğfarların efendisi. Orada manalarını da Türkçe yazıyorum ki adamın neden, nasıl, ne şekilde af istediğini bilmesi lazım. Mana bilmeden de böyle dil alışkanlığı kabilinden olmamalıdır. Bu nedenle Seyyidül-İstiğfar en büyük istiğfardır. İstiğfarların efendisidir. İstiğfar etmek faziletli ameller babındadır.

Kişi önce güzel bir abdest alır, tövbe abdesti veya gusletse daha iyi olur. Ondandır iki rekat tövbe namazı vardır. Bu tövbe namazını da çok pişmanlık içinde kılar. Günahlarını hatırlayarak nadim olur. Tövbe namazından sonra herhangi bir istiğfar duasıyla ki, sünnette en çok geçen: “Estağfirullah ellezi la ilahe illa hû, el hayye’l-kayyûme ve etûbü ileyh.” Bu istiğfarı üç kere okur, ondan sonra da diliyle: “Ya Rabbi! Ben pişmanım bir daha yapmamaya söz verdim, sen benim geçmişimi affet diye yalvarır.

Tirmizî hadisinde geçer, Ebu Bekir Sıddık (Radiyallahü anh) rivayet ediyor: “Kim bir günah işlese sonra pişman olsa, iki rekat namaz kılsın, ondan sonra (istiğfar dualarından herhangi biriyle veya hiçbir şey bilmiyorsa dahi) Allah’tan af istesin. Bu kimseyi affetmesi Allah üzerine bir hak olur.” İşte tövbe etmek kısaca budur.

“Affolunduğumuzun alameti nedir?” meselesine gelince, böyle bir işaret beklenmez. Ama onun durumu rüyasına girebilir, kendisinde bir hafiflik hisseder, eğer tövbe istiğfar ederken tüylerinde bir diken diken olma hali veya göz yaşarma durumu hasıl olursa, ya da tövbe ettikten sonra üzerinden bir yük kalkmış gibi hafiflerse, af olduğunu kendi içinde hisseder. Mesela biz arasında cemaatle tesbih namazı kılarız. Tesbih namazı, öyle bir namazdır ki; gelmiş geçmiş bütün günahları siler. Tesbih namazı; büyük-küçük, kasıtlı-kasıtsız, gece veya gündüz, hata ile yada kasten yapılan bütün günahları siler. İşte bu namazı kıldıktan sonra bütün cemaat affolunduğunu hisseder, Yani herkes adeta kuş gibi olur, yerde yürümüyormuş gibi bir hafiflik hisseder. Ama daha sonra günahlar işlenmeğe başladıkça maddi ağırlıkta gelir.

Tabi şu da var. Tövbe ettikten sonra “benim tüylerim ürpermedi, gözlerim yaşarmadı. Ben hafiflemedim, herhalde affolmadım” diye düşünmemelidir, bunlar evhama girer. Rabbimize karşı hüsnü zanda bulunmak lazımdır. Madem Mevla Teala: “Rabbimizden af isteyin, O çok affedicidir” buyurarak, af istememizi emrediyor, öyleyse affetmemesi pek ihtimal dahilinde değildir.

SORU: Şehitler için: “Cennet taamlarından rızıklandırılırlar.” buyruluyor. Peki ruh yemek yer mi?

CEVAP: Şehitlerin rızıklandırıldığı ayetle sabittir. **“Allah yolunda öldürülenleri ölümlerini zannetmeyin, onlar dirilerdir. Rablerinin yanlarında manevi katlarında rızıklandırılmaktadırlar.”** (Ali İmran: 169)

Bu rızıklandırılma manevidir. Manevi olduğuna göre bunu biz zahiren anlamayız, anlatamayız. Ruh yemek yemez. Yemez ama buna misal olarak ne diyoruz, rüya aleminde insanların gördükleri haller vardır. İnsan rüyada dayak yer, uyanınca bakar ki halsiz ve bitap düşmüş. Rüyada korkutulur, kalkarken bağıra bağıra kalkar. Yani ahiret alemi ile dünya alemi arasında kabir alemi, berzah, orta geçit vardır. Orta geçit olan kabir alemi, ne tam dünya, ne tam ahiret gibidir. Yalnız şehitlerin ruhlarına takviye olarak özel kuvvet verilmiş, şekillenme, surete girme izni verilmiştir. O surete girip şekillendi mi, o zaman bildiğimiz manada yemek yer. Ama surete girip şekillenmemeye durumunda manen doygunluk, zevk ve lezzet alır. Bu ne gibidir? Uykuda yediği yemeklerden karnı doyararak uyanan gibidir. Halbuki ağzında bir lokma bir şey yoktur veya uykuda dövülen ve canı yanarak uyanan adamın hissetmesi nasılsa kabir alemi de bunun gibidir. Ahirette ise herkes dirilecek ve bildiğimiz gibi yiyecek, içecek. Tabi, ya yemek yiyecek, ya dayak yiyecek o ayrı bir şey ama şehitler hakkında bir özellik vardır. Allah-u Teala, onların rızıklandırıldıklarını ayetle bildirdiğine göre biz buna iman ederiz ve keyfiyetini, Allah'a havale ederiz. Yani bunu da, tam şekil vererek “benim yediğim gibi mi?” diye sorulara mahal bırakmayız, cevabını da bu şekilde veremeyiz. Çünkü bilmiyoruz. Ama bu berzah döneminde, kabir alemindeki dönemde rızıklandırıldıklarına inanmamız farzdır, bu ayetle sabittir, inanmayan kafir olur.

Bu rızıklandırılma meselesinde, ruh yemek yer mi? Az öncede ifade ettiğimiz gibi ruh bildiğimiz anlamda yemek yemez. Ama bunların ruhuna şekle girme, surete girme izni veriliyor. Nasıl ki melekler de suretlere girerek geliyorsa ki, Cibril Hadisinde geçer: **“Bir gün Rasûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Selem)’in yanında bulunduğu sırada aniden yanımıza, elbisesi bembeyaz, saçları simsiyah bir zat çıkageldi. Üzerinde yolculuk eseri görülüyor, bizden de kendisini kimse tanıyamıyordu. Doğru Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Selem)’in yanına oturdu ve dizlerini onun dizlerine dayadı. Ellerini de uylukları üzerine koydu...”** bu hadisi şerifte, Cebrail (Aleyhisselam)’ın bir adam suretinde geldiği zikrediliyor. Görünüşü, şekli, şemali aynı insan gibi ama asıl sureti itibarıyla kanatları var. Sahabi arasına kanatlı olarak gelse herkes melek

olduğunu anlar. Ama insan kılığında geliyor Peygamber Efendimiz’e sorular soruyor, cevaplarını alıyor, sonra çıkıp gidiyor. Sahabeden kimse tanımıyor. Efendimiz: “gidip bakın, onu bulabilecek misiniz?” dedikten sonra buyuruyor ki: **“O Cibrîl’dir. Size dininizi öğretmeye gelmişti”** Demek ki asli suretinde kanadı var, şusu var ama beşeri surete bürününce kimse onu ayırt edemiyor.

Şehitlerin ruhları da surete bürününce, o zaman suretin gerektirdiği şeyi yapıyor. Yani şekle bürünme olduğu zaman bildiğimiz manada yer, içer. Ama rûhânî halinde kaldığı zaman rüya alemindeki hissedilen gibidir. Tabi rüya alemi derken bu en alt seviyedir. Şehitlerin ruhlarındaki durum, rüyadan çok daha kuvvetlidir. Hatta bazı kere, hayatta olan insanların alamayacağı nisbette büyük zevkler alır, yemenin tadını bulur.

Ahiret hayatı ise, o zaten bildiğimiz gibi bir hayattır.

SORU: İşrak namazını mutlaka güneşten 45 dakika sonra mı kılmamız gerekiyor. Daha erken veya daha sonra kılınabilir mi?

CEVAP: İşrak namazını güneş doğduktan 45 dakika sonra kılmak en iyisidir. Fakat işe geç kalmamak veya mühim bir yere yetişmek gibi geniş vakit olmadığı sıkıntılı zamanlarda, işrak namazı güneş doğduktan yarım saat sonraya da kılınabilir. Çok sıkıntılı durumlarda ise 25 dakikada bile kılınabilir. Ama bundan aşağı düşmemelidir.

“45 dakikadan sonra kılınmaz mı?”

Elbette kılınır ama şuna dikkat etmek gerekir. Sabah namazının farzını kıldığı yerde oturmalı, bu arada da dünya kelamı konuşmamalıdır. O zaman bir Hac, bir Umre sevabı kazanır. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) **“Kim sabah namazını cemaatle kılar, sonra güneş doğuncaya kadar (bulunduğu yerde) oturarak Allahı zikreder, sonra iki rekat (işrak) namazı kılsa, ona makbul tam bir hac ve bir umre sevabı verilir.”** Bu hadisi rivayet eden Enes (Radiyallahü anh) der ki: “Tam bir hac ve umre sevabı” buyurdu. Bu sözü üç defa tekrar etti. Eğer kişi, sabah namazını kıldıktan sonra yerini değiştirirse veya dünya kelamı konuşursa bu sevap tereddüb etmez. Şart bozulduğu için, normal nafile namaz kılınmış olur. Yani bir Hac ve bir Umre sevabı kazanılmasının şartı var; dünya kelamı konuşmayacak ve yerinden kalkmayacak.

Mesela bir adam namazdan sonra oturduğu yerde zikretti, iki, üç saat orada zikirle meşgul oldu ve hiç dünya kelamı etmedi. Bu adam sonra kalkıp namaz kılsa, bu namaz “işrak namazı” yerindedir. Çünkü yerinden kalmadan, arada bir fasıl olmaksızın bulunduğu yerde zikretti. Dolayısıyla bu kimse bir Hac bir Umre sevabı kazanır.

ادخلوها ببشارة منين

MUHAMMED BAHÂUDDÎN ŞÂH-I NAKŞİBEND

Bir defâsında Nesef'te büyük bir kuraklık oldu. Sıcaktan toprak çatlayıp mahsuller kurumaya başladı. Halk günlerce yağmur bekledi, fakat gökten bir damla olsun yağmur düşmedi. Bu kuraklık Nesef halkını iyice bunaltmıştı. Son çare olarak Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin duasını almak için aralarından bir heyeti, huzuruna gönderdiler. Onlarda gelip:

- Nesef ahali kuraklıktan dolayı son derece mahzûn ve kederlidir, diyerek durumu arz ettiler ve dua istediler. Bunun üzerine, Şâh-ı Nakşibend Hazretleri:

- Üzülmesinler, Allahü Teâlâ onlara yağmur gönderecek, buyurdu ve dua etti.

Aradan kısa bir zaman geçmişti ki Nesef bölgesine yağmur yağmaya başladı. Öyle ki, yağmur bir gün bir gece aralıksız devâm etti. Her taraf suya kandı ve kuraklık kalktı, bolluk bereket oldu.

Talebelerinden biri şöyle anlatmıştır:

"Semerkand'da oturuyordum. Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin keşif ve kerâmet sâhibi büyük bir Allah dostu olduğunu duyunca, ona karşı muhabbetim iyice arttı. O muhabbet beni öylesine sardı ki bir an önce şerefli sohbetlerine kavuşmak için Buhârâ'ya gitmeye karar verdim. Yola çıkarken annem hırkamın bir yerine harçlık olarak bir miktar altın dikti. Böylece yola çıktım. Buhârâ'ya varınca Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin sohbetine katıldım. Beni müthiş bir manevi hâl kapladı. O saat Ona talebe olmaya can attım. Hemen orada bulunanlardan birine, beni talebeliğe kabul etmesi için Şâh-ı Nakşibend Hazretlerine ricâ etmesini istedim. O da Şâh-ı Nakşibend Hazretlerine durumu arz edince beni çağırırdı. Bana çok iltifât edip:

-Elbette kabul ederiz fakat senden altın alırız, buyurdu. Bunun üzerine:

-Ben fakirim altınım yoktur, dedim. Şâh-ı Nakşibend Hazretleri müridlerine dönüp:

-Bunun hırkası içine dikilmiş altınları var ama yok diyor, dedi. Şâh-ı Nakşibend Hazretleri bunu söyleyince, hayretler içinde kaldım. Hemen hırkamı sökerek içindeki altınları çıkarıp önlerine koydum. Şâh-ı Nakşibend Hazretleri müridlerinden birine:

-Al şu altınları şu çocuğa ver! buyurarak, o meclisteki bir çocuğa vermesini emretti. O

mürid bu dört altını alıp çocuğa verdi. Fakat çocuk bunları almadı, hatta tarafına bile bakmadı. Israr etmelerine rağmen kabul etmedi. Bunun üzerine altınları bana geri verdiler. Ben çok utanıp mahcup oldum.

Daha sonra başka bir köye gitmek üzere yola çıktılar. Ben de onlara katıldım. O köyde büyük bir sohbet meclisi kuruldu. Bir ara bana, o altınları bu mecliste bulunan başka bir çocuğa vermeme söylediler. Ben hemen verdim fakat o çocukta altınları tenezzül edip almadı. O kadar mahcup oldum ki, neredeyse utancımın yerin dibine girecektim. O an altından da, dünya malından da nefret ettim. Şâh-ı Nakşibend Hazretleri o zaman buyurdu ki:

-Hasislik ve cimrilik, sevimsiz ve çirkin bir vasıftır. Özellikle bu yolda ilerleyip

Mevlaya kavuşmak isteyen birinin cimriliği çok kötü bir iştir.

Bundan sonra beni de talebeliğe kabul buyurdu ve beni irşâd ederek dünyâ sevgisini kalbimden tamamen çıkardı. Hamdolsun tevekkül sıfatı böylece kalbime iyice yerleşti. Âlimlerden bazıları, Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin müridlerinden bir gurupla beraber Irak'a gitmişlerdi. O alimlerden bir tanesi şöyle anlatıyor:

"Simnân denen beldeye varınca, burada Nakşibend Hazretlerine karşı son derece muhabbeti olan, Seyyid Mahmud isminde mübârek bir zatın olduğunu duyduk.

Topluca onun ziyaretine gittik. Bizi gördüğüne çok memnun oldu ve ikramlarda bulundu. Söz döndü dolaştı Nakşibend Hazretlerine geldi. Biz Onunla nasıl tanıştığını sorduk. Şöyle anlattı: "Bir gece rüyamda Resûlullah'ı gördüm. Çok güzel bir yerde bulunuyordu. Hemen yanında da heybetli bir zât vardı. Ben Peygamber Efendimizin huzuruna edeble yaklaşım:

-Sizinle sohbet şerefine erişemedim. Huzurunuzda bulunup feyiz ve bereketinizden istifade edemedim. Bu büyük saâdeti kaçırdım. Ben şimdi ne yapayım? diye Kendisine arz ettim. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

-Bana ulaşmak, bereketimden istifade etmek istiyorsan Bahauddîn Nakşibend'e tabi ol!

buyurarak yanındaki heybetli zâtı işaret etti.

O zâtı daha önce hiç görmemiştim. Uyandığımdaya çok açık hatırlıyordum. Resûlullahın bana söylediği zâtın ismini ve şeklini bir kitabın arkasına yazıp bu kitabı kütüphaneye koydum.

Aradan çok uzun zaman geçti. Bir gün bir manifaturacı dükkânında otuyordum. Oraya gayet nûrlu ve heybetli bir zât girdi ve gelip oturdu. Onu görünce birden evvelce görmüş olduğum rüyayı ve rüyamda işaret edilen kişinin simasını hatırladım. İşte bu sima, o simaydı. O anda bana bir manevi hâl geldi. Kendimi toparlayınca, Ondan evime gelip şeref vermesini ricâ ettim, kabul buyurdu. Kalktık, O önde ben arkalarında berberce yürüdük. Eve gelinceye kadar, hiçbir tarafa dönüp bakmadı ve yönelmedi, doğruca evin önüne gelip durdu. Ondand gördüğüm ilk kerâmet buydu. Çünkü O, benim evime daha önce hiç gelmemiş ve evin nerede olduğunu bilmiyordu. Eve girince hiçbir tarafa yönelmeden kütüphânemin bulunduğu odaya girdi. Kitaplıkta pek çok kitabım vardı. O içlerinden bir kitabı alıp bana uzattı ve:

-Bu kitâbın arkasına ne yazmıştın? buyurdu.

Merakla kitabı aldım. Açınca ne göreyim, bundan yedi sene önce gördüğüm rüyayı ve tarihini yazdığım kitaptı. Ben adeta kendimden geçtim. Fevkalade manevi haller, feyizlere gark oldum. Kendime gelince, beni büyük bir lütufla karşıladı ve müridliğe kabul buyurdu."

Şeyh Abdullah Hucendî, Şâh-ı Nakşibend Hazretlerine mürid oluşunu şöyle anlatır:

"Bir ara içime öyle bir ateş düştü ki, yerimde durmıyordum. Bu yola girme ateşi beni yakıp kavuruyordu. O sıralarda Hucend'de bulunuyordum. Kararsızdım. Ne yapacağımı ne edeceğimi bilemiyordum. Sonunda, biraz rahatlamak bu hali üzerimden atabilmek için Hucend'den ayrıldım ve Tirmiz'e doğru yola çıktım. Oraya varır varmaz Muhammed b. Ali el-Hakîm-i Tirmizî'nin kabrini ziyaret ettim. O ateş hala içimi yakıp kavuruyordu ve perişan bir haldeydim. Sonra Ceyhun Nehri kenarında bulunan bir mescide girdim, namazımı kıldıktan sonra orada biraz uyudum. Rüyâda heybetli iki zât gördüm. Onlardan biri bana:

-Bizi tanıdın mı?! Ben Muhammed bin Ali et-Tirmizî'yim, yanımdaki de Hızır

(Aleyhisselâm)'dır. Sen kendini bu kadar harap ettin, lakin aradığın zâtı henüz bulmazsın. Onun için şimdilik zahmet çekme. O aradığın şeyi, ancak on iki sene sonra Buhârâ'da bulunan Hâce Bahauddîn'de bulacaksın. O zamânın kutbudur!" buyurdu.

Uykudan uyandığımdaya içimdeki ateş biraz dinmişti. Bir süre sonra Hucend'e geri döndüm. Aradan epey bir zaman geçtikten sonra, bir gün çarşıda yürürken iki Türk'e rastladım. Gayr-i ihtiyârî peşlerinden gittim. Bir mescide girdiler, bende girdim. Orada oturup sohbet etmeye başladılar, bu konuşmalara kulak verdim. Tarikattaki hallerden makamlardan bahsediyorlardı. Gönlüm onlara meyletti, bunun üzerine mescidden çıkıp çarşıdan yiyecek bir şeyler aldım ve geri dönüp onlara ikram ettim. Bundan çok memnun kaldılar. Biri diğerine dedi ki:

-Bu kişinin gönlünde, Şeyhimiz İshak'a mürid olmaya layık bir ateş yanmaktadır.

Bunu duyar duymaz, O zâtın nerde olduğunu sordum. Hucend'e bağlı bir köyde olduğunu

söylediler. Hiç vakit kaybetmeden hemen o bahsettikleri köye gittim ve o mübarek zâtı buldum. Fakat bana pek yakınlık gösterip iltifatta bulunmadı. Bu şeyhin, ihlas ve samimiyeti yüzüne vurmuş asil bir oğlu vardı. Bir gün babasına benim için dedi ki:

-Babacığım bu zât, sana mürid olmak ümidiyle buraya gelmiş, sen ise ona hiç yakınlık

göstermiyorsun.

Oğlunun böyle söylemesi üzerine Şeyh ağladı ve şöyle dedi:

-Ey oğlum! Bu zat, Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin evlatlarındandır. Bizim ona

hükümümüz geçmez, dedi.

Bunun üzerine ben tekrar Hucend'e geri döndüm ve bana söylenen zamanın gelmesini hasretle beklemeye başladım.

Epeyce bir zaman sonra, gönlümde beni Buhârâ'ya çeken bir istek ve arzu zuhur etti. O arzuyu bir an dahi tehir etmeye kudretim yoktu, hemen kalkıp Buhârâ'ya doğru yola çıktım. Bir zaman sonra Buhârâ'ya vardım ve Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin huzurlarına çıktım. Mübarek yüzlerini görür görmez bana buyurdu ki:

-Ey Abdullah Hucendî! Artık rahat ol, zira on iki senenin dolmasına üç gün kaldı!

Bu sözü duyunca bana bir takım haller oldu, âdetâ kendimden geçtim. Ona karşı olan muhabbetim coştı. Tabi Onun bu sözlerle neyi kastettiğini orada bulunanlar bilmiyorlardı. Durumu bana sorduklarında, meseleyi onlara da anlattım. Ve on iki yıldan beri içimde taşıdığım arzu ve iştiağ nihayet bitiyordu. Nakşibend Hazretleri vakti gelince beni bağrına bastı ve evlatlığa kabul buyurdu.

KISSADAN HİSSE

BİR ÂBİDİN PİŞMANLIĞI VE
ŞARKICI KADININ TÖVBESİ

Abidin

Benî İsrail zamanında güzelliği dillere destan olan bir kadın vardı. Güzelliği ile insanları kendine hayran eder ve birbirine katardı. Bu kadın şarkı söyler, dans eder aynı zamanda para karşılığında erkeklerle beraber olurdu. Evi çarşının içinde olan bu kadının kapısı da daima açık dururdu. Açık duran kapının tam hizasına gelecek şekilde güzel bir döşek hazırlar, insanları etkilemek amacıyla kendisi de bu döşegin üzerine alımlı bir şekilde uzanır öylece dışarıyı seyrederdi. O kapının önünden geçip onu görenler gönlünü ona kaptırırlardı. Şayet onunla beraber olmak isteyen olursa, yüklü miktarda para hazırlaması gerekiyordu. Bu haddi aşmış azgın kadın, belirlenen miktar parayı kim getirse getirsin, yanına gelmesine müsaade ederdi. O beldede bu kötü ahlaklı kadının namını duymayan yoktu. Maddi imkanı olmayanlar bile onu görebilmek için evinin önünden geçerlerdi.

İsrailoğlu abidlerinden biri de, o kötü ahlaklı kadının güzelliğini duymuş, içten içe onu görmek arzusu gönlünü sarmıştı. Bu abid günün birinde bir bahaneyle çarşıya uğradı ve onun kapısının önünden geçerken içeri bir göz attı. Gördü ki, kadın döşeginin üzerinde tahrik edici bir vaziyette uzanmış dışarısını seyrediyor. Kadın öylesine alımlı ve güzeldi ki, abid adeta büyüledi ve oracıkta gönlünü ona kaptırdı. O günden itibaren kalbi o kadının aşkıyla yanıyor, aklından bir an olsun çıkmıyordu, ne yapsa ne etse bir türlü onu unutamıyordu. "Ayaklarım kırılıyorsa da çarşıya gitmeseydim, gözlerim kör olsaydı da ona bakmasaydım." diye ağlayıp inliyordu.

Onu unutmaya karar verdi ve nefsiyle mücadeleyle başladı, onun sevgisini kalbinden gidermesi için Allaha dua etti, yalvarıp yakardı. Ama olmadı, onun sevgisini kalbinden söküp atamadı. Öyle ki, dua ederken dahi onun hayali gözünün önündeydi ve tüm hayalini kaplamıştı.

Netice itibarıyla nefsine söz geçiremedi ve o kadının yanına gitmeye karar verdi. Tabi bunun için belirli miktar para ödemesi gerekiyordu. O güne dek biriktirmiş olduğu parasını yanına aldı, bazı eşyalarını da satarak gereken miktarı tamamladı ve doğru o kadının evine gitti. Orada görevli hizmetçiye parayı verip randevu aldı.

Abid bir yola girmişti ama nasıl bir yoldu bu? Nasıl olmuş da birden bire böylesine yanlış bir karar verip isyana sürüklenmiş, adeta şeytanın maskarası olmuştu. İmanı, bu işten vazgeçmesi için ona; "bu pisliğe sakın bulaşma, derhal kendini kurtar" diye fısıldıyordu ama diğer taraftan nefsi onu azdırıp; "bir daha böyle bir fırsat ele geçmez, milletin hayallerini süsleyen şey senin için

gerçek olacak, randevu da aldın sakın bu fırsatı kaçıрма" diyordu. Abid iki ara bir derede kalmıştı. Ne karar verebiliyor ne de vazgeçebiliyordu.

Nihayet randevu saati geldi çattı, abid nefsine söz geçiremedi ve kadının yanına gitti. Onu ayrı bir odaya aldılar. Kadın oradaydı, süslenmiş, takmış takıştırmış yatağa uzanmış bir halde bekliyordu. Abid kadının yanına gitti, yatağın kenarına oturdu. Kadına temas etmek için elini uzattı ama elleri titriyordu. Ellerindeki bu titreme gönlüne de sirayet etmiş, gönlü de Allah korkusuyla titremeye başlamıştı. O anda kalbine şu mana geldi: "Allah-u Teala şu anda beni görüyor. O, zınayı haram etmişken ben nasıl olurda Rabbimin gördüğünü bile bile bu haramı işlerim. İşte şimdi mahfoldum, yaptığım amellerin tümü boşa gitti." diye ürperdi, rengi sarardı, o anda sanki nefesi kesilir gibi oldu ve hemen elini çekti.

Allah-u Teala, abidin eskiden yaptığı ibadetlerin ve zikirlerin bereketi hürmetine onun yardımına yetişmiş ve ona rahmetiyle muamele etmişti. Abid Yaratanına karşı mahcup olmuş, yaptığına son derece pişman olmuştu. Artık onun tek derdi düşüncesi, oradan bir an önce kaçıp kurtulmaktı.

Kadın, onun renginin değiştiğini görünce:

- Ey adam sana ne oldu böyle, birden betin benzin attı? diye sordu. Abid:

- Bu günahım sebebiyle Rabbimden utanıyorum. Onun beni gördüğünü bile bile bu

çirkin işi yapamam. İzin ver de çıkıp gideyim, dedi. Bu duruma çok şaşırın kadın dedi ki:

- Benimle olmak için o kadar para verdin, Sana da parana da yazık değil mi?

Halbuki niceleri, senin eline geçen böyle bir fırsatı arzu ederlerde ellerine geçmez. Sen tam isteğine ulaşacakken gitmek istiyorsun.

- Ben şanı büyük Allah'tan, Onun gazabına uğramaktan korkuyorum. Sana verdiğim

parayı da istemiyorum, yeter ki buradan çıkıp gideyim.

Abidin bu durumu kadının çok dikkatini çekmişti. Böyle birine ilk defa rastlıyordu. Merak edip sordu:

- Sen böyle bir şeyi bu güne dek hiç yapmamış gibisin. Abid utanarak:

- Evet, diyebildi.

Bu dürüst ve temiz adam kadının dikkatini çekmişti. Hakkında malumat edinmek için

adını, nereli olduğunu hangi beldede yaşadığını sordu.

Abid kısa kısa cevap verdikten sonra kaçarcasına oradan ayrıldı. Ayrılırken de ağlaya ağlaya "ben helak oldum" diye feryat ederek çıkıp gitti.

Kadın bu tablodan çok etkilenmiş ve kafası allak bulak olmuştu. Bu güne dek kendisine hayır diyebilen çıkmamıştı. Ama bu zat, Allahtan korktuğu için, böyle bir ortamı terk etmiş, hem de bazıları için servet sayılacak kadar parayı da bırakmıştı. Kadın bunları düşünürken içinde adeta fırtınalar kopuyordu. Tüyleri diken diken oldu, içi ürperdi ve birden hıçkırımlarla ağlamaya başladı. Bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da kendi kendine: "Bu adam ilk defa günah işlemeye yöneldiği halde, kalbine Allah korkusu düştü, utanıp haya etti. Halbuki senelerden beri günah işleyen ben, daha fazla kormam gerekmez mi? Onun korktuğu Rab, benimde Rabbim değil mi? Bana ne oluyor ki, böylesine fütursuz ve hayasız olabiliyorum." diyordu. Allah'tan hidayet erişti ve kadın yaptıklarına çok pişman olup cümle günahlarından tövbe etti. Kapısını halka kapadı ve Allah'a döndü. Lüks ve şatafatlı hayatı bırakıp, eski bir elbise giyerek, ibadete yöneldi.

Tabi İslami konularda pek fazla malumatı yoktu. Allah'a gerçek manada kulluk yapabilmek için dinini iyice öğrenmesi gerekiyordu. Ama kimden öğrenecekti. Onun etrafında, çevresinde İslamı bilen pek kimse yoktu. Zaten bu çevreyi de değiştirmeye kesinlikle niyetlenmişti. Çünkü gayri İslami hayat yaşayan çevresiyle irtibatı kesmeden, dinini hakkıyla yaşamasının mümkün olmayacağını biliyordu. Ne yapsam ne etsem diye düşünürken hatırına o abid geldi. Onun adını, yerini, yurdunu kendinden sorup öğrenmişti. Kendi kendine: "En iyisi ben o abidi bulayım, eğer beni nikahına kabul ederse onunla evlenip yanında kalırım. Böylece ondan dinimi diyanetimi de öğrenirim." diye düşündü.

Bu düşüncelerle hemen hazırlıklara başladı. Malları-

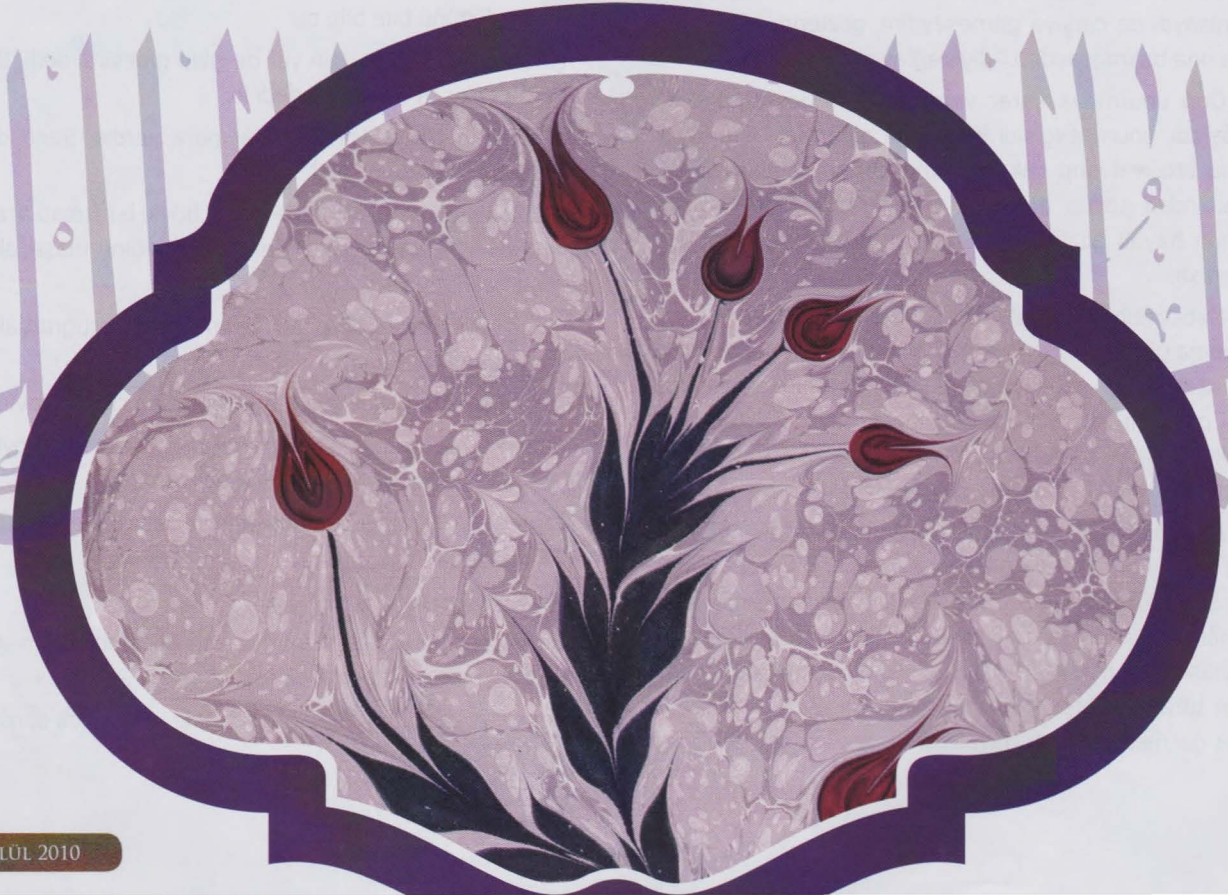
nı ve hizmetçilerini de yanına alarak yola açtı. Abidin söylediği beldeye gitti. Orada abidi sordu, soruşturdu. O yöre halkı da abidi buldular ve; "varlıklı bir kadın gelmiş seni arayıp soruyor." dediler. Abid merak etti. "Beni hangi kadın, niçin arar ki?" diye düşündü. Çünkü o kadının olacağı da aklının ucundan bile geçmemişti. Kadınla karşılaştıklarında, abid ona kendisini niçin aradığını sordu. Kadın abidi hemen tanıdı. Onun da kendisini tanıması için yüzünü açıp gösterince abid de kadını tanıdı. Fakat onu görür görmez aralarında geçen meseleyi hatırladı ve birden "Allah!" diye öyle bir bağırış bağırdı ki, o anda canı çıktı ve oraya yığılıp kaldı.

Bunun üzerine kadın çok mahzun oldu. Bu abidin vesilesiyle tövbe edip o çirkef hayattan kurtulmuştu. Bu kadar yolu onun için gelmişti ve dinini öğrenecekti. Ne yazık ki o şimdi Rahmeti rahmana kavuşmuştu.

Bu duruma hiçbir mana veremeyen ve bunları şaşkınlıkla seyreden o yöre halkına, kadın üzgün bir şekilde: "Tövbekar olmasına bu abidin vesile olduğunu dolayısıyla buraya onunla evlenmek ve ondan aynı zamanda dinini öğrenmek için geldiğini" söyleyip durumu kısaca izah etti. Ve ilave etti: "Acaba bu ölen abidin akrabalarından burada kimse yok mu?" diye sordu.

Yöre halkı: "Evet bu ölen abidin salih bir kardeşi var. O zat hem ilim ehli, hem de takva sahibi bir zattır." dediler.

Kadın buna çok sevindi, onunla meşru dairede, usûlünce görüştü ve olanları kısaca anlattı. Kabul ederse kendisini nikahına almasını teklif etti. Köy halkı da onların evliliğine aracı oldular, ölen o abid kimsenin kardeşiyle, bu tövbekar kadını İslama uygun bir şekilde evlendirdiler. Böylece İslama uygun bir şekilde huzur ve mutlu bir hayat yaşadılar. Onların nesillerinden İslam'a ve Kur'an'a çok büyük hizmetleri olan pek çok ulema ve suleha geldi.

KALICI HEDEF BELİRLEME VE FATİH ÖRNEĞİ

Osmanlı Devleti kuruluşundan itibaren kendine bir hedef belirlemiştir: Konstantiniyye/İstanbul. Hedef öylesine belirgindi ki, Osmanlı Devleti'ni kuran Kayı Han Aşireti, Anadolu'ya girer girmez yönünü İstanbul istikametine dönmüştü.

Söğüt'e yerleşip biraz kök tutunca civardaki Bizans kalelerini fethedip İznik'e yürüdüler. Sonra Rumeli'ne geçtiler, Rumeli kıyılarını fethettiler.

Orhan Gazi, Bizans'ın iç işlerine karışıyordu.

Yıldırım Bayezid ise resmen Bizans üstünde hak iddiasındaydı.

Bugünün gençliği maksatsız ve hedefsiz. Yüreklere belirli hedeflere kilitlenmemiş. O zaman da ne yapacaklarını, nasıl yapacaklarını bilemiyorlar. Ve başarılı olamıyorlar.

Her genç şu sorulara öncelikle cevap vermeli:

1. Hedefim nedir ve nerededir? (Hedefin ebedî olmasına azami dikkat.)
2. Hedefime hangi vasıtalarla ulaşabilirim? (Vasıtaların meşruiyetine dikkat.)
3. Neden ulaşmalıyım? (Maksada dikkat.)
4. Hedefe ulaşmayı yeterince istiyor muyum? ("İstiyorum")

yor gibi yapmakla «gerçekten istemek» arasında önemli farklar bulunuyor.)

«Gerçekten istemek» Sultan II. Mehmed'in Konstantiniyye (Bizans) fethini istemesi gibi olmalı!

«Ya ben Bizans'ı alırım, ya Bizans beni alır!» diyecek kadar...

Kendinizi ortaya koyacak kadar istediğiniz hâlde ulaşamadığınız kaç şey oldu sahi?

Madem ki örneğimiz Sultan Mehmed, onun yalnızca "idealinin amelesi" oluşuna bakalım.

Sultan II. Mehmed, 50.000 kişilik ordusunun başında geldi, bugün Rumelihisarı adıyla anılan mevkiye durdu. İstanbul'u fetih maksadıyla, dedesi Yıldırım Bayezid'in inşa ettirdiği Anadoluhisarı (Güzelcehisar) tam karşısındaydı. Bir tepeciğin üstüne çömelen padişah, uzun uzun Güzelcehisar'a baktı, iyi düşünülmüş, yeri de iyi seçilmişti. Ancak bu hisarın tek başına boğazı kontrol altında tutması imkânsızdı. Karşısına bir hisar daha inşa edilmeli, Bizans'ın şahdamarı kesilmeliydi. Böylece Bizans'ın dünya ile irtibatı kopacak, son ikmal yolu da tıkanacaktı. Hisar tam bir boğazkesen olacak ve lâyük olduğu isim kendisine genç hakan tarafından verilecekti.

«Muradımız şudur ki, bu mevkiye bir hisar yapıla. Muhkem ola, boğazı kese ve iznimiz olmadan kuş uçurtmaya...»

Hemen oracıkta hisarın şeklini kâğıt üstünde tespit etti. Mimar Müslîhüddin Ağa'yı çağırdı. Tespitlerini plâna geçirmesini buyurdu. Gereken bazı düzeltmeleri yine bizzat padişah yaptı ve hemen inşaata başlandı. (21 yahut 26 Mart 1452.)

Padişah başta olmak üzere herkes çalışıyor, yaşlı vezirler, pir-i fânî din âlimleri taş ve kireç taşıyorlar, temel kazıyorlar, ayrıca on bin civarında işçi de durmaksızın iş görüyorlardı.

Lütfen manzarayı tahayyül etmeye çalışınız.

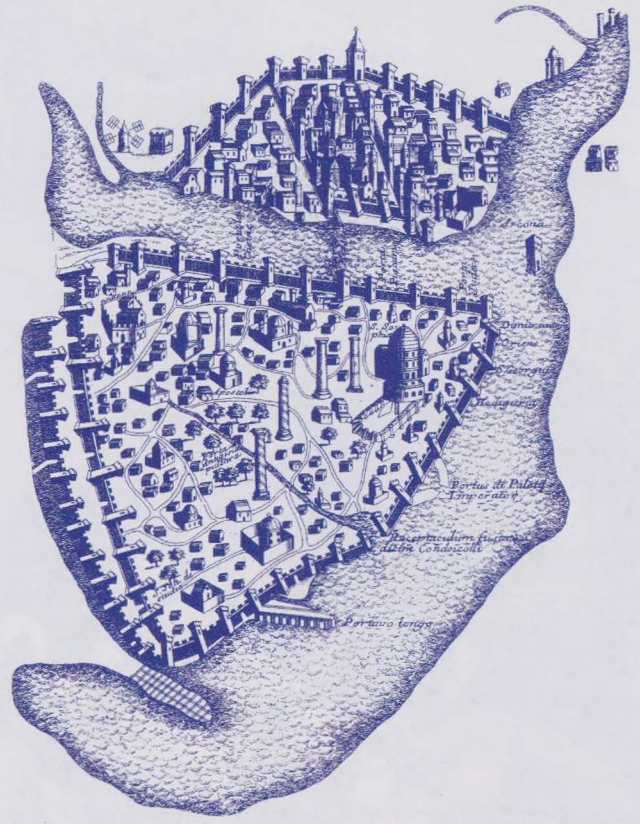
Devrin en büyük hükümdarlarından biri olan Sultan II. Mehmed, koca bir kayayı kucaklamış götürüyor. Her biri cihana bedel âlimlerden Molla Hüsrev -ki Padişaha sadece ismiyle hitap etme imtiyazındaki nadir simalardandır- temel kazıyor, mevkiye Avrupa imparatorlarıyla eşdeğer sayılan vezirler harç karıyor.

Hiçbiri mevkiine, makamına, rütbesine, şöhretine aldırıyor. İçlerinde küçük bir gurur kırıntısı dahi yok. İşçilerle, yamaklarla, kalfalarla, yeniçerilerle bütünleşmişler, maksatlarına hizmet ediyorlar.

Formül şu: Hedef Konstantiniyye... Araç Boğazkesen Hisarı... Maksat "ilâ-yı kelimetullah" (tevhit inancını yaymak)...

Hedefe ulaşmayı o kadar çok istiyorlar ki, mevki ve makamlarına bakmadan, amelelik dahil, her işi derin bir vecd içinde yapıyorlar.

Acaba o sıralar Bizans yöneticileri ne yapıyordu? Şarap içip sarhoş olmaktan, rakkase oynatıp eğlenmekten ve

mevkilerine mağruren süslenip püslenerek etrafa caka satmaktan başka?

Bizans'ı yere seren gafletle, genç padişahı "Fatih" yapan farka dikkat!

İşte bu farktır küçücük bir aşireti, çok kısa sayılabilecek bir zaman dilimi içinde imparatorluk eşliğine getiren, Konstantiniyye'nin kapılarıyla birlikte yeni bir çağın kapısını da açtıran...

Bu farktır Osmanlı'yı üç kıtanın hâkimi, Avrupa'nın hâmesi yapan; dünya örneği bir medeniyete, güçlü bir askerî teşkilâta, sapa sağlam bir ekonomiye ve kıldan ince kılıçtan keskin bir adalete sahip kılan... Yine bu farktır devleti yenilmez, milleti ezilmez yapan...

Bu fark kaybolmaya başlayınca yalpaladığımızı, niha-yet tökezlediğimizi fark edebiliyor muyuz acaba?

KARADA YÜZEN DONANMA

O GÜN, ORADA GENCECİK BİR PADIŞAH, önce imkânsızlığı yendi, sonra Bizans'ı... Pek çoğumuzun «pes» edeceği durum karşısında müthiş bir sabır ve irade imtihanı vererek galip çıktı.

Önce olayın kısacık hikâyesine bakalım:

Bizans, 06 Nisan 1453 sabahı 150.000-200.000 arası olduğu çeşitli kaynaklarda belirtilen Osmanlı ordusu tarafından son kez kuşatıldı.

Bu arada Osmanlı donanması Haliç'in girişine dayanmış, Sarayburnu önlerinde demirlemişti.

Ordu, merkez, sağ ve sol olarak üç kısma ayrıldı. 19 Nisan'da yapılan ilk saldırıda, tekerlekli kuleler kullanıldı ve bu saldırı ile Topkapı surlarından burçlara kadar yaklaşıldı.

Çok şiddetli çarpışmalar oluyor, Bizanslılar şehri koruyan surların zarar gören bölümlerini hemen tamir ediyorlardı. Venedik ve Cenevizliler de donanmalarıyla Bizans'a yardım ediyorlardı. Kara ordusu sıkışmıştı. Donanmanın devreye girmesi lâzımdı.

Sultan II. Mehmed böyle düşünüyordu. Fakat donanmayı devreye sokamıyordu. Çünkü surlarının zayıf olduğu İstanbul'un Haliç tarafına zincir gerilmişti. Osmanlı donanmasının Haliç'e girişi böylece engellenmişti.

Bizans'ın fethi, Osmanlı donanmasının Haliç'e indirilmesine bağlı görünüyordu. Sultan II. Mehmed, geceler boyu düşündü. Böyle elleri-kolları bağlı bekleyemezdi. Bir şeyler yapmalı, bir an önce Bizans'a girmeliydi.

"Çare olur" diye düşündüğü herkese sordu. Lâkin kiminle konuştuysa, bunun «imkânsız» olduğunu söylediler...

Fakat genç padişah, hiçbir imkânsızlığa teslim olmak istemiyordu. Aradığı çare, çaresizlikten çıkacaktı. Buna inanıyordu.

Düşündü, düşündü... Umudunu hiç yitirmede, Bizans'ı fethetme kararından hiç vazgeçmedi...

Derken, kafasında bir şimşek çaktı, bir fikir dolandı. "Olabilir" diye söylendi kendi kendine...

Osmanlı donanmasına ait bazı gemiler karadan çekilerek Haliç'e indirilecekti. Aklına gelen «son çare» buydu.

Kurmaylarından bazıları bunun mümkün olduğunu, bazıları ise «imkânsız» olduğunu söylediler. «İmkânın sınırını görmek için imkânsız denemek lâzım» dedi padişah, «Tiz hazırlanasunuz, gemiler karadan yürütülecek, daha da olmazsa havadan uçuracağız!»

Gemileri uçurmayacaktı elbette, sadece hiçbir engel yüzünden fetih yolundan dönmeyeceğini, olumsuz hiçbir şarta teslim olmayacağını söylemeye çalışıyordu.

Kısacası, fetih konusundaki kararlılığını vurguluyordu.

Önce kurmaylarıyla birlikte bölgeyi gezdi. Ölçüp biçtiler ve denemeye karar verdiler.

Bu karardan hemen sonra çalışmalar başlatıldı. Top-hane önündeki kıyıda başlayıp Kasımpaşa'ya kadar ulaşan bir güzergâh üzerine kızaklar yerleştirildi.

Gemilerin, kızakların üzerinden rahatça kayması için, Galata Cenevizlilerinden zeytinyağı ve tereyağı dahil, bulunabilen her türlü yağ satın alarak kızakları yağladı-

lar. 21-22 Nisan gecesi 67 (ya da 72) parça gemi düzeltilmiş yoldan Haliç'e indirildi. Haliç'teki Osmanlı donanmasına ait toplar surları dövmeye başlayınca, Rumlar gözlerine inanamadılar.

Olmayacak bir şey olmuş, imkânsızlık ve olumsuzluk, kararlılık karşısında bir kez daha yenilmişti. Bu azmin zaferiydi.

•••

"Normal insanlar", hayatı en kolay taraflarıyla yaşamaya çalışırlar.

Bazılarımız "zor" karşısında pes ederiz, bazılarımız, "çok zor" karşısında yelkenleri suya indiririz.

Bazıları da var ki, "zor"u ve "çok zor"u rahatça aşar, hatta "imkânsızlık" karşısında bile vazgeçmezler.

Tarihe şan verenler "imkânsızlıklar" karşısında «pes etmeyenlerdir!»

Hatırlayalım: Sultan II. Mehmed'in büyük bir donanması vardı. Ondan başka, iyi eğitilmiş, deneyimli askerleri vardı. Ve koca "Şahi" topları, mancınıkları, kuleleri vardı.

Ama eğer "olmaz"ı oldurup gemileri karadan yürütmeseydi, elindeki imkânları kullanamayacak, dolayısıyla, Doğu Roma İmparatorluğunun 1125 yıllık başkenti İstanbul'u fethedemeyecekti.

RUM EFSANELERİ VE FATİH'İN AMACI

FATİH SULTAN MEHMED HAN, fethettiği beldelerin insanlarının hakkını, hukukunu göze tirdi. Bizans'ı fethettiğinde yerli halkı inancında, ibadetinde, kıyafetinde, ticaretinde ve seyahatinde serbest bırakmıştı. Fakir Rumlar, onun zamanında refah yüzü gördüler ve bu sebepledir ki, fethi benimsediler.

Fethin hemen ertesi günü, onca işi varken, kalkıp Grand Dük Notaras'ın sarayına gitti. Böylece Grand Dük'ün hem ziyaretini iade etti, hem de hasta olan eşine -ki bir Bizans prensesiydi- geçmiş olsun dileklerini bildirdi.

Bir cihan padişahının en büyük zaferinin hemen ertesi günü, en büyük düşmanının ayağına gitmesi, bugünkü diplomatik nezaket anlayışının dahi üzerinde çok nazik, çok zarif bir davranıştır. Müteakip günlerde ise Rumların "Ortodoks Cihan Patriği" seçtiği Georgios Skolarios'un (Gennadios unvanıyla) patrikliğini tasdik ederek, üstelik yemeğe çağırarak uzun uzun sohbet etmesi, Ortaçağ şartlarında hiç rastlanmamış bir hadisesidir.

Fatih bu kadarla da yetinmiyor, Patriği devlet protokolünde vezirlerin sırasına alıyordu. İsteseydi bunların hiçbirini yapmayabilirdi. Hatta Hıristiyanların serbestçe âyin yapmalarını, kiliselerde toplanmalarını yasaklayabilirdi. Fatih'i bundan alıkoyacak beşerî bir güç yoktu. Fatih iki sebepten bunu yapmadı.

1. Dinî inançları, zalim ve zorba olmasına engeldi. Aldığı terbiye müşfik, anlayışlı, müsamahakâr olmasını gerektiriyordu. O sağlam bir mü'mindi. «Dinde zorlama yoktur» hükmüne ters düşecek bir tavır takınamazdı.

2. Yıkıp yakmaya değil, imar ve inşaya gelmişti. Hatta hâdiseyi sıradan bir fetih olarak da görmüyor, bir Peygamber vasiyetinin ihyası şeklinde mütalâa ediyordu. Bunu lekeleyemez, müjdelenmiş fethi kireletemezdi.

Buna rağmen Avrupalılar Fatih'i sevmez. Yunanlılar ise Bizans'ı diri tutmaya çalışırlar. Bunu da efsaneler ve menkıbelerle yaparlar. Yunanlı çocukların okudukları ders kitaplarına geçmiş bazı Bizans efsaneleri var ki, insanı gülmekten kırar geçirir. Birkaç tanesini örnek ve ibret olması açısından sunuyorum:

Canlanan Balık Efsanesi: Güya, Sultan II. Mehmed'in Bizans'ı kuşattığı günlerde bir papaz göl kıyısında balık kızırtıyormuş. O sırada yanına gelen biri, Osmanlıların şehre girmek üzere olduklarını söylemiş. Papaz böyle bir Şeye hiç ihtimal vermediği için demiş ki:

"Türkler hiçbir zaman kutsal şehre ayak basamazlar. Buna inanmam için bir tarafı kızarmış tavadaki balıkların canlanarak suya atlamaları lâzım. Türklerin şehre girmesi, bu kadar imkânsızdır.»

Demesiyle birlikte yağda bir tarafı kızarmış yedi tane balık bir bir canlanıp patır patır göle atlamış. Güya o yarı kızarmış balıklar hâlâ o gölün içinde imiş. Rumlar İstanbul'u geri alıncaya kadar gölde yaşayacaklar, şehir tekrar Rumlar tarafından alınca bir papaz balıkları gölden çıkaracak ve öbür taraflarını da kızartacakmış.

Yarıda Kalan Âyin Efsanesi: Fatih Ayasofya'ya girdiği sırada büyük âyin varmış. Osmanlılar, âyini idare eden papazı yakalamak istemişler. Papaz can havliyle duvara atılmış. Duvar bir kapı gibi iki yana açılmış ve papaz oradan geçip kurtulmuş...

Osmanlılar şaşırıp kalmışlar. Sonra duvarı yıkmayı denemişler, ama başaramamışlar. Günün birinde papaz duvardan çıkacak ve 29 Mayıs 1453 Salı günü başladığı âyini bitirecekti. İşte o gün Rumlar tekrar İstanbul'a sahip olacaklarmış.

Bir de, «Denize Batan Kilise Mihrabı Efsanesi» var ki, İstanbul'u kaybeden Rumların hayallerinin nerelere kadar ulaştığını göstermesi bakımından dikkat çekicidir.

Güya Osmanlıların İstanbul'a girmesi üzerine Ayasofya mihrabı yerinden sökülmüş, Avrupa'ya götürülmek üzere bir gemiye konmuş. Fakat gemi Marmara'da batmış. Mihrap denize gömülmüş. O gün bugündür, mihrabın bulunduğu yerde sular daima durgun olur, asla fırtına çıkmaz, etrafa çok güzel bir koku yayılır. Mihrap çok aranmış, ama bulunamamış.

Rumlar İstanbul'u geri aldıklarında ancak bulunabilecekmiş. Getirilip Ayasofya'daki yerine konacakmış.

Ne tuhaf! Boşuna "İnsan hayal ettiği müddetçe yaşar" dememişler.

MEVLÂNÂ'DAN ESİNTİLER

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا
محمد وعلى آله وصحبه اجمعين

B abası Sultânü'l-Ulemâ, kendisi Sultânü'l-Urefâ olmuş, adı her zaman saygı ve sevgiyle anılır olmuş, Mevlânâ olmuş, özü ve sözü bir hakîkî ve eskimez aydın, sözü her dâim yaygın Muhammed Celâleddîn-i Rûmî (Kaddesallâhu Sirrahü'l-Âlî) Hazretleri'nin kudsî esintileriyle ferahlanmayı, bereketlenmeyi ve aydınlanmayı nasîb eden Cenâb-ı Zülcelâl Hazretleri'ne sonsuz hamd-ü senâlâr ve O'nun Rasûlü ve Habîbi İki Cihân Serveri Muhammed Mustafâ (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e de sonsuz salât-ü selâmlar olsun!

Hazret-i Mevlânâ Muhammed Mustâfâ'nın ümmetlerinin içinde bir medâr-ı iftihâr olarak bu âleme âvâzesini Dâvûd gibi salmış ve kemâle ermiş uyanıklığı ve maârifıyla insanlığı uyandırma ve irşâd etme ululuğuna sâhib olmuştur. İşte bu yüce Allâh erine kulak ve gönül vermek kişiye hidâyet ve bahtiyarlık vesîlesi olur. Bu sebeple Mevlânâ Hazretleri'nin ve eserlerinin doğru ve iyi bir şekilde öğrenilip anlaşılması zarûriyeti vardır. Rab-bimiz bütün büyüklerimizi en sahîh ve en güzel şekilde tanıyıp, anlamayı ve onlarla ünsiyet elde etmeyi bizlere nasîb-i müyesser etsin. Âmîn!

Evliyây-i Kirâm'dan olan Mevlânâ ve diğer büyük sâlih zatlar, kendilerine muhabbet besleyenleri, samîmi bir kalple bağlananları tanırlar, tanıdıklarına da teveccüh, himmet, inâyet ve şefâat ederler, böylece onlarla müs-bet tanışmak kişiyi doğru yolda tutar ve dünya ve âhîret saadetine ermeyi sağlar. Bir Allâh dostuyla tanışmak, onun nurlu kalbine girebilmek, onun sözlerini tutabilmek her zamanda zamâne insanının en büyük kârı ve kazancıdır. Mevlânâ Hazretleri de söz ve eserlerinde esas olarak, bunu ifâde ve teşvîk etmekte, evliyâullâhı

anlatmaktadır. Kendisinin de bizzat Şems-i Tebrîzî (Kudise Sirruhû) ile halleşmesi dünya-âlem meşhûr ve numûnedir.

Farsça'da Bozorgân denilen, ululuk ve büyüklük sıfatını almış o (Manevî) Büyükler tâifesi, insanların en merhametlileri, en vefâlıları ve en kerîmleridir. Kendilerine hizmet ve emek edenleri unutmazlar, her zaman kayırır ve karşılığını kat be kat fazla ihsanlarla verirler. Onlarda gaddârlık, hiyânet, vefâsızlık ve samîmiyetsizlik asla bulunmaz. Allâh'ın ahlâkıyla, Rasûlüllâh'ın sünnetiyle bezenmişlerdir, bu yüzden yeryüzünde sözlerine ve kendilerine en güvenilecek, en sığınılacak ve en bağlanılacak insanlardır. İşte kendileriyle gerçek dostluk ve refîklik yapılacak ve karşılığında hiçbir aldatılma, kandırılma, oynanma, korku ve hüznle karşılaşmayacak, bilakis huzûr, mutluluk ve selâmet bulunacak yegâne insanlar bu zatlardır. Bu zatlar var olmaya ve anılmaya devam ettikçe dünyada varlık, dirlik ve salâh devam edecektir. Söz bunun üzerinedir.

Yeryüzünde diğer insanların birbirlerine olan dostluk, ilgi ve hizmetleri genelde menfaat ve karşılığa dayanmakta olduğundan sonu hüsrân ve nedâmetle de bitmektedir. Mevlânâ da:

Dûstî tohm-i dem-i âhîr buved

“Dostluk, son an için olandır”

demmiştir. İşte insanın beşerî ilişki ve dostlukları netîceleri îtibariyle dünya ve âhîret kazanç ya da kayıplarına sebebiyet vermektedir. Bu yüzden özellikle Allâh dostlarının muhabbet ve hizmetine sarılmak

selâmet üzere olmak için en isâbetli ter-
cihtir. Onların dostluğu kişiyi cennete ve
cemâlullâha ulaştırır. Bu da zâten in-
sanın var oluş sırrının asıl sebep ve
gâyesidir. Artık insanın tanıdık ve
âşinâ oldukları husûsunda tedbîrli
ve uyanık olması ve dostluğunu,
alâka ve hizmetini kime, neye ve
nasıl yaptığına dikkat etmesi ge-
rekmektedir.

Mevlânâ Hazretleri Mesne-
vî'sinin üçüncü cildinde şöyle
bir hikâye anlatır ki, bundan
çeşit çeşit dersler ve hisseler çı-
karmak mümkündür:

Eskiden bir şehirliyle bir köylü-
nün tanışıklığı vardı. Köylü, şehre
geldikçe o tanıdığı şehirlinin evi-
ne gider, iki ay, üç ay ona misâfir
olurdu, dilediği gibi dükkanına gider,
sofrasına çökerdi. Şehirli, o köylünün ne
ihtiyacı varsa bedavaya yerine getirir, ona
bakardı. Köylü bir gün şehirliye: "A efendim, sen
hiç köye gelmez, hiç seyre seyrâna çıkmaz mı-
sın? Allâh aşkına olsun bütün evlatlarını da ge-
tir. Şimdi ilkbahar tam gül mevsimi, köy pek hoştur,
çayırılık, çimenlik, çiçekler gönle ferâhlık verir, veyâ
yazın meyve zamanı gel de sana hizmet edeyim. So-
yunu sopunu, çoluk çocuğunu, akrabalarını da getir.
Köyümüz çok güzel, gelin şöyle üç, dört ay kalın da
keyfinize bakın" dedi. Şehirli buna rağbet etmedi, ama
belli de etmedi, "Olur geliriz inşallâh" diyerek geçiş-
tirdi. Böyle böyle sekiz yıl geçti. Köylü her yıl ona
gelmeye devam etti ve geldikçe de "Ne vakit
geleceksin, bak kış gelip çattı" der, o da "Bu yıl
filan yerden misafirim geldi, müsaade et de
gelecek yıl, işten, güçten kurtulursam gelirim"
der, köylü de "Ey kerem sahibi, âilem çoluğunu,
çocuğunu hepimizi bekleyip duruyor" diye karşı-
lık verirdi. Her yıl leylekler gelince köylü de gelir,
şehirlinin evine konardı. Şehirli, her yıl altınından,
malından köylüye harcar, onun üstüne kanat gererdi.
Nihâyet son defa o köylü, tam üç ay şehirliye misa-
fir oldu. O da, ona sabah akşam sofraya yaydı, yedirdi,
içirdi. Köylü, utanıp yine "Efendim, kaç keredir vâdettin,
beni kaç keredir kandırıyorsun, hiç gelmiyorsun, bu ne-
dendir?" dedi. Şehirli de ona: "Ben de çok istiyorum ama
her hareket, Allâh'ın takdiriyle işte, nasîb olmuyor. İnsan
yelkenli gemiye benzer. Rüzgârı estiren bakalım onu ne
yana sürecektir?" diye cevap verdi. Köylü, yine şehirliye
andlar vererek: "Ey kerem sahibi, çoluğunu çocuğunu
tüm âileni al, gel de ikrâmı gör" deyip, elini tuttu, üç
kere and verdi, "Allâh için olsun gayret et, tez gel" dedi.
Bunun üstüne de on yıl geçti. Köylü her yıl böyle lâflar
eder, tatlı tatlı vaatlerde bulunurdu. Şehirlinin çocukları

da "Baba! Ay da sefer eder, bulut da, gölge
de, biz niye hiç sefer etmiyoruz. Köylüye
bunca hakkın geçti, onun için nice zah-
metler çektin, o da, sen ona misafir
olasın da, hiç olmazsa bu hakların
bir kısmını olsun ödemek fırsatını
bulsun ister. Bize de zâten, "Ba-
banızı kandırın, köye getirin" diye
gizlice çok ricâlarda bulundu"
dediler. Şehirli de çocuklarına:
"Yavrularım, doğru ama,

اتَّقِ مَنْ شَرُّ مِنْ أَحْسَنَتْ إِلَيْهِ

'İyilik ettiğin kişinin şerrin-
den sakın' demişler. Bir şey
olur da dostluğumuz bozulur
diye korkarım" diye cevap verdi.
Köylü böyle yıllar yılı yaltaklandık-
ça, yaltaklandı. Nihayet şehirlinin
re'yi, tedbîri elden gitti, ne yapaca-
ğını şaşırды, ahmaklaştı. Köylünün ha-
ber üstüne haber salması, nihâyet şehir-
linin duru suyunu bulandırdı. Bir taraftan da

çocukları neşeyle "Baba, gezer oynarız, ne olur?"
demeye başladılar. Şehirli de artık işe koyuldu,
hazırlıklarını tamamladılar, eşyalarını katırlara
yükleyip "Köyden istifâdeler edeceğiz, bize köy-
den müjde ver, müjde!" diyerek sevinçle köye doğru
yollandılar. "Gittiğimiz yer güzel bir çayırılık, çimenlik.
Orada da sevdiğimiz kerem sahibi bir dostumuz var.
Bizi binlerce istekle çağırды. Bizim için ihsân ağacını
dikti. Uzun kışın azağını köyden tedârik edip şehre
getiririz gayri. Hattâ dostumuz, bağıni bile bize ba-
ğışlar. Bize canında yer verir. Hadi çabuk olalım"
diyorlar, hayvanlarını neşeli neşeli sürüyorlardı.
Köye doğru uçan bir kuş görseler sabırsızlıktan
elbiselerini paralıyorlar, köyden bir adam geli-
yor görseler yüzünü, gözünü öpüyorlar, " Sen
bizim dostumuzun yüzünü görmüşsün, o halde
bizim canımızın canı, gözümüzün bebeğisin sen"
diyorlardı. Yolda bir köy göründü. Fakat o köylünün
köyü değildi, başka bir yola saptılar. Bir aya yakın
kadar köyden köye dolaştılar. Çünkü gidecekleri kö-
yün yolunu iyi bilmiyorlardı. Bu yüzden çok zahmetle-
re düştüler, sonunda kendileri aç ve perişan, hayvanları
yemsiz ve bitkin bir hâlde o köylünün köyüne vardılar.

Fakat o da ne?! Onların geldiğini fark eden köylü
bağının mahsûlünden yemesinler, ondan istifâde et-
mesinler diye kendini gizledi, gündüzleri hiç ortalıkta
görünmedi. Şehirliler köylünün evini sorup buldular,
heyecanla akraba gibi bildikleri kapıya koştular. Ama
köylünün evindekiler kapıyı açmadılar. Şehirli, bu ay-
kırı hareketten deli gibi oldu ama sertlik gösterilecek
zaman değildi. Kuyuya düştükten sonra sertliğin ne
faydası var? Zaruret, açlık ve susuzluk yüzünden tam
beş gün, geceleri soğuktan üşüyerek, gündüzleri sıcak-

tan yanıp yakılarak bir umutla kapısının önünde kaldılar, bekletiler. İyiler, zaruret yüzünden kötülerle bağdaşırlar.

Şehirli, köylüyü gördükçe selâm vermekte, “Yahu, ben filan kişiyim, adım da şu” demektedir. Köylü de onu tanımamazlığa vererek “Olabilir. Fakat sen kimsin, nesen, ben ne bileyim? Belki kötü bir adamsın, belki temiz bir adam. Ben ise, gece gündüz, Allâh’ın işlerine hayrân kalmış, dalmış gitmişim, seninle hiçbir surette mukayyet olamam. Fenâ hâlindeyim, kendi varlığımdan bile haberim yok, varlığımdan bir kıl ucu kadar bile eser kalmadı. Aklım, Allâh’dan başka hiçbir şeyden agâh değil. Gönümde de Allâh’dan başka bir şey yok, canımda da” diyerek kendini yüksek bir mânevî haldeymiş gibi mâzur ve makbûl gösteriyordu.

Şehirli köylüye: “ Bu an, tam kıyâmete benzedi: ‘Kardeş, kardeşinden kaçmada! Yâhu soframdan fazlasıyla yemek yemedin mi sen? Ben o adam değil miyim? Filan gün sana feşman şey almadım mıydı, seninle buluşup görüşmez miydik? Aylarca bana konuk olmaz mıydın, sayısız ihsânlarıma, in’âmılarına nâil olmadın mı? Halk, aramızdaki sevgiyi duymuş, işitmiştir” diye anlatıp durmaya başladı.

Köylü de “Saçma sapan ne söylenip duruyorsun ki? Ne seni tanıyorum, ne adını, ne yerini!” diyordu. Beşinci gece gökyüzünü bulutlar kapladı, bir yağmur başladı ki, gök bile bu yağışa şaşa kaldı. Artık bıçak kemiğe dayanınca şehirli “Ev sahibini çağırın” diye kapının halkasını iyice döğmeye başladı. Köylü, yüzlerce isrârdan sonra nihâyet kapıya gelip “Babasının canı ne istersin, ne var” deyince, şehirli: “Bunca haktan vazgeçtim, bütün zanlarımı, düşüncelerimi terkettim. Zavallı cancağzım ve yavrucaklarım, beş günde bu sıcakta yanıp, şu soğukta donarak beş yıllık zahmet çekti. Ey sevgi güneşi zevâle eren arkadaş, kanımı bile döksen helâl ederim. Yalnız şu yağışlı gecede bize bir köşe ver de, âhirette sen de bunun ecrine nâil ol” diye yalvardı.

Köylü de artık bunun üzerine: “Şurada bağcının sığındığı bir bucak vardı. Bağcı, o bucakta kurtları bekler, kurt gelirse öldürmek için eline yayını, okunu alır, bekler dururdu. Sen de o zahmeti çekebilirsen ne âlâ, orası senin olsun. Fakat bu işi başaramazsan kendine başka bir yer ara” deyince, şehirli dedi ki: “Sana yüzlerce hizmette bulunayım, sen tek yer ver, o yayı, oku da elime ver. Ben uyumam, üzümle beklerim. Kurt gelirse tam kellesinden vururum. Allâh için olsun, sen beni bu gece vakti yağmur altında, çamur üstünde bırakma da!”

O bucak boşaltılınca şehirli, çoluk, çocuğuyla beraber o daracak, o dönüp kımıldamağa bile imkânsız yere gitti. Selden, mağara bucağına sığınmış çekirgeler gibi âdeta birbirlerinin üstüne binmişlerdi. Bütün gece “ Aman Ya Rabbi, sen acı. Biz değil buna, hattâ bunun iki yüz misline bile lâıyız. Aşağılık kişilerle dost olanın, adam olmayanlara adamlık gösterenlerin lâıyığı budur. Gönlü aydın bir dervişe kul olmak, padişahların başına taç olmadan daha iyi” diyorlardı. Şehirli yaptığı işe gönülden nâdim oldu, oldu ama artık soğuk soğuk ah etmenin ne faydası vardı?!

İşte şehirli bütün gece elinde yayla ok, her yanı gezip dolaşmakta, her tarafta kurt araştırmaktaydı. Sivrisineklerle pireler o virânedeki şehirli âilenin başına üşüşmüş, onları yaralayıp duruyordu. İnatçı kurdun saldırmaması korkusuyla sivrisinekleri kovmaya da mecalleri yoktu. Kurt gelir de sürüye bir ziyan verirse köylü şehirlinin saçını, sakalını yolardı. Dertleri aşırı bir derecede, yürekleri ağzlarına gelmiş bir hâlde beklerken, ansızın bir tepeden gelmekte olan bir kurt karaltısı göründü. Şehirli, yayını kurup bir ok attı, hayvanı vurdu, tepeden aşağı düşürdü. Hayvan düşerken bir yellendi. Köylü de bu yellenmeyi duyup “Eyvah” diye söylenerek, ellerini dizlerine vurmaya başladı. “Be hey mürüvetsiz, eşeğimin sıpasını vurdun” diyerek şehirlinin karşısına dikildi. Şehirli “Yok canım, dev gibi kurt, karaltısına baksana, kurdun ta kendisi. Şeklinden de kurt olduğu anlaşılıp duruyor” dediyse de, köylü, “Hayır. Yellendi ya.. Tanıdım ben. Onun yellennesini suyu şaraptan nasıl ayırt edersem öyle ayırt eder, anlarım. Çayırıkta benim sıpamı vurdun, öldürdün. Dilerim, neşe yüzü görmeyesin” dedi. Şehirli, “İyi, bak... vakit gece. İnsan, geceleyin iyi görmez. Gece ekseriye adamı yanıltır, başka şeyler gösterir. Herkes geceleyin gördüğünü fark edemez. Hele bu gece hem karanlık, hem bulut var, hem şiddetli yağmur yağmada. Bu üç karanlık, adamı pek yanıltır.” dedi ama, köylü “Hayır. Bu bana gün gibi âşikâr. Tanırım ben, bu yellenne, benim eşeğimin sıpasının yellennesi, yüz yel arasında bile o yeli tanırım” deyince, şehirli dayanamadı, sıçrayıp köylünün yakasına yapıştı ve: “A hilebâz sersem, a bunak mendebur, sen hem afyon yutmuş, hem esrâr içmişsin. Bu üç karanlık içinde eşeğin yellennesini tanıyorsun da, beni nasıl tanımıyorsun, be hey münâfık! Gece yarısı eşek sıpasını tanıyan adam, güpegündüz dostunu nasıl tanımaz? Kendini bilmeyen bir ârifim ben, köyün Behlül’üyüm ben diyorsun ha! Kendini dalgın ve ârif gösteriyor da, mürüvvetin, vefânın gözüne toprak serpiyorsun. Benim kendimden bile haberim yok, gönümde Allâh’dan başka hiçbir şey yok, dün yediğim bile aklımda değil diye kendini müstağrak gösteriyorsun ha! Fakat asil Allâh mecnûnu benim, yürü, benden uzaklaş hemen. Ben seni tanımıyorum!

İşte sonunda pişmanlık ve azap getirecek yanlış işlere ve kişilere bulaşmaktan sakınmak, ihtiyâtlı olmak ve bu konuda Allâh’a sığınmak lâzımdır. Zîra insan sosyal bir varlıktır. Bu sosyalleşmeyi doğru, düzgün ve faydalı bir şekilde, asâyiş ve huzûr içinde yapabilmek için Kur’ân, sünnet ve bunlardan ayrılmayan ve bunları anlamamızı ve yaşamamızı sağlayan evliyâullâhın rehberliğine başvurmalıyız. Mevlânâ Hazretleri de bütün meşâyihın makbûlu ve kendisinden nakillerde bulunduğu mümtâz bir velî olması hasebiyle bizim de çekinmeden kendisine başvuracağımız ve dinleyeceğimiz bir rehber olacaktır. Rabbim bizi dostlarına dost etsin, bilâ araz ve garaz sırf Allâh için olan dostluğu ve hizmeti bize nasîb etsin, dünya ve âhirette bizi dostlarından mahrûm etmesin. Âmin!

EYVAH! ÇOCUĞUM OKULA BAŞLIYOR...

Onun büyümüş olması, okul çağına gelmiş olması, okul kıyafetleri ile karşınızda duruyor olması sizi mutlu etmeye yetmiyor. **Kaygılarınız daha ağır basıyor.** Onun tek başına okula nasıl gidip geleceği, evden ayrıldıktan sonra başına neler geleceği, okulda nasıl bir arkadaşı ya da arkadaşları olacağı, öğretmenin ona nasıl davranacağı, gün boyunca neler öğreneceği, neler yiyip-içeceği vb. gibi her şey sizi düşündürüyor.

Sonra bu kaygılarınızı, düşüncelerinizi eşinizle paylaşıyorsunuz. Belki size hak veriyor belki de hiç umursamıyor; lakin çocuğunuz size her bakışında bunu anlıyor. Yüzünüzden, gözünüzden okuyor endişelerinizi. Saklamıyorsunuz. Duruşunuzla, konuşmalarınızla, davranışlarınızla belli ediyorsunuz. Ona okul kıyafetlerini alırken bile düşünceli oluyunuz, gergin oluyunuz, huzursuz ve sıkıntılı duruyunuz çocuğunuza bir mesaj veriyor.

Kaygılarınız bir virüs gibi çocuğunuza geçiyor. Çocuğunuzun o güne kadar hayallerinde canlandırdığı okul, bir anda başkalaşılıyor. Tedirgin oluyor. Okul ile ilgili düşünceleri değişmeye başlıyor.

Okulların açılmasına sayılı günler kalıyor. Günden güne artan stres ve gerginliğiniz kendini iyice belli etmeye başlıyor. Her fırsatta okulla, öğretmenlerle, sosyal çevre ile ilgili endişelerinizi tekrarlıyorsunuz. Haberlerde izlediğiniz okul önü uyuşturucu satıcıları, öğretmenlerini zehirleyen öğrenci haberleri; televizyon dizilerinde izlediğiniz okul-öğretmen-öğrenci-laubali sınıf ortamı görüntüleri; bir gazete sayfasındaki okul çetesi haberi... Kısacası her şey size malzeme oluyor.

İnsan gerçekten de aradığı şeyi bulmuş ya, siz de her bir gazetede; her bir komşu muhabbetlerinde okul ile ilgili olumsuzlukları buluyorsunuz.

GÜVENEMİYORSUNUZ BİR TÜRLÜ OKULA...

Bunca yıl üzerine titredığınız çocuğunuzdan ayrılmak istemiyorsunuz belki de. Tanımadık, bilmedik ellere teslim etmek korkutuyor sizi her nedense. Aklınıza çocuğunuzun bakıcısı geliyor. İtina ile seçtiğiniz bakıcınızın, siz yokken çocuğunuza nasıl da eziyet ettiği günler takılıyor aklınıza. O günden sonra çocuğunuzu en yakınlarınızdan bile koruduğunuzu hatırlıyorsunuz.

Yıllarca emek verip, itina gösterdiğiniz çocuğunuzun birkaç gün sonra evden uzaklaşıp günün çok büyük bir kısmını okulda, huyunu suyunu bilmediği yüzlerce çocuk içerisinde geçirecek olması, ciddi şekilde düşündürmeye başlıyor sizi. Eşinizin bu konudaki duyarsızlığı ise, sizi daha da çok endişelendiriyor. Kaygılarınızı paylaşıyor olsa, size destek vermiş olsa bu kadar büyütmeyeceğinizi de biliyorsunuz; lakin eşiniz hiç oralı bile olmuyor.

Günler çabucak geçiyor ve o pazar akşamı çocuğunuzu karşınıza alıp bir dizi nasihate başlıyorsunuz. "Aman oğlum...; Bak şöyle yaparsan...; Şunlarla arkadaşlık etme...; Sakın ... yapma...; Aman dikkat et..."

Çocuğunuz şaşırıyor, garipsiyor, sizin her nasihatinizden sonra ısrarla: "**Tamam mı oğlum?**" sorunuza, mecburen: "**Tamam anneciğim!**" diye cevap veriyor. İşte o pazar akşamı uyku saatinden, yemek saatine; tırnak kesiminden, banyo günlerine kadar, çocuğunuz ile beraber, her şeyin yeni bir planını yapıyorsunuz. Okuldaki tuvalet ve lavaboları mümkün olduğunca kullanmaması gerektiğini ısrarla vurguluyor, okulda nelere dikkat etmesi gerektiğini tekrar tekrar hatırlatıyorsunuz. Sonra unutmadığından emin olmak için yatmadan önce son bir kez daha soruyorsunuz.

VE ÇOCUĞUNUZ OKULA BAŞLIYOR...

İlk gün diye, alışsın diye okula çocuğunuz ile birlikte gidiyorsunuz. Olmuyor. Onu tek başına sınıfa bırakmıyorsunuz ve çocuğunuzun yanından ayrılmamak ve onunla birlikte sınıfa kadar girmek için öğretmenine bir mazeret uyduruyorsunuz. O gün, okul bitene kadar çocuğunuz sizi yanında görüyor. Sizi izliyor. Üstelik okulda ve sınıfta başka anne-babalar da görüyor ve çocuğunuz bir kez daha düşünmeye başlıyor okul ile ilgili düşüncelerini. İyice değişmeye başlıyor çocuğunuzun zihnindeki okul imgesi...

Akşam oluyor, yanınızda çocuğunuz oturuyor ve siz eşinize okulu, müdürü, öğretmenleri anlatıyorsunuz. Gördüklerinizden, yaşadıklarınızdan farklı anlatıyorsunuz. Eleştiriyor, sorguluyor, kızıyor ve kaygılarınızı sıralamaya başlıyorsunuz. Çocuğunuz sizi izliyor, kafası karışıyor ve düşünceleri iyice değişiyor.

Diğer gün çocuğunuz okula gitmek istemediğini söylüyor. Siz: "**E çocuk haklı, okul değil; mübarek şey ...**" diyerek çocuğunuzun okula gitmek istemeyişinin sebebinin kendinizde değil; okulda arıyorsunuz. Okulun korku dolu, güvenilmez bir yer olduğunu ekliyorsunuz sözlerinize. Çocuğunuzla yönelerek onu çok sevdiğinizi, yalnız bırakmayacağınızı, alışana kadar yanından ayrılmayacağınızı söyleyerek ikna ediyorsunuz ve elinden tutup okula gidiyorsunuz.

Okula girer girmez idareyi ayağa kaldırıyor, gözlerin kendinize çevrilmesini sağlıyor, çocuğunuzun okula gelmek istemeyişinden başlayarak kendi kaygılarınızı çocuğunuzla atfederek anlatmaya devam ediyorsunuz.

ÇOCUĞUNUZA "OKUL FOBİSİ" TANISI

KONULUYOR.

Okul rehberlik servisine yönlendiriliyorsunuz. Tüm ilgiler çocuğunuza ve size yöneliyor. Bu ilgiden gayet memnun olan siz ve çocuğunuz bunun bitmesini istemiyorsunuz.

Hassas bir çocuk olarak okula devam ediyor çocuğunuz. Kimi zaman sızlanıyor, kimi zaman hasta oluyor okula gitmemek için. Siz çocuğunuzun üzerine daha da çok titremeye başlıyorsunuz. Okuldan geldiği anda soruyorsunuz: "**Nasıl Geçti, öğretmenin bir şey dedi mi, arkadaşlarıyla sorun yaşadın mı? Şunlara dikkat ettin mi?...**"

Bu şekilde iyice yerleşen bir okul korkusu çocuğunuzun temel eğitiminde derin bir iz bırakıyor. Hiç yoktan bir korku kazanıyor çocuğunuz. Sizin sayenizde rol yapmayı öğreniyor. Dirençsiz, güvensiz, endişeli, korkularına yenik bir kişiliğe bürünüyor.

Tüm korku türlerinde olduğu gibi, çocuk okul korkusunu da sizlerden öğreniyor. Büyüklerine bakarak, onların endişelerini kendine taşıyarak okulu bir sevgi yuvası değil; kâbus haline dönüştürüyor.

"OKUL FOBİSİ" NİN ÖZÜNDE EBEVEYN FAKTÖRÜ VARDIR

Evet, değerli anne ve babalar!

Çocuğunuz okula başlıyor...

Başlayan ve bir üst sınıfa geçen çocuklarınız da var muhtemelen.

Önceden çocuklar, kendi abi ve ablaları okula giderken onlarla birlikte okula gitmek isterlerdi. Oysa şimdi okula başlayan küçük çocuklar, okula alışsın diye ilk haftayı anne veya babalarıyla yani sizlerle birlikte geçiriyorlar.

ALIŞTIRMAYA ÇALIŞTIĞINIZ ŞEY NEDİR PEKİ?

Çocuğunuz okula başlamadan önce evde ilgi odağı haline getirdiyseniz eğer, sürekli bir sevgi ve ilgi ile üzerine titrediyseniz, çocuk sizden ayrılıp okula gitmek istemeyecektir. O çocuğun yerinde siz olsanız, o yoğun ilgiyi bir yana bırakıp dört duvar arasındaki en az yirmi beş öğrencinin arasında, hiç tanımadığınız bir öğretmenin karşısında, siz de okula gitmek istemeyeceksiniz.

Çocuğunuz bu şekilde aşırı bir sevgi ortamında yetiştirdikten sonra, elinden tutup okula götürdüğünüzde, çocuğunuz sizden ayrılıp okula gitmek istemeyecektir. Bu ayrılık onun için bir kopuş, terk edilmiş, sevilmezlik ya da istenmezlik olarak yorumlanacaktır. Çocuğunuzun okula başladığında düşüneceği tek şey: "**Anne-babasının artık kendisini sevmediği, kendisinden uzaklaşmak istendiği için okula gönderildiği**" olacaktır. Hele bir de evde kendisinin yerini dolduran yeni bir kardeş gelmişse, bu kopuşu kendi dünyasında iyice büyütecektir. Sırf bu nedenle günlerce hasta olacak (mış gibi yaparak)

dikkati ve ilgiyi kendi üzerine çekmek için olmadık numaralara başvuracak, okuldan kaçacak, okulda yaramazlık yapıp arkadaşları ile kavga ederek okuldan uzaklaşmak isteyecektir. Görmediği rüyalarında okulu, kâbus görmüş gibi anlatarak okula gitmek istemeyecek, ağlayacak, sızlanacak ve en sonunda sizi de okula götürcek, sizi yanında görmediği anda yaygarayı koparacaktır.

SİZ HİÇ OKUL KORKUSU YA DA FOBİSİ YAŞADINIZ MI?

Bir zamanlar siz de okula başlamıştınız. Okula başladığınız o ilk günü hayalen hatırlıyorsunuzdur. Nasıl da heyecanlanmıştınız, kalp atışlarınız nasıl da değişmişti? Ya o gözlerinizdeki, yüzlerinizdeki mutluluklar...

“Bak işte ben de büyüdüm, artık ben de okula gidiyorum” diyerek nispet yaptığınız arkadaşlarınızı da hatırlıyorsunuzdur. Peki, şimdi iyice düşünün: Kendi anne babalarınız sizleri okula gönderirken herhangi bir kaygı yaşadılar mı hiç? Siz hiç kaygılandınız mı okula giderken?

Yoksa sizin anne ve babalarınız: **“Eti senin kemiği benim, okusun da adam olsun!”** diyerek teslim etmediler mi sizi okula?

Ben kendimden hatırlıyorum da ilkokulu bitirdikten sonra köyümüzde ortaokul olmadığından her Pazar günü o küçük yaşında tek başıma, tam kırk beş dakikalık tren yolunu kat edip trene biner ailemden, köyümden uzaktaki kasabaya okumaya giderdim. Evet, giderken bazen de ağlardım. Ama o gözyaşlarım gitmemek için değildi. Üstelik hiç kimse de görmezdi ağladığımı. Anne-babamın yanında ağlarsam eğer, beni göndermezler belki diye gizlerdim hep gözyaşlarımı.

Bizim buralarda bir söz vardır: **“Evlenen kızlar giderlerken hem ağlarlar hem de giderler”** diye. **Benimki de işte öyle bir şeydi... Çocuktum, küçüktüm; lakin okumak için her pazar günü soğuk-sıcak demeden köyümden ayrılır, tek başıma trene biner ve okumaya giderdim. Hem ağlardım hem de giderdim. Gitmemek için değildi yani gözyaşlarım... O nedenle tren yolculukları bir başkadır benim dünyamda. Trene bindiğim her an o günler gelir aklıma...**

Çocukluğumdan yani ilkokul çağımın ilk gününden beri yaşarım ben bu heyecanı. İlk siyah önlüğüm ve bembeyaz yakalığım, taşımaktan yorulduğum çantam ve içindeki kitaplarım, defterlerim, kalemim ve kokulu silgim... Ne çok heyecan verirdi bana... Çekingen ve ürkek sınıfa ilk girişim, öğretmenimin adını ezberleyip hiç unutmayışım ve annemden-babamdan çok, bilmediğim birçok şeyi ondan öğreniyor oluşum, hepsi bir başka güzeldi.

Hatırlıyorum da küçük fişlerimizi ve ezber yapma mücadelemi, hece kitabımı, abaküsteki renkli boncukları saymayı, öğretmenimin tırnak ve saç temizliği kontrol yapışını...

Herkesin bir mendili olurdu: Yıkanmış ve ütülenmiş...

Öğretmenimiz: **“Herkes mendilini masanın üzerine koysun kontrol edeceğim!”** derdi. Kirli olanları uyarırdı. Temiz olanları örnek gösterirdi.

Okul, bizim için evimiz kadar sıcak, öğretmenimiz anne-babamız kadar değerliydi. Öğretmen demek; saygı duyulan, sevilen, değer verilen, öğreten, özverili olan, şefkatli, samimi en yakınımızda olandı bize göre.

Her eylül ayı yeni bir aşkı bizim çocukluğumuzda. Okulların açılacağı günü özlemle, hasretle beklerdik. Arkadaşlarımızı, öğretmenlerimizi, sınıflarımızı, sıralarımızı, defter ve kitaplarımızı özlerdik biz. Bunun neden öyle olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum aslında.

Çünkü biz okula gidiyorduk. Öğrenmeye... Aynı sınıfta ve aynı sırada oturan arkadaşlarımızla yarışmak için değil; paylaşmak için gidiyorduk biz okula. Yoktu o zamanlar öyle büyük sınavlar falan.

Biz ne OKS, ne SBS ve ne de ÖSS heyecanı yaşadık okul sıralarımızda. Öğretmenlerimiz bizi birer yarış atı gibi sınavlara hazırlamadı hiçbir zaman. Mutlak başarıya endekli bir eğitim-öğretim yılımız olmadı hiç. Okul, okuldu, okulumuzdu, bizimdi. Her şeyiyle...

Şimdiyi söylemeye gerek yok. Yaşıyoruz. İçindeyiz. Her şeyiyle...

BU GEÇMİŞE DUYULAN BİR ÖZLEM DEĞİL; LAKİN ŞİMDİ NEDEN AYNI SICAKLIK YOK, EĞİTİM YUVALARIMIZDA?

Bir anne-baba çocuğunu okula kaydettirirken eskiden olduğu gibi çok da sevinemiyor, heyecanlanamıyor, mutlu olamıyor. Ona okul kıyafetlerini alırken geçmişte olduğu gibi gözleri gülmüyor. Bu, hepten böyle değildir belki; ama kendi okul yıllarımızdaki o tat, anne-babalarımızın bize aldıkları okul kıyafetleriyle bizleri izleyişleri, yüzündeki o tebessümler benim aklımdan hiç çıkmıyor.

Bizler Psikolojik Danışman ve Rehber Öğretmenler olarak her eylül ayında, okula yeni başlayan öğrencilerimizin “Okul korkuları” ile ilgilenmek zorunda kalıyoruz. Peki, böyle bir korku ne zaman ortaya çıktı? Nasıl gelişti? Biz neden yaşamadık? Ya da yaşadysak bunu nasıl atlattık?

O zamanlar benim okulumda bir rehber öğretmen de yoktu. Değil ilkokul, orta ve lise yıllarımda da hiç rehber öğretmenimiz olmadı bizim. Olsaydı belki daha mı iyi olurdu kim bilir... Lakin dediğim gibi yoktu o zamanlar öyle okul korkusu falan. Olsa da **“Her öğretmen bir rehberdi”** bizim için. Her bir öğretmenimiz değerliydi ve bize değer verirdi. İçtenlik, samimiyet ve özveri vardı öğretmenlerimizde. Ya şimdi ne oldu? Ne değişti?

Bir hata ya da eksiklik aramak niyetinde değilim. Zira topyekün bir değişim var. Sistem, yaşantı, veli, öğretmen ve öğrenci...

Evet, bu bir eylül terapisi...

Bu bir hazan değil; diriliş ve silkinişin, bir kıpırdanışın terapisi...

Çoklarının dediği gibi bir "Hazan Ayı" olarak görmüyorum o nedenle ben eylülü.

Sararan ve dökülen yapraklar yok oluşun değil; beraberinde daha güçlü bir canlılığın habercisi...

O HALDE NASIL OLDU DA, OKUL KORKU DUYULAN BİR YER OLDU?

Lütfen, devir değişti diyerek kendimizi haklı çıkarma gayreti içerisine girmeyelim. Zira değişen devir ile beraber her birimizin eğitim, ilgi ve kültür seviyesi de değişti. Lakin işte asıl sıkıntımız burada başlıyor. Her birimizin eğitim seviyesi yükseldiği halde çocuklarımız okula, öğretmenlerine ve öğrenmeye karşı neden bu kadar soğuk, seviyesiz ve saygısız? Alabildiğine bir gevşeklik görülüyor.

Bunda sosyal yaşantımızdaki değişikliklerden, çevresel faktörlere; eğitim sistemimizdeki ve müfredatlarımızdaki aksaklıklardan, eğitimcilerimizin kişisel özelliklerine/yetersizliklerine kadar bir dizi faktör sıralanabilir. Sonra bir okulda meydana gelen olumsuz bir örneğin, medya tarafından iyice abartılarak haber konusu yapılması ve bunu genelmesi, televizyon dizi ve filmlerindeki olumsuz okul/sınıf/öğretmen/öğrenci tiplerini de bu korkuyu tetiklemektedir.

Buradaki her bir faktör derinlemesine işlenebilecek özellikte olmasına karşın; ben en çok da anne-baba tutumlarının bu korkuyu beslediğini düşünüyorum. Ki öyle olmasa kendi korkularını çocuğuna taşıyan bir aile örneği ile başlamazdım her halde, değil mi?

Evet, diğer faktörler yabana atılacak, önemsenmeyecek, hafife alınacak nitelikte değil elbet. **Lakin kendimizden başlamalıyız her zaman. Unutmayalım, kendimizi değiştirmeden diğerlerini hiçbir şekilde değiştiremiyor ve etkileyemiyoruz. Etkili de olmuyor. O nedenle son bir kez daha ailelerimize seslenmek istiyorum:**

Okulu çocuklarımızın gözlerinde farklılaştıran/korkutan, aşırı koruyucu/müdahaleci tutumlarla çocukları okuldan soğutan anne-babalarımız olduğu kadar aşırı gevşek tutumlar ile çocuklarını hiçbir şekilde denetlemeyen, umursamayan anne-babalarımız da var.

Bununla birlikte ideallerindeki meslekleri çocuklarına

yüklemeye çalışan aşırı duyarlı gibi görünen idealist anne ve babalarımız da var. Bu anne babalar çocuklarının ilgi ve yeteneklerini hiçe sayarak kendi beklentileri doğrultusundaki bir mesleği seçmesi için, çocuklarına sürekli bir baskı uyguluyorlar ve farkında olmadan çocuklarını okuldan soğutuyorlar.

Sürekli yönlendirilen bir çocuk da tıpkı hiç denetlenmeyen, müdahale edilmeyen bir çocuk gibi, zamanla okuldan soğuyor. Sınıf içerisinde ders işleyişlerini bozup, öğretmenlerine karşı saygısız, hırçın, yıkıcı olmaya başlıyor. Hatta aile ve toplum içerisinde davranış ve ahlaki bozukluklara kadar bir dizi sorun yaşamaya başlıyor.

O nedenle çocuklarımızı okula gönderirken **"Okusun da adam olsun!"** anlayışı ile gelecek kaygıları, iş, meslek beklentileri içerisinde, **okulu bir eğitim yuvasından öte, bir "UMUT KAPISI"na dönüştürmeyin ve o**

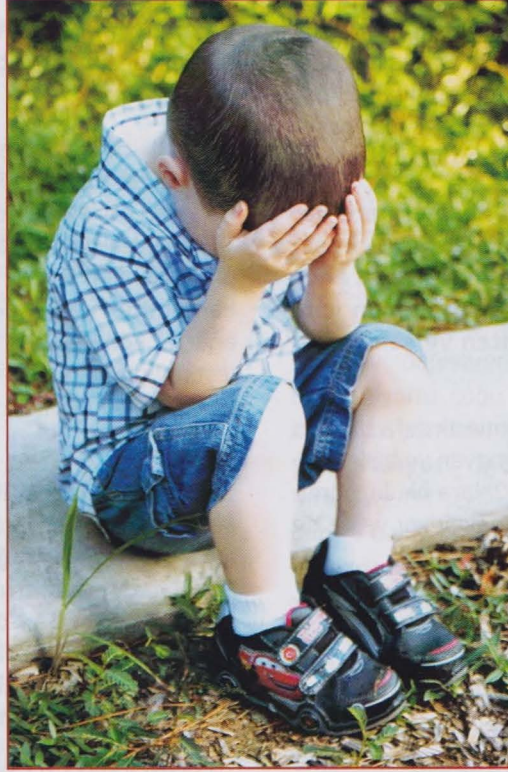
gözle görmeyin! Okulun temel amacında, çocukların sosyal bir hayat içerisinde, davranış ve ahlaki yönlerini geliştirmesi yatmaktadır. Gerçek anlamda amacına ulaşmak isteyen bir okulda, önce eğitim vardır. Sağlam bir kişilik kazanması öngörülmektedir.

Bu amaca ulaşmanın yolu ise sadece okuldan geçmiyor. Çocuğunuzun öğretmenlerine teslim etmekle bitmiyor iş. Et ve kemik anlayışı da kurtarmıyor artık. Eğitim sistemimizdeki aksaklıklara, müfredata çatmakla da olmuyor.

Bilinçli, gerçekten duyarlı anne-babalarla, çocuklarının neye ihtiyaç duyup, nasıl bir kişiliğe sahip

olduğunu bilen ve ona göre davranan velilerle oluyor. Bu tür veliler devamlı okul ve öğretmenlerle işbirliği içerisinde oluyor. Çocuğunun kişisel özelliklerini, psikolojik ve sosyal yönlerini olabildiğince takip ediyor. Çocuğunun neye ihtiyaç duyduğunu biliyor ve her yönü ile onu destekliyor.

O halde neler yapabiliriz? Her birimizin üzerine düşen görev ve sorumluluklar nelerdir? Birer eğitimci, yazar, okuyucu, öğrenci ya da anne-baba olarak nasıl daha iyi bir başlangıç yapabiliriz bu eylül ayında?

BİRER EĞİTİMCİ OLARAK

Sorumluluklarımız etrafımızdaki her bir kişi, kurum ve mesleklerden çok daha fazla. Bunu bilmeliyiz. Bir öğrenci o gün dersine girdiği öğretmeninin dersi işleyiş tarzından, yüzünden, ses tonundan, duruşundan anlıyor onun mutlu ya da gergin olduğunu. Bir öğrenci hangi öğretmenin özverili, candan, samimi ve içten olduğunu gayet iyi biliyor. Ve bizler birer eğitimci olarak biliyoruz bazı öğrencilerin neden bazı dersleri çok sevip de diğerlerini bir türlü sevmeyişini... Biz biliyoruz, öğrencilerimizin derslerine, okula, öğrenmelerine, anne-babasına, topluma ve diğer herkese karşı nasıl daha iyi ve nasıl daha kötü olabileceğini...

Eğitim-öğretimden ziyade okullarımızda ve üniversitelerimizde neler ile uğraşıldığını ise bu güzide toplum gayet iyi biliyor. Çarpık eğitim sistemi ve ideoloji hastası kişiler, kötü emeli olan insanlar genç nesli bilim adına, kültür adına, sanat adına, toplum ve kendisi için faydalı olabilmek adına değil; kaos, bunalım, kutuplaşma, zıtlık, anarşi ve çirkinliklerle dolu bir yaşantının içine atıyorlar.

Biz eğitimcilere bu konuda çok zor görevler düşmektedir. İnsanlarımızın çok kolay bir şekilde tuzağa düşürüldüğü, kötü niyetlerin, zihniyetlerin her geçen gün arttığı şu günlerde, çocuklarımıza ve gençlerimize sahip çıkmak, onların yanında olmak, yardımcı olmak zorundayız.

Her ne olursa olsun, sebepleri her nerelere dayandırarsak dayandırılmaz eğitimcilerimizle başlıyor iyileşme ya da çürüyüp yozlaşma. Zira şu anda en iyisinden en kötüsüne kadar şu toplumun içindeki her bireyin mutlaka onu eğiten ve şekillendiren bir öğretmeni olmuştur.

Unutmayalım her eylül ayında bizimle ilk defa tanışan, bizim hakkımızda hiçbir önyargısı olmayan ve bizlere ihtiyaç duyan yepyeni canlar geliyor. Onlara okulu, öğretmenleri, hayatı, yaşam tarzlarını biz sevdiriyor ya da biz nefret ettiriyoruz.

BİRER ANNE VE BABA OLARAK

Bir eğitimci olarak, eğitimcilere yüklenmem gayet normal olduğuna göre, bir baba olarak da anne-babalara yüklenebilirim haklılığını görüyorum kendimde...

Her ne kadar eğitimcilere çok büyük sorumluluklar düşse de birer anne-baba olarak bu sorumluluk elbette çok daha fazladır. Nihayetinde bir insan yetiştiriyoruz. Üstelik bu insanın doğumundan, emeklemesinden, yürümesine, koşmasına, konuşmasına, iyi-kötü her şeyi öğrenmesine bizzat anne-baba olarak bizler şahitlik ediyoruz. Sadece seyirci olmak da değil bu. Bizzat içinde yönlendiren ve şekillendiren bir konumda, rollerimizi oynuyoruz. Çocuğumuzun her kazanımında bizzat rol alıyoruz. Hatta çoğunlukla kazanmasını istediğimiz davranışları bizzat bizler öğretiyoruz onlara.

O halde her bir anne-baba kendisine şu soruları sormalı:

Çocuğuma kazandırdığım ya da yok ettiğim davranışlar, onun ilerideki hayatını nasıl etkileyecek? Bu güne kadar çocuğuma neler kazandırdım ya da onun hangi yönlerini körelttim? Onu çok mu sıktım yoksa aşırı gevşek bir tutum içerisine girip başıboş mu bıraktım? Disiplin edeyim derken kendimden mi soğuttum? Değerli olma, güven, yakınlık, sorumluluk, zorluklarla mücadele etme ve kendini gerçekleştirebilme gibi en temel gereksinimlerini karşılayabildim mi?

Hepimiz anne ve babalarımıza bakarak büyüdük...

Ya onlar gibi olmak isteyerek ya da onlardan en azından bir ya da birkaç kişisel özelliklerinden nefret ederek geldik bu günlere. Kendi anne-babalarımız olmasa da bize en yakın olan birer anne-babayı örnek seçtik, model aldık belki de. Bir filmdeki anne-baba bile bizi etkilemiş ve bilincimizde yer etmiştir kim bilir...

Hepsinden öte birer anne-baba olarak yetiştirdiğimiz o taptaze beyinleri köreltmeyelim derim. Yanlış eğitim anlayışları ile onları kaybetmeyelim. "Ağaç yaşken eğilir!" diye diye onları eğip bükmeyelim. Bırakalım fitratları neye meyilli ise oraya eğilsinler. İşte gerçekten eğiliyorlarsa düzeltelim bir ağaç gibi.

Ben ilk defa 11 yaşında iken bir kavak ağacı dikmiştim. Kavak ağacını görenler bilirler çok da eğrildiğini. Ne yalan söyleyeyim o günden sonra hiç ağaç dikmedim. Ta ki geçen bahara dek... Mart ayındaydık. Bir eşim ve bir de kendim için bir elma bir de kiraz ağacı dikmiştim bahçemize. Aradan bir hafta geçtiğinde baktım ki bizim ağaçlar eğri duruyor. Hemen yanlarına birer demir yerleştirip ipe bağladım ve her iki ağacı da doğrulttum. O ağaçları doğrulturken gelmişti işte aklıma o mâlum atasözü:

"Ağaç yaşken eğilir!" doğrudu; ama eksikti. Ya da ben farklı düşünüyordum. **Ağaçlar yaşken eğriliyor; ama yaşken de doğruluyordu ve öyle de olmuştu. Peki, neden atalarımız yaşken doğrultmayı değil de eğmeyi tercih etmişlerdi? Bu sorunun cevabını bulamadım ve hiçbir cevap doyumadı beni. Zira eğip bükme değil marifet; doğrultmak, iyileştirmek ve güzelleştirmek varken.**

Çocuklarımıza da işte bu gözle bakalım diyorum. Eğmeden, bükmeden doğrultalım. Lakin doğrultayım derken önce bir izleyelim, gözlemleyelim. Eğriliyorlarsa doğrultmak için bir gayret içerisinde olalım.

Onlara iyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan ayırma gibi en temel gereksinimleri, ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra ve bizler de iyi birer model olduktan sonra bırakalım olmak istediği gibi olsunlar. Korkmayın, eğer siz gerçekten görevinizi sonuna kadar yapmışsanız içiniz rahat olsun. Çünkü her çocuk İslam fitratı üzerine doğar. Bizler bu fitratı bozmuyor hatta bunu geliştiriyor, bu şekilde büyütüyorsak çocuklarımızı korkuya lüzum kalmıyor.

Türk Psikologlar Derneğinin bir araştırmasından şu sonuç çıkmıştı:

“Eğer bir çocuk kendi ailesinde gerekli eğitimi, ahlak ve terbiyeyi almışsa, o çocuk her türlü olumsuzluklardan kendini koruyabilir. Diyelim ki okulda yanlış davranış ve yaşantılar sergileyen arkadaşları olsun, hemen onlardan uzaklaşması gerektiğini hisseder...”

Son olarak Hazreti Ali'nin sözünü hatırlatmak isterim tüm anne ve babalara:

“Çocuklarınızı içinde bulunduğunuz çağa göre yetiştiremiyorsanız, dünyadaki işiniz bitmiş demektir.”

BİRER ÖĞRENCİ OLARAK

Birer öğrenci olarak buraya kadar okuduysanız ve içerisinde bulunduğunuz ayın eylül olduğunun, yeni bir eğitim-öğretim dönemi ziline, maratonunun ya da koşuşturmasının başladığının farkındaysanız ve kendinizi dinlenmiş, iyi bir yarış atı gibi görüyorsanız (Ki ben sizleri öyle görmüyor ve sizlerin de kendinizi öyle görmenizi istemiyorum) kırın zincirlerinizi. Olmak istediğiniz her ne ise onu bir daha düşünün. Bir daha düşündüğünüz halde olmak istediğiniz şey değişmediyse vazgeçmeyin olmak istediğinizden.

Bu eylül ayı yeni bir başlangıç olsun sizler için. Unutmayın **“İnsan, etkileyen ve etkilenen bir varlıktır.”** Bu güne kadar etrafınızdaki kişileri nasıl ve hangi yönde etkilemiş olursanız olun, yeni bir başlangıçla bu etkileme sürecini istediğiniz yöne çevirmek için bir başlangıç yapın. Bu eylül ayında sınıfa girdiğiniz ilk anda duruş, tutum ve davranışlarınızla tam bir bütünlük içerisinde hem arkadaşlarınızı hem de öğretmenlerinizi/hocalarınızı etkileyin.

Şimdi size kendimden bir örnek vereyim. Biliyorsunuz rehber öğretmenler derslere girmezler. Okulunun psikolojik danışmanlık ve rehberlik hizmetlerini yürütürler. Lakin yine de bir etkinlik, kazanım, anket ya da bir grup rehberliği için sınıflara gireriz. İşte böyle bir çalışma için bulunduğum okulda bir sınıfa girmiştik. Ders Türkçe idi ve ders öğretmeninden müsaade isteyip dersin bir bölümünü almıştım. Sınıfa girdiğim halde öğrencilerimizde o başboşluk, vurdumduymazlık, gürültü karşısında farklı bir giriş yapma ihtiyacı hissetmiştim.

Öğrencileri susturduktan sonra **“Şimdi beni bir de bu şekilde sessiz bekleyin!”** dedim ve sınıftan çıktım. Öğrenciler ne anlatmak istediğimi az çok anlamışlar ama sınıftan çıkmamın şaşkınlığını üzerlerinden atamamışlardı. Ben tekrar sınıfa girmiş ve şu açıklamayı yapmıştım:

“Dersiniz Türkçe, beni beklemiyordunuz biliyorum. Lakin ben sizin Türkçe öğretmeniniz olsam ve benim derse gireceğimi bildiğiniz halde beni bu şekilde bekliyor olsanız, size anlatacağım her şey silinir aklımdan. Hele bir de, bir önceki sınıfta yorulmuşsa öğretmeniniz iyice gerilecek, üzülecek ve can sıkıcı bir ders işleyecektir. Bir de öğretmeninizin, diğer ikinci duruşunuz gibi sizi sessiz bir şekilde, ders kitaplarınızı, defterlerinizi açmış, kaldı-

ğınız yerden ders çalışmaya başlamış olarak gördüğünü ve bu şekilde sınıfa girmiş olduğunu düşünün. O anda öğretmeninizin düşüneceği tek şey şu olurdu:

“Bu öğrenciler benim dersimi seviyor, dersime değer veriyor, hazırlanıyor, beni bekliyor, yani beni de seviyorlar. O halde diğer sınıfta anlattıklarım-dan çok daha fazlasını hak ediyor bu öğrenciler.” Bununla da kalmaz tüm yorgunluğunu, diğer sınıftaki stresini dahi atmış olursunuz. Peki, bu nasıl oldu? İlk etkiyle... Hiçbir şey yapmadan sadece duruşunuzla etkilediniz öğretmeninizi. Bu etki karşılıksız da kalmıyor, öğretmeni olumlu/olumsuz nasıl etkilerseniz tekrar siz etkileniyorsunuz bundan.”

Evet, birer öğrenci olarak sizlere düşen en büyük sorumluluk öncelikle kendi sorumluluğunuzu yerine getirmenizdir. Kimse sizden, sizin kaldıramayacağınız bir şey beklemiyor.

BU EYLÜL, YENİ BİR BAŞLANGIÇ OLSUN HAYATINIZDA!

Kimi zaman kaldıramıyoruz, taşıyamıyoruz hayatın yükünü. Zor geliyor, saplanıp kalıyoruz, bocalıyoruz, belki de pes ediyoruz. Yaşanılanlara ve yaşadıklarımıza bir anlam yüklemektense eyvahlanmayı tercih ediyoruz. Kendi elimizle kendimizi deviriyor, kendimize yenik düşüyoruz.

Oysa hayat bizi umursamadan devam ediyor. Yaşanılması gerekenler yaşanıyor. Olması gerekenler oluyor. Çok şeyi değiştiremiyoruz... Hoş! Değiştirmek için de uğraşmıyoruz çoğu zaman. Kabulleniyoruz. Uğraşıp da kendimizi yormak istemiyoruz. **“Zaten her şey olacağı yere varıyor”** diyoruz. Günlerimiz, aylarımız ve yıllarımız işte bu şekilde geçip giderken geriye dönüp kendimize bakıyoruz: **Her şey değişmesine karşın; kendimizde hiçbir değişiklik göremiyoruz. Olduğumuz yerde kalmadığımızı, hatta eksi kutuplara doğru yol aldığımızı dahi fark edemiyoruz.**

Hâlbuki her yıl en azından birkaç defa durmalı ve kendimizi değerlendirmeliyiz. Şöyle bir silkinmeli ve yaşantımızı kontrol etmeliyiz. Nasıl bir yaşantının içerisinde, hangi rolde olduğumuzu görmeli, değiştirmemiz gerekenleri gücümüz yettiği ölçüde değiştirmeliyiz.

İşte bu eylül ayı hepimiz için bir yenilenme, silkinme, toparlanma ayı olsun. Bir başlangıç yapalım hayatımıza. Olmak istediğimiz yerde ve yaşamda mıyız, kimlerle beraberiz, birlikte olduğum kişiler beni nasıl etkilemekte ya da ben onları nasıl etkilemekteyim? Ailemizle, değerlerimizle, inancımızla, her şeyiyle bizim olan yaşantımızla uyumlu muyuz?

Soralım kendimize bu eylül ayında.

Eylül ayının hepimiz için yeni bir başlangıç olması dileğiyle...

NAFİLE NAMAZLAR TERÂVİH NAMAZININ ZİKİRLERİ

Terâvih namazı her gece yatsıdan sonra vitirden önce on selamla yirmi rekât olarak kılınır. Her dört rekattan sonra aşağıda zikredeceğimiz beş zikrin her biri üçer kere okunur veya o miktar oturulur.

Birinci zikir:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»

İkinci zikir:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ عَدَدَ مَا عِلِمَ اللَّهُ
وَزِنَةَ مَا عِلِمَ اللَّهُ وَمِثْلَ مَا عِلِمَ اللَّهُ»

Üçüncü zikir:

«سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْجَبَّارِ الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ سُبْحَانَ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ سُبْحَانَ الْكَرِيمِ السَّتَّارِ
سُبْحَانَ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ سُبْحَانَ خَالِقِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سُبْحَانَ الَّذِي لَمْ يَزَلْ وَلَا يَزَالُ»

Dördüncü zikir:

«سُبْحَانَ ذِي الْمُلْكِ وَالْمَلَكُوتِ سُبْحَانَ ذِي الْعِزَّةِ وَالْعِظَمَةِ وَالْهَيْبَةِ
وَالْقُدْرَةِ وَالْكَبْرِيَاءِ وَالْجَبْرُوتِ سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ أَبَدًا»

Beşinci zikir:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ غَفَّارَ الذُّنُوبِ سِتَّارَ الْغُيُوبِ
عَلَامَ الْغُيُوبِ مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ كَشَّافَ الْكُرُوبِ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ تَوْبَةَ عَبْدٍ صَاحِبِ
ظَالِمٍ ذَلِيلٍ لَا يَمْلِكُ لِنَفْسِهِ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا»

Bu beş zikrin ardından bir kere şu dua yapılır:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ رِضْوَانَكَ وَالْجَنَّةَ وَمَا فِيهَا وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ
يَا خَالِقَ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا سَتَّارُ يَا بَارُّ،

اللَّهُمَّ أَجِرْنَا مِنَ النَّارِ يَا مُجِيرُ،

(3 kere)

بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ»

(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:60-61)

KADİR GECESİ NAMAZLARI

Kadir Gecesi namazı hakkında **İbni Abbas** (Radiyallâhu Anhümâ)dan **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğu rivayet olunmuştur:

“Her kim Kadir Gecesi’nde iki rekat kılar da her bir rekatında bir Fâtiha, yedi kere de İhlâs okursa, selam verdiği gibi ise yetmiş kere:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ.»

derse, Allâh-u Te’âlâ kendisini ve anne babasını affetmedikçe yerinden kalkmaz. Allâh-u Te’âlâ cennete melekler gönderir de onlar onun için ağaçlar dikerler, köşkler yaparlar ve ırmaklar akıtırlar. Kendisi de bunların tümünü görmedikçe dünyadan çıkmaz.” (Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:39)

Diğer bir rivayete göre yirmi yedinci gece on iki rekat kılar, her rekatta Fâtihâ’dan sonra üç kere İnnâ Enzelnâ, on kere İhlâs sûrelerini okur, namazı bitirince:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ عَدَدَ مَا عَلِمَ اللَّهُ
وَزِنَةَ مَا عَلِمَ اللَّهُ وَمِثْلَ مَا عَلِمَ اللَّهُ»

der. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:61)

Rivayete göre sâlihler son on gecenin her birinde Kadir Gecesi’nin kıyamına niyet ederek iki rekat kılarlardı.

Ebu’l-Leys (Rahimehullâh)ın beyanına göre: “Kadir Gecesi namazının en azı iki rekat, ortası yüz rekat, en çoğu ise bin rekattir.

Her bir rekatta kıraatın ortası, Fâtiha’dan sonra bir İnnâ Enzelnâ, üç kere de İhlâs okumaktır. Her iki rekatta bir selam verilir, selamın ardından da **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salevât okunur.” (İsmâ’il Hakkı, Rûhu'l-beyân, 10/483)

KADİR GECESİ DUALARI

Âişe (Radiyallâhu Anhâ) şöyle buyurmuştur: “Bir kere ben: ‘Yâ **Rasûlellâh!** Kadir Gecesi’ne denk gelirim ne diyeyim?’ dediğimde:

«اللَّهُمَّ إِنَّكَ عَفُوفٌ تُحِبُّ الْعَفْوَ فَاعْفُ عَنِّي.»

“**Ey Allâh! Gerçekten Sen çok affedicisin, affi seversin, öyleyse beni affet’ de**” buyurdu” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:25384, 25495, 25497, 25505, 25742, 26215, 42/236, 315, 317, 321, 483, 43/277; Tirmizî, no:3513, Nesâî, es-Sünenü’l-kübrâ, no:10708-10709, 10711-10714; İbni Mâce, no:385; Muhammed ibni Nasr, sh:108; Beyhakî, Şu’abu’l-îmân, no:3700)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ) şöyle buyurmuştur: “Şayet ben Kadir Gecesi’nin hangi gece olduğunu bilseydim, onda **Allâh-u Te’âlâ**’dan ancak âfiyet isterdim.” (İbni Ebî Şeybe, 10/206, Muhammed ibni Nasr, sh:108-109; Beyhakî, Şu’abu’l-îmân, no:3702)

Bu rivayetten de anlaşıldığı üzere; Kadir Gecesi’nde en çok istenmesi gereken şey âfiyettir. Âfiyet ise dünya-âhiret, maddî ve manevî tüm belalardan kurtuluş demektir. Bu konuda birçok dua mevcutsa da, en üstünü **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in sabah-akşam asla terk etmediği şu duadır: **İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ)’nın beyanına göre; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hiçbir sabah ve akşam şu kelimeleri bırakmazdı.

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَأَهْلِي وَمَالِي، اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِي وَأَمِنْ رَوْعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ وَمِنْ خَلْفِي وَعَنْ يَمِينِي وَعَنْ شِمَالِي وَمِنْ فَوْقِي، وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي.»

“**Ey Allâh! Muhakkak ben Senden dünya ve âhiret hususunda âfiyet isterim. Ey Allâh! Şüphesiz ki ben Senden** (günahlarım için) **af** (ve mağfiret), **dinim ve dünyam, ailem ve malım hususunda da âfiyet isterim. Ey Allâh! Ayıplarımı ört, korkularımı emniyete çevir. Ey Allâh! Beni önümden ve ardımdan, sağımdan ve solumdan, bir de üstümden** (gelecek tüm musîbetlerden) **koru. Altımdan** (gelecek zelzele gibi âfetlerle) **helak edilmemden de Senin azametine sığınırım.**” (Ebû Dâvûd, no:5074, İbni Mâce, no:3871, Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 2/25, Hâkim el-Müstedrek, 1/517)

Zührî (Radiyallâhu Anhâ)’dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “**Her kim üç kere:**

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ.»

‘**Halîm ve Kerîm olan** (kullarına ceza vermekte aceleci olmayan ve çok büyük lütf-u kerem sahibi olan) **Allâh-u Te’âlâ**’dan **başka hiçbir ilâh yoktur. Yedi kat göklerin Rabbi ve büyük Arş’ın Rabbi olan Allah’ı** (tüm noksan sıfatlardan tenzîh ve) **tesbîh ederim’ derse, Kadir Gecesi’ne yetişmiş kimse gibi olur.**” (Taberânî, el-Câmi’ u’l-kebîr; Dûlâbî, İbni Asâkir, Ali el-Müttakî, Kenzü’l-ummâl, no:3867, 2/226, Tefsîru’s-Sâvî, 4/341)

Ebû Osman Hazretleri sohbet meclislerinde ve diğler zamanlarda çok kere:

«عَفْوَكُ يَا عَفُوُّ، فِي الْمَحْيَا عَفْوَكُ، وَفِي الْمَمَاتِ عَفْوَكُ، وَفِي الْقُبُورِ عَفْوَكُ، وَعِنْدَ النُّشُورِ عَفْوَكُ، وَعِنْدَ تَطَايُرِ الصُّحُفِ عَفْوَكُ، وَفِي الْقِيَامَةِ عَفْوَكُ، وَفِي مُنَاقَشَةِ الْحِسَابِ عَفْوَكُ، وَعِنْدَ مَمَرِ الصِّرَاطِ عَفْوَكُ، وَعِنْدَ الْمِيزَانِ عَفْوَكُ، وَفِي جَمِيعِ الْأَحْوَالِ عَفْوَكُ يَا عَفُوُّ عَفْوَكُ.»

“Ey (son derece affeden) **Afüvv! Hayatta da affını isterim, ölümdede de affını isterim, kabirlerde de affını isterim.**

Kabirden çıkışta da affını isterim, amel defterleri uçuşurken de affını isterim.

Kıyamette de affını isterim, hesap münakaşasında da affını isterim. Sı-rattan geçerken de affını isterim, mîzanda da affını isterim, tüm hallerde de affını isterim.

Ey (son derece affeden) Afüvv! Ben daima Senin affını isterim” derdi.

Vefatından birkaç gün sonra mânâ âleminde görüldüğünde kendisine: “Dünyadaki amellerinden hangisi ile faydalandın?” denildi.

O da: “Affını isterim! Affını isterim!” sözümler” diye cevap verdi. (*Beyhakî, Şu‘abu’l-îmân, Sıyâm, no:3429, 5/282, Fedâilü’l-evkât, no:115, sh:258-259*)

SON GECE NAMAZI

Rivayet olunduğuna göre: “Ramazan-ı Şerîf ayının otuzuncu gecesinde on iki rekat kılınır. Bu namazı kılan her bir rekatta bir Fâtiha, on Âyetü’l-Kürsî, on İnnâ Enzelnâ, yirmi beş kere de Kul hüvallâhü ehad okur.

Selamdan sonra **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e yirmi beş kere salât ve selâm eder.” (*Muhammed Hakî en-Nâzilî, Hazînetü’l-esrâr, sh:39*)

Diğler bir rivayete göre teravih namazından sonra beş selamla on rekat kılar, kolayına gelen sûreleri okur, namazdan sonra bin kere “Estağfirullâh” der, ardından secdeye kapanıp:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
يَا إِلَهَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ، اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي وَتَقَبَّلْ صَلَاتِي وَصِيَامِي وَقِيَامِي.»

“Ey gerçek hayat sahibi! Ey her şeyi hakkıyla yöneten! Ey celâl ve ikram sahibi! Ey dünya ve âhiretin Rahmânı!

Ey acıyanların en merhametlisi! Ey öncekilerin ve sonrakilerin ilâhı! Günahlarımı bağışla, namazımı, orucumu ve terâvihlerimi kabul eyle” der. (*Muhammed ibni Hatîrüdîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:60-61*)

ŞEVAL AYI NAMAZLARI

Bayram Gecesi (8 eylül çarşambayı 9 eylül perşembeye bağlayan gece) **Namazı:** **Rabî' ibni Haysem** (*Radiyallâhu Anh*) **Abdullâh ibni Mes'ud** (*Radiyallâhu Anh*)ın şöyle anlattığını rivayet etmiştir: **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "Beni hak peygamber olarak gönderen **Allâh'a** yemin ederim ki, **Cebrâîl** (*Aleyhisselâm*) bana **İsrâfîl** (*Aleyhisselâm*)dan, o da Azîz ve Celîl olan **Rabbinden** naklen şöyle haber verdi: Her kim Ramazan Bayramı gecesi on rekat kılar ve her rekatta bir Fatiha, on bir İhlas Sûresi okur. Rükûunda ve secdesinde on kere:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ»

diye zikreder, namazı bitirince yüz kere 'Estağfirullâh' dedikten sonra secdeye kapanır ve secdede:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَرَحِيمَهُمَا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ يَا إِلَهَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ، اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي وَتَقَبَّلْ صَوْمِي وَصَلَاتِي.»

'Ey gerçek hayat sahibi! Ey her şeyi hakkıyla yöneten! Ey celâl ve ikram sahibi! Ey dünya ve âhiretin Rahmânı ve Rahîmi! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey öncekilerin ve sonrakilerin ilâhı! Günahlarımı bağışla, orucumu ve namazımı kabul eyle' diye dua ederse beni hak peygamber olarak gönderen Zât'a kase ederim ki, bu kişi secdeden başını kaldırmadan önce **Allâh-u Te'âlâ** onu bağışlar, bütün insanların günahlarından daha büyük günahlar yapmış olsa bile ona ceza vermekten vazgeçer ve onun ramazan ayını kabul eder." (*Ibnü'l-Cevzî, Kitâbu'n-nûr fî fezâilil'-eyyâmi ve's-şühûr, Süleymaniye Kütüphanesi, Nâfiz Paşa:329, Verak:23-24*)

Bayram gecesi ihyâsı müstehab olan gecelerdendir, dolayısıyla bu namazla, tesbih, Kur'ân okumak, zikir ve dua ile ihyâ edilmelidir. **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bayram gecelerini ibadetle ihyâ edenlerin kalplerinin ölmeyeceğini ve iman nurlarının sönmeyeceğini vaad etmiştir.

Zeyd ibni Abdurrahmân ibni Esved (*Radiyallâhu Anh*) Ramazan Bayramı gecesini ihya ederken: "Bu gece insanların gâfil olduğu bir gecedir" diyerek terâvih namazının bitmesi nedeniyle bayram gecesi insanların cemaatle namazdan ve zikirten gaflet ettiklerine dikkat çekmiştir. (*Ibnü'l-Cevzî, Kitâbu'n-nûr fî fezâilil'-eyyâmi ve's-şühûr, Süleymaniye Kütüphanesi, Nâfiz Paşa:329, Verak:24*)

Bayram Günü Namazı: Bayram namazından sonra dört rekat kılınıp, birinci rekatta Fatihâ'dan sonra Sebbihisme Rabbike'l-E'lâ Sûresi, ikinci rekatta Şems Sûresi, üçüncü rekatta Duhâ Sûresi, dördüncü rekatta Elem Neşrah Sûresi birer kere okunur, her bir rekatta sûrelerin ardından yirmi bir kere İhlâs Sûresi okunur.

Şevvâlin Altısında (14 eylül salı gününden bir önceki gece veya o gün) altı rekat kılınarak her rekatta Târik Sûresi kıraat olunur, selamdan sonra **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e yüz kere salevât-ı şerîfe okunulur. (*Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62*)

BAYRAM GECESİ DUASI

Ramazan-ı Şerîf orucu tutanların bayram gecesinde **Câ'fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh)-dan nakledilen şu duayı yapmaları müstehap sayılmıştır:

«اللَّهُمَّ رَبِّي، مُنْزِلَ الْقُرْآنِ هَذَا شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ قَدْ تَصَرَّمَ يَا رَبِّ فَأَعُوذُ بِوَجْهِكَ الْكَرِيمِ أَنْ لَا يَطْلُعَ الْفَجْرُ مِنْ لَيْلَتِي هَذِهِ وَيَخْرُجَ رَمَضَانُ وَلِي ذَنْبٌ تُرِيدُ أَنْ تُعَذِّبَنِي بِهِ يَوْمَ لِقَائِكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ.»

“Ey benim **Rabbim** olan **Allâh**! Ey Kur’ân’ı indiren! İşte kendisinde Kur’ân indirilmiş olan Ramazan Ayı şu anda bitmiştir. Ey **Rabbim**! Ey bütün âlemlerin **Rabbi**! Bu gecenin fecri doğarak ramazan çıkarken Sana kavuşacağım günde kendisiyle bana azap etmeyi dileyeceğin bir günahımın kalmasından Senin keremli Zâtına sığınırım.” (Ibnü'l-Cevzî, Kitâbu-n-nûr fî fezâilil-eyyâmi ve ş-şühûr, Süleymaniye Kütüphanesi, Nâfiz Paşa:329, Yerak:24)

YAZILMASI BEKLENEN BİR DUA

Yahyâ ibni Sa'îd (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) miraca götürüldüğü gece elinde ateş şûlesi bulunan ifrit bir cin **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e yaklaşmaya başladı, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) onu defetmek için ne kadar âyet okuduysa da o daha ziyade yanaşır oldu.

O sırada **Cibrîl** (Aleyhisselâm) **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e: “Sana bir takım kelimeler öğreteyim de onları okuduğunda bu cin ağzının üzerine tökezlersin ve alevli ateşi sönsün. Şimdi sen:

«أَعُوذُ بِوَجْهِ اللَّهِ الْكَرِيمِ وَبِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ الَّتِي لَا يُجَاوِزُهَا بَرٌّ وَلَا فَاجِرٌ مِنْ شَرِّ مَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمِنْ شَرِّ مَا يَخْرُجُ فِيهَا وَمِنْ شَرِّ مَا ذَرَأَ فِي الْأَرْضِ وَمِنْ مَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمِنْ شَرِّ فِتَنِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمِنْ شَرِّ طَوَارِقِ اللَّيْلِ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ طَارِقٍ إِلَّا طَارِقًا يَطْرُقُ بِخَيْرٍ يَا رَحْمَنُ.»

‘Gökten inenlerin şerrinden, göğe çıkanların şerrinden, yerden yarattıklarının ve oradan çıkanların şerrinden, gece ve gündüzün fitnelerinin şerrinden, gece kapıyı çalan bütün belâların şerrinden ve hayırla gelenler dışında âniden ortaya çıkan her türlü şeyin şerrinden **Allâh**’ın Keremli Zâtına ve iyi ya da kötü kimsenin aşamayacağı o tastamam kelimelerine sığınırım ey Rahmân!’ duasını oku” dedi.

İşte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu kelimeleri okuduğunda o ifrit ağzının üzerine tökezlendi ve alevi söndü. (Muvattâ, no:3500, 5/1387; Nesâî, Amelü'l-ÿevmi ve'l-leyle:227, no:10792, 6/237; Süyûtî, ed-Durrü'l-mensûr, 3/346; İsmâ'îl Hakkı, Rûhu'l-beyân, 5/82)

İNSANI HASTA ETME SİHRİNİN İPTALİ

Bazen sihir insan uzuvlarından birine ağır acılar ve baş ağrısı gibi, bir duyunun kaybolması gibi, burun kanaması gibi, mafsals ağrısı gibi ve insanın rahatsız eden düşük âdî vesveseler gibi inatçı hastalıkların musallat olmasına sebep olabilir.

Bunların izâlesi için şunlar yapılabilir:

a) Hasta üzerine Fatihâ-i Şerîfe, Âyetel Kürsî, Mua'vvizeteyn (Felak ve Nas Sûreleri) ve:

﴿وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾

âyet-i kerîmesi yedişer kere okunur.

b) Altı şifâ âyeti bir kaba yazılıp bir suyla bozulup üç kere içilir ki bu âyet-i kerîmeler de şunlardır:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ﴾

﴿وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ﴾

﴿فِيهِ شِفَاءٌ لِّلنَّاسِ﴾

﴿وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾

﴿وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ﴾

﴿قُلْ هُوَ الَّذِي أَمَّنُوا هُدًى وَشِفَاءً﴾

Hadîs-i şeriflerde geçen günlük virdler okunduktan mâ adâ her gün yedi Fâtihâ-i Şerîfe, yedi Âyetel Kürsî, yedi Mua'vvizât (İhlas, Felak ve Nas Sûreleri), bir kere Cin Sûresi, bir kere Duhan Sûresi okunulur.

Okuyamayan ise bir kasetten bunları her gün üç kere dinler.

(Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü'l-İlâhiyye ve'l-ed'iyetü'n-nebeviyye li cemî' il-emrâzi'n-nefsiyyeti ve'l-cesediyye, sh:143-145)

ESMÂULLÂHÎ'L-HÜSNÂ DOKUZUNCU İSM-İ ŞERÎF «الْعَزِيزُ» İSM-İ CELÎLİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-Ayneyn ve **İmâm-ı Şebrâvî** (*Rahimehumellâh*)ın beyanları vechile; «الْعَزِيزُ» ism-i şerîfi anlaşılamayacak kadar yüce olan her istediği işe gücü yeten, yaratılanların sıfatlarından yüce olan Zat demektir. **İmâm-ı Gazâlî** (*Rahimehullâh*) bu ism-i şerifin şerhinde: “Azîz, mislinin varlığı az olan, kendisine ihtiyaç çok olan ve kendisine ulaşmak zor olan varlık demektir. Bu üç mana kendisinde bulunmayan bir varlık hakkında Azîz ismi kullanılamaz.

Nice şeyler vardır ki, misli az olur ama kendisine ihtiyaç duyulmaz, dolayısıyla ona Azîz denemez. Bazen eşsiz olan ve faydası çok büyük olan bir varlık bulunur ama ona ulaşmak kolay olduğundan ona da Azîz denemez. Nitekim güneşin misli yoktur, faydası da çoktur lâkin ona ulaşmak zor değildir. İşte bu üç mana ancak hakıyla Azîz olan **Allâh-u Te'âlâ**'da toplanmaktadır” demiştir.

Bu ism-i şerifle **Allâh-u Te'âlâ**'ya mânen yaklaşmak isteyen kişi, isteklerini bütün yaratıklardan ayırmalı ve sadece **Allâh-u Te'âlâ**'ya yönelmelidir. Bundan dolayı **Şeyh Ebu'l-Abbâs el-Mürsî** (*Radiyallâhu Anh*): “Vallâhi ben izzet ve şerefi ancak yaratıklardan medet ummayı terk etmekte buldum” demiştir. **İbnî Atâillâh el-İskenderî** (*Radiyallâhu Anh*) “**et-Tenvîr**” isimli eserinde: “**Allâh-u Te'âlâ**'dan başkasına dayandığın zaman bil ki onu mutlaka kaybedeceksin” demiştir. Şair bu manada ne güzel söylemiştir:

“İzzetin **Rabbinle** olsun ki, sen ayakta durabilesin,
Ölecek biriyle azîz oldunsa, senin de izzetin ölecektir.”

(*Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:38-39; Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:17*)

«الْعَزِيزُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfi zikretmek **Allâh-u Te'âlâ**'ya güvenme halini ve O'nunla izzet ve nusrete ermeyi kazandırır. Bu ism-i şerîfi çokça okumaya devam eden kişiye **Allâh-u Te'âlâ** her konuda izzet verir. Bu ism-i şerîfi çok zikreden kişi arkadaşları arasında aziz ve heybetli olur.

2) **Şeyh Abdurrahmân et-Tenbektî** (*Rahimehullâh*)ın beyanı vechile; istenilen bir şeyin husûlü için bu ism-i şerîfi kendi adedince yani doksan dört kere zikreden kişinin bi'iznillâhi Te'âlâ muradı hasıl olur.

3) Bu ism-i şerîfi kırk gün, kırk bir kere sabah namazından sonra güneş doğmadan önce okuyan kişiyi **Allâh-u Te'âlâ** zengin ve azîz eder, onu hiçbir şeye muhtaç bırakmaz.

4) Bu ism-i şerîfi kırk gün, kırk kere okuyan kişiyi **Allâh-u Te'âlâ** zengin eder ve hiçbir yaratığa muhtaç bırakmaz. (*İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:40; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:22; Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratâ Râtiki'l-fetk, sh:321; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:17*)

Not: Erba'în-i İdrîsiyye'den sıramıza gelen dokuzuncu ism-i şerîf inşâallâh bir dahaki ay yazılacaktır.